O ENIGMATICĂ RĂPIRE
CHEIA UNUI VECHI MISTER
ŞI CĂUTAREA GALACTICĂ A RĂZBUNĂRII...

super 3 FILM

STAR TREK

GENERAŢIA URMĂTOARE

COPIII DE PE HAMLIN

CARMEN CARTER

EDITURA OLIMP

STAR TREK

GENERAŢIA URMĂTOARE

COPIII DE PE HAMLIN

de
CARMEN CARTER

Traducere
de
ROXANA ENE

Coperta reproduce ediţia originală

ISBN 973-9180-03-5

Colecția SUPER FILM 3

Editura OLIMP

Bucureşti • 1994

NAVA **ENTERPRISE** MICŞOREAZĂ VITEZA SUPERLUMINICĂ ŞI, ÎNTR-UN NOR DE LUMINĂ, SE ÎNDREAPTĂ SPRE LOCUL DE LUPTĂ…

— Ridicaţi scuturile! ordonă Picard.

— Întâlnirea, peste 3,4 minute, anunţă Data.

— Viteză de propulsie! Picard rămase în continuare nemişcat în scaunul lui.

La Forge ridică mâinile şi le aşeză pe pupitrul de comandă.

— Activaţi energia de propulsare!

La fel de uşor, degetele pilotului atinseră suprafaţa pupitrului. Pe monitor, sclipirea intermitentă a stelelor aflate în depărtare ieşea în evidenţă pe fundalul inform. În mijlocul acestei imagini statice, o mişcare continuă făcea să dispară umbrele. Două nave, încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, se rostogoleau în spaţiu. O ceaţă albăstruie le învăluia pe amândouă.

Picard se apleacă în faţă:

— Alarmă roşie!

Aşteptarea se terminase.

Mărturisiri

Am scris Visele corbului în decurs de doi ani, fără să mă gândesc s-o public până în momentul în care manuscrisul a fost terminat.

Într-o clipă de nebunie absolută m-am oferit să scriu **Copiii de pe Hamlin** în trei luni. Era o experienţă cu totul nouă şi n-aş fi putut-o duce la capăt cu bine fără ajutorul următoarelor persoane:

Daphne Kutzer, care a fost convinsă că voi reuşi şi a avut multă răbdare când eu continuam să-i demonstrez de ce n-am să pot.

Ea a citit fiecare cuvânt şi mi-a cerut să scriu în continuare.

Pat Hoffmann, care m-a ajutat să trec peste pasajele grele.

Dave Stern, care mi-a cerut să scriu un roman din seria **Star Trek: Generaţia Următoare** şi care mi-a lăsat timp să mă răzgândesc după ce îl refuzasem.

Denise Tathwell, care cunoaşte echipajul de pe NEC-1701D mai bine decât mine şi a avut grijă să-l cunosc şi eu.

Mulţumiri deosebite pentru Apple Computer, care a realizat computerul Macintosh (Dacă trebuie să întrebaţi, n-o să înţelegeţi).

Dedicată lui MDK
care mi-a acceptat această nebunie a ultimilor doisprezece ani şi care s-a împăcat cu gândul că nu voi mai scăpa de ea.

Capitolul 1

Ziua este un concept născut pe planetele ce se învârtesc, captive, în jurul unui soare. În spaţiul îndepărtat de lumina şi căldura stelelor cuprinse de flăcări, domneşte regatul veşnic al nopţii…

— Căpitane, ce e cu d-ta treaz la ora asta?

Cuvintele întrerupseră firul fragil al gândului care îl purta pe Jean-Luc Picard prin spații. Se îndepărtă de spaţiul negru de afară, se întoarse în spaţiul protector al navei. Privirea lui se opri asupra sticlei ferestrei, unde îşi văzu reflectat chipul: ochi negri, sfredelitori, pe un chip slab, trăsături puternice, o frunte înaltă şi un păr negru. Degetele mâinii, care se odihneau uşor pe geam, erau reci, înţepenite. Toată căldura din degete se scursese în spaţiu. Ridică palmele de pe suprafaţa rece a geamului şi se întoarse spre femeia care intrase în camera de observaţie.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, doctor Crusher, spuse el.

Beverly Crusher se apropie de el şi privi afară, pe fereastră. Căpitanul continuă să o privească.

— Răspunsul e în meseria mea. Sunt doctor. Noi suntem întotdeauna treji atunci când toţi ceilalţi – aproape toţi ceilalţi – dorm. Se răsuci şi îşi trecu o mână prin părul roşcat. Tu de ce nu dormi? Din cauza insomniei sau a îndatoririlor de comandant?

— Din cauza filozofiei. Dar emoţia fără formă, aproape mistică, ce-l cuprinsese, dispăruse acum şi el nu dorea s-o cheme înapoi când ea era aici.

— Cât de gravă e problema pentru care ai fost chemată?

— Nu atât de gravă încât să necesite să fie raportată căpitanului navei, dacă la asta te referi. Ea fu scuturată de un fior şi se strânse mai mult în halatul albastru de medic.

Picard se îndepărtă de aerul rece din jurul geamului şi se îndreptă spre coridor. Crusher îl urmă. Coridorul care făcea o curbă era gol acum; luminile palide de pe punte trasau o cărare în faţa picioarelor lor.

— Oricum ar fi, spuse el, sunt preocupat de sănătatea şi de starea echipajului.

— Atunci te vei linişti dacă vei afla că primul născut al locotenentului T'sala se odihneşte liniştit după ce i-au trecut colicii.

— Ah, colici! Picard încercă să arate un interes cât de mic. Nu credeam că şi copiii vulcanienilor suferă de colici.

— Vorbind foarte la obiect, e vorba mai curând de o proastă funcţionare circulatorie şi nu gastrică, dar rezultatul este un copil care plânge cât îl ţine gura ore întregi. Pot fi şi colici. Crusher îi aruncă o privire rapidă şi zâmbi. Dar nu astea sunt preocupările obişnuite ale unui căpitan de navă, nu-i aşa?

— Poate că nu, acceptă el zâmbind. Chiar şi în lumina slabă de pe coridor el putea să vadă licărirea de amuzament din ochii ei. Nişte ochi atât de albaştri!

Picard îşi drese glasul…

— Cum s-au obişnuit noii pasageri cu viaţa la bordul navei **Enterprise**?

— Fermierii Oregon? Doctorul oftă. Desigur, Flota Stelară certifică faptul că toate populaţiile care imigrează sunt apte medical. E de aşteptat să existe anumite schimbări emoţionale când sunt confruntaţi cu un mediu atât de diferit, cum e o navă stelară.

— Doctore Crusher, o întrerupse căpitanul, care pare să fie problema?

— Pentru moment, nu e nicio problemă, spuse ea. Dar Troi a raportat că unul din tinerii Fermieri pare să fie deosebit de fascinat de tehnologia navei. A fost certat cu severitate de comunitate pentru faptul că a explorat nava.

— Înţeleg. Picard cântărea implicaţiile. Bietul tânăr! Presupun că oregonienii sunt mai curând suspicioşi în privinţa tehnologiei moderne. Dar îndrăznesc să spun că nu e ceva prea serios. Peste încă o zi vor fi cu toţii pe noua lor planetă, departe de influenţa coruptibilă a… Se opri brusc în mijlocul coridorului, lăsând prezicerea neterminată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu simţi? Picard îşi lăsă greutatea corpului pe amândouă picioarele, descifrând toate mişcările discrete ale punţii. **Enterprise** şi-a schimbat cursul… şi a mărit viteza. Mâna dreaptă se duse rapid către insigna prinsă în pieptul lui şi activă legăturile de comunicare cu nava.

— Picard către punte…

— *Aici Riker, căpitane. Am primit lui apel urgent ele la o navă a Federaţiei. Sunt atacaţi.*

— Cine i-a atacat? întrebă căpitanul. Ferengii?

— *Nu se ştie. Este un semnal automat, transmis, probabil, de la o baliză scoasă în afară. Încercăm să primim un răspuns chiar de la cei din navă.*

— Foarte bine, ofiţer I. Vin şi eu acolo. Picard întrerupse contactul şi porni cu pas rapid.

— Noapte bună, căpitane, strigă în urma lui Crusher.

— Da… Picard se opri din mers şi privi în urmă peste umăr.

— Nu mă aştepta, spuse ea fără să schimbe pasul de plimbare cu care mersese până atunci. **Enterprise** e pacientul tău, nu al meu.

Picard se răsuci din nou şi plecă mai departe. Datoria i-o şterse din minte pe Beverly Crusher.

Wesley Crusher se plimba în tăcere prin cabina lui în momentul în care apelul medical de urgenţă o trezise pe mama lui. Strecurându-se în camera lui, ascultă discuţia dintre T'sala şi mama lui şi ţipetele unui copil vulcanian, care era prea mic să-şi controleze durerea. Mama lui părăsi locuinţa lor câteva minute mai târziu.

După ce numără până la treizeci, Wesley se strecură afară din cabină şi verifică dacă mama lui mai e prin preajmă. Spre

satisfacţia lui, ea plecase. Cu toate astea, inima îi bătea să-i spargă pieptul atunci când păşi pe coridor şi se îndreptă spre turbolift, *Se simţea* destul de mare să-şi petreacă timpul aşa cum credea de cuviinţă, fără să-i mai dea socoteală mamei, dar ea s-ar putea să nu fie de acord. Aşa că, era mai simplu ca ea să nu ştie că pleca.

Târziu, în noapte, nava era liniştită. Dar mai erau oameni care umblau de la o secţie la alta. Nici unul din cei pe lângă care a trecut nu s-a obosit să-i dea vreo atenţie. Cu toate că era atât de tânăr, Wesley era la fel de înalt ca mulţi dintre cei adulţi şi cămaşa în dungi scotea în evidenţă legătura lui cu echipajul.

Reputaţia lui de student precoce îndepărta multe suspiciuni.

Dnnys îl aştepta la locul stabilit într-o cameră de pe puntea 21, pe care echipajul n-o mai folosea.

— Credeam că nu mai vii!

— Am fost obligat să întârzii, spuse Wesley.

Supărarea se citi şi pe chipul celuilalt băiat.

— Da! Şi eu era să fiu prins. Dar după ultimele curele pe care mi le-a tras Thomas nimeni n-o să-şi închipuie că o să mai plec din locuinţele pasagerilor. Continuă. De unde începem, domnule Crusher?

— Din camera motoarelor, spuse Wesley. Cât timp stătuse întins în pat, aşteptând să treacă timpul până la ora întâlnirii, făcuse o hartă a drumului pe care urmau să-l parcurgă.

— Te pot duce în unele zone care nu sunt interzise, dar trebuie să fii atent să nu te observe nimeni.

— Pe cine? Pe mine? întrebă Dnnys cu o privire nevinovată. Se uită spre îmbrăcămintea tradiţională a Fermierilor – pantaloni albaştri spălăciţi, dintr-un bumbac grosolan şi o cămaşă pusă pe deasupra, din lână lucrată cu un model roşu şi negru.

— Aş fi adus nişte schimburi, dar nu cred că asta contează prea mult. Wesley arătă spre părul şaten, aspru şi zburlit al micului Fermier. Ar trebui să te şi tunzi.

Dnnys ridică dispreţuitor din umeri.

— Putem merge pe punte?

— Nici gând, spuse Wesley cu emfază. Căpitanul a declarat

că acolo n-au ce căuta copiii. Înainte să fiu sublocotenent ţipa la mine numai dacă vedea că mă uit pe punte din turbolift. Făcu o pauză, apoi continuă. N-am vrut să mă laud. Cu faptul că sunt sublocotenent, vreau să spun.

— Nu te-ai lăudat, spuse Dnnys. Oricum, nu te-ai lăudat prea mult. Dacă aş putea lucra la centrul de control al unei nave stelare aş croncăni ca un cocoş dimineaţa. Se îndreptă spre marginea încăperii. Hai să mergem. Nu mai e mult până să mi se observe lipsa.

Wesley îl urmă, spunând:

— Eşti sigur că vrei să treci prin toate astea? Ai putea avea destul de multe necazuri.

— Oh, întotdeauna am necazuri dintr-un motiv sau altul, oftă Dnnys. M-am obişnuit.

Wesley ridică din umeri. De vreme ce Dnnys nu dădea semne că ar fi dispus să renunţe, o luă înainte spre cealaltă parte a secţiei motoarelor. Echipajul de noapte nu-i făcu greutăţi sublocotenentului Crusher. Aruncă numai o scurtă privire celui care-l însoţea, pentru ca, apoi, să se întoarcă la îndatoririle lor.

— Pilonul central e mai interesant, îşi ceru scuze Wesley, în timp ce treceau printr-o încăpere mare, plină de panourile sistemelor de control.

— Poate, dar mie astea mi se par foarte interesante, îi răspunse Dnnys. Arătă spre un panou. Ce face acesta? Wesley începu să-i explice funcţionarea panoului. Cuvintele îi erau însorite de permanentul zgomot pe care îl făcea amestecul de materie/antimaterie. Dnnys îl aproba dând din cap, cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi încercat să absoarbă un univers de informaţii, la fel de străin pentru el cum ar fi fost munca agricolă pentru Wesley.

Dnnys tresări la auzul unui sunet neobişnuit care se propagă dintr-un capăt în altul al încăperii.

— Ce-a fost asta?

— S-a mărit viteza superluminică, exclamă Wesley, speriat de creşterea tempoului şi a intensităţi vibraţiilor care făceau puntea să tremure. Se îndepărtă de monitor pentru a întreba care era motivul, dar tehnicianul de serviciu era plecat în altă

parte.

Trebuia să se lămurească singur.

Puntea principală a navei **Enterprise** era şi centrul ei nervos. Era o încăpere spaţioasă, cu tavanul în formă de boltă, cu pereţi curbi, care ofereau şi o dimensiune estetică structurii funcţionale. Scaunele din faţa pupitrelor erau tapiţate, pe jos era pusă mochetă. Predominau culorile pastelate, dar o lumină difuză scotea în evidenţă pupitrele plate, negre, cu display-uri colorate, luminoase.

William Riker, ofiţer I pe **USS Enterprise**, stătea pe punte cu atenţia încordată. Trupul lui musculos era încordat sub uniformă, ochii îi erau fixaţi asupra monitorului ce acoperea peretele camerei circulare.

— Fii pregătit, spuse Riker celui de la pupitrul de comandă. Îl auzi pe locotenentul Worf în spatele lui şi fu pe punctul de a-i cere un alt raport de la senzori, dar se stăpâni. Cererea ar fi fost de prisos. Până acum el ar fi făcut tot ce se putea face.

Răspunsul lui Riker la chemare fusese automat: o scurtă evaluare a mesajului, un potop de ordine care au schimbat cursul şi viteza navei galactice. Următoarea acţiune trebuia să fie aceea de a lua contactul cu căpitanul. Dar, în momentul în care ridicase mâna să-l cheme, se auzise vocea lui Picard cerând explicaţii.

Riker nu se îndoia de justeţea ordinelor date şi nici de faptul că trebuia să acţioneze imediat, dar regreta faptul că nu-l anunţase mai întâi pe Picard. Un ofiţer I care uzurpă autoritatea căpitanului, chiar şi atunci când acesta se presupune că ar dormi profund, trebuie să dea socoteală de acţiunile lui fără să fie întrebat.

Zgomotul uşilor turboliftului care se deschideau fu urmat de vocea distinctă a căpitanului Picard.

— Ofiţer I, raportează care e situația! ordonă el cu voce aspră, în timp ce cobora rampa către nivelul de comandă al punţii.

Riker recită rapid discursul pe care-l pregătise în timp ce-l aştepta pe Picard:

— Nava galactică **USS Ferrel**, de clasă *Constitution,* a trimis un semnal automat de alarmă. Respiră adânc şi continuă. Am ordonat imediat schimbarea cursului pe coordonatele pe care am primit semnalele şi am mărit viteza la şase warp.

— Da, am remarcat, spuse Picard rece.

Riker înfruntă privirea tăioasă a lui Picard fără să clipească.

Primul ofiţer era cu o jumătate de cap mai înalt decât căpitanul lui, cu toate astea, Picard reuşea întotdeauna să pară la fel de înalt.

— Ai procedat bine, ofiţer unu.

Riker răsuflă uşurat. Încă nu se obişnuise cu căpitanul Picard, care îşi păstra ego-ul său separat de îndatoririle de comandant. Riker se relaxă şi îşi încheie raportul:

— Momentul de întâlnire cu nava **Ferrel** se estimează a fi peste douăzeci şi două de minute.

— Securitatea, alarmă galbenă! ordonă Picard. Şi anunţă Baza Stelară Zece că întârziem.

Luminile galbene, intermitente, ale alarmei galbene prinseră viaţă de-a lungul punţii. Căpitanul se aşeză pe scaunul lui de comandă şi îşi aranjă uniforma.

— Şezi, Will. Acum nu mai avem decât să aşteptăm.

Riker îl invidia pe căpitan, întrebându-se dacă această atitudine relaxată era reală sau era numai o poză. Poate că diferenţa n-ar fi fost relevantă. Ofiţerul se aşeză concentrat, încercând să ia exemplul lui Picard.

Natasha Yar fu în picioare la al doilea semnal al alarmei galbene. La cel de al treilea, ochii ei albaştri se deschiseseră mari şi mintea îi fu perfect trează. Mâna îi bâjbâi prin întuneric, căutând insigna de comunicare.

— Şeful securităţii către punte, spuse ea, în timp ce degetele se închideau deasupra insignei de metal rece.

Trecură cinci secunde până să primească un răspuns. În timpul acesta ea îşi puse uniforma. Alarma galbenă însemna că-şi putea permite să se îmbrace ca lumea, dar nu mai avea timp să facă un duş. Îşi trecu degetele prin şuviţele scurte de păr blond şi, consideră problema rezolvată.

— *Locotenente, aici puntea.*

Ea cântări tensiunea din vocea lui Riker şi îşi dădu seama foarte bine că situaţia era gravă. Nava nu era în pericol. Nu încă.

— Vin imediat.

Yar nu-şi mai bătu capul să aprindă luminile în timp ce alerga spre uşă. Memorase aranjamentul camerei tocmai pentru acest gen de alarmă.

Sprintul spre punte fu cu câteva secunde mai slab decât cel mai bun timp al ei, dar nici Riker şi nici căpitanul nu-i făcură vreo observaţie atunci când ieşi în fugă din turbolift. Aşezându-se la pupitrul tactic, începu să supravegheze activitatea pe punţile de sus şi de jos, apoi începu să studieze monitorul principal. Pe ecran nu se vedea nimic interesant, aşa că îşi îndreptă atenţia spre semnalul de pericol ce continua să se audă de la pupitrul de comunicare.

— Niciun răspuns la chemările noastre, spuse Worf, care stătea alături de ea.

— De ce nu m-ai chemat imediat ce ai primit semnalul? îl întrebă Yar.

— Am fost ocupat, spuse Worf.

— Ar fi trebuit să fiu aici să dau alarma galbenă. Temându-se să nu atragă atenția căpitanului, Yar vorbise în şoaptă, fapt care îi mai atenuă supărarea din glas. Oricum, o explozie temperamentală cu ţipete nu l-ar fi impresionat mai mult pe klingonian. Pentru el, răbufnirile emoţionale ale oamenilor erau ceva mai mult decât o ploicică de vară.

— Am fost ocupat.

Yar fu dintr-odată prea ocupată ca să mai continue cearta de una singură. Datele de pe monitor se schimbaseră. Urma portocalie a unui profil energetic fluctuant era foarte slabă, dar de neconfundat.

Geordi La Forge ieşi grăbit din cabina lui, dar dădu peste o pereche de picioare care blocau uşa. Un braţ puternic îl prinse, evitând căderea.

— Ce cauţi aici?

— Te aşteptam, răspunse Data. Îl ridică pe Geordi fără niciun efort, apoi porni în urma lui. Alergară împreună de-a lungul coridorului, două umbre contrastante. Locotenentul La Forge era mai scund şi mai solid, cu o piele cafeniu-închis, care contrasta cu paloarea celuilalt. Locotenent comandant Data avea ochii mai curând aurii, culoare care se potrivea cu strălucirea metalică a vizorului de pe faţa lui Geordi.

— Ce se întâmplă? întrebă Geordi gâfâind, în timp ce ţâşniră printre uşile turboliftului.

— Alarmă galbenă, spuse Data după ce anunţase destinaţia lor. Spre deosebire de La Forge, Data respira normal.

— Bine, dar de ce e alarmă galbenă? insistă La Forge. Componenţii pozitronici, care dădeau androidului putere şi rezistenţă, erau răspunzători şi de anumite lipsuri în înţelegerea vorbirii umane. Geordi ştia cum va evolua discuţia. Jucase un oarecare rol în educarea socială a lui Data. Era întotdeauna loc pentru o scurtă lecţie.

— Probabil că e vorba de o situaţie care necesită un grad mai mare de vigilenţă decât…

Geordi îi tăie vorba:

— Spune pur şi simplu „Nu ştiu, Geordi."

— Nu ştiu, Geordi, repetă Data. Rămase o clipă uimit asupra schimbului de cuvinte. Înţeleg! Am fost din nou prea literal.

— Exact, Data.

— Voi încerca să fiu mai puţin literal data viitoare.

— Aşa spui întotdeauna, oftă Geordi, în momentul în care lifitul se opri.

Yar îi întâmpină pe punte cu o uşoară înclinare a capului.

— Echipajul este complet, căpitane.

Cu mişcări deja cunoscute, La Forge şi Data îşi luară locul la pupitre. Manevrele erau executate în continuare, toate asemănătoare între ele – un set de mâini se ridica de pe panou, altul se aşeza.

Deanna Troi simţi starea de anxietate crescândă de pe punte înainte să se audă semnalul alarmei galbene. Răsucindu-se în somn, mintea ei încerca să-şi dea seama ce se întâmplă.

Când chemarea nu veni, ea se ridică şi chemă puntea:

— Troi către punte!

— *Nu eşti ele serviciu, consilier! Pentru o vreme nu avem nevoie de serviciile tale.*

Răspunsul lui Riker ar fi trebuit s-o liniştească. Cu toate acestea, simţi o stare de nelinişte. El o cunoştea foarte bine, putea să-i anticipeze gândurile.

— Dacă pot fi de vreun folos…

— *Căpitanul Picat salută iniţiativa ta. O să te chemăm dacă situaţia se schimbă.*

— Nu-mi faceţi favoruri, răspunse ea, dar mai mult ca pentru sine. După ce se mai gândi o clipă, Troi recunoscu că proasta ei dispoziţie se datora faptului că fusese trezită dintr-un somn profund şi în niciun caz nu se datora lui Will Riker. Îl crezu pe cuvânt şi hotărî să facă un duş înainte de a se îmbrăca. Privindu-şi chipul în oglinda din cabină, Troi se încruntă nemulţumită, văzând părul negru ciufulit care-i încadra faţa. Tasha Yar ar fi fost în stare să răspundă unei stări de urgenţă în câteva secunde, dar Troi preferă să mai piardă câteva minute pentru a se aranja.

În secţia motoarelor era un adevărat du-te-vino în momentul în care membrii echipajului care nu erau de serviciu pătrunseseră în grabă în încăpere şi se îndreptară grăbiţi la posturile lor. Wesley şi Dnnys schimbară priviri, încântaţi de norocul pe care îl aveau.

— Acum te duci pe punte? întrebă tânărul Fermier.

Starea de agitaţie şi, poate, lipsa de somn făcură ca întrebarea să pară firească. Fără să se gândească, Wesley luă legătura cu puntea.

— Sublocotenent Crusher… Dar nu reuşi să spună mai mult.

— *Înapoi în pat, tinere!* răspunse brusc căpitanul Picard.

Amândoi băieţii rămăseseră ca trăsniţi.

În timp ce **Enterprise** se apropia tot mai mult de **USS Ferrel**, Picard încerca să lupte împotriva a tot ce-l putea distrage de la rapoartele echipajului său.

— Căpitane, spuse Yar, senzorii detectează o emisie de energie pe coordonatele semnalului de alarmă. Forma este neobişnuită, dar foarte puternică, de vreme ce o putem detecta la o asemenea distanţă.

— Ridicaţi scuturile! ordonă Picard.

— Întâlnirea, peste 3 virgulă 4 minute, anunţă Data.

La Forge îşi ţinea mâinile pe pupitru.

— Gata să micşorez viteza.

— Viteză de propulsare. Picard stătea tot nemişcat în scaunul lui.

La fel de uşor, degetele pilotului atinseră suprafaţa pupitrului. Cu un tremur imperceptibil, motoarele navei trecură la viteza subluminică. Universul se contractă.

Pe monitor, sclipirea intermitentă a stelelor aflate în depărtare ieşea în evidenţă pe fundalul inform. În mijlocul acestei imagini statice o mişcare continuă făcea să dispară umbrele.

Două nave, încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, se rostogoleau în spaţiu. O ceaţă albăstruie le învăluia pe amândouă.

Picard se aplecă în faţă.

— Alarmă roşie!

Aşteptarea se terminase.

Capitolul 2

Andrew Deelor estima că **USS Ferrel** va mai rezista şase minute înainte ca puntea să explodeze, omorându-l pe el, pe Ruthe şi întregul echipaj. Asta însemna că mai avea numai cinci minute şi ceva de trăit. Gândul morţii atât de apropiate ocupa numai un colţ al minţii lui; atenţia lui era îndreptată asupra aburului albastru translucid care pulsa şi plutea deasupra monitorului principal. Nava galactică era prinsă în gheara unei matrice energetice. Cu fiecare minut, matricea se contracta, asemeni unui pumn care se închide tot mai strâns, strivind nava între degete.

Nava se cutremură. Ecranul se întunecă.

În ultima oră, senzorii navei nu mai funcţionară până când ecranul rămăsese singura sursă de informaţie pentru Deelor. Descrisese în şoaptă tot ce apărea în raza lui vizuală şi înregistrase pe vocoderul pe care-l ținea strâns în palmă. Fiecare amănunt al navei necunoscute, fiecare detaliu al structurii acesteia, fiecare schimbare de tactică, totul fusese înregistrat. Dar acum, fără monitor era orb, nu mai ştia ce se întâmplă în afara navei sale.

Deelor îşi concentră atenţia asupra interiorului navei **Ferrel**. Din scaunul lui, aflat în central punţii circulare, putea să observe întreaga încăpere. Începu să descrie temperatura în scădere, luminile care începeau să-şi piardă din intensitate, pe măsură ce rezervele de energie ale navei erau îndreptate numai spre scuturile de apărare, într-o luptă pierdută împotriva câmpului de forţă al străinilor. Descrise fulgii strălucitori de vopsea albă care pluteau în aer asemeni fulgilor de zăpadă, descrise peretele de metal care explodase la stația de

comunicaţii şi îl lovise pe locotenentul Morrissey.

Omul căzu în genunchi, apoi tuşi şi scuipă sânge. Dr. Lewin sări lângă el, cu trusa în mână. Gestul i se păru inutil lui Deelor, aşa că nu-l mai incluse în raport. Dacă urmau să fie menţionaţi postum, datele puteau fi luate din jurnalul de bord al căpitanului.

Scrâşnetul metalului comprimat era din ce în ce mai puternic, ameninţând să acopere comentariul făcut de Deelor. El apropie şi mai mult aparatul de gură, dar vocea îi devenise prea slabă pentru a putea acoperi zgomotul din jur. Închise vocoderul înainte de a-l strecura în buzunarul interior al hainei. Dacă înregistrarea urma să fie găsită, succesorul lui va cunoaşte amănuntele înfrângerii lor.

Înfrângerea lui. Deelor regreta acest epitaf mai mult decât îşi regreta moartea. Se întoarse spre femeia care şedea alături de el. Ruthe stătea ghemuită, cu genunchii la gură, cu o pelerină cenuşie înfăşurată strâns în jurul trupului. Îşi îngropase faţa în pânza aspră. Şuviţele negre de păr îi căzuseră peste genunchi.

Se aplecă asupra ei, apropiindu-şi gura de urechea ei.

— O să murim, îi spuse el, nesigur dacă ea îşi dăduse seama de acest lucru. Îmi pare rău.

Ruthe se uită la el. Faţa îi era palidă, dar asta era culoarea ei naturală.

— Mi-e frig. Nu-mi place să-mi fie frig.

— Ştiu.

Încetarea bruscă a activităţii din jurul lor îl alarmă pe Deelor. Echipajul îngheţase la posturi, uitând de dificultăţile prin care trecea nava. Chipurile oamenilor din echipaj erau întoarse spre partea dinapoi a navei. Îşi îndreptă şi el privirea în partea aceea. Acolo erau căpitanul şi ofiţerul I. Cei doi stăteau unul lângă altul, la pupitrul ce controla armamentul. Erau întorşi cu spatele, nu se vedea ce făceau, dar Deelor îşi dădu imediat seama ce voiau să facă. Şi de ce nu trebuiau să facă.

Deelor strigă la Manin să înceteze, dar vocea lui nu reuşi să acopere zgomotul făcut de metalul ce se dezintegra. Se ridică din scaun, dar podeaua ce se ondula îl făcu să cadă în genunchi.

N-ar fi reuşit să ajungă la ei la timp. Degetele căutară într-unul din buzunare şi prinseră fazerul.

Trase în cei doi, dar podeaua ce se clătina făcu să nu nimerească ţinta. D'Amelio căzu atunci când unda îl atinse; căpitanul era numai uşor rănit. Manin urlă speriat. Când observă arma în mâna lui Deelor, uimirea se transformă în furie.

— Omoară-l! Ţipătul nu se auzi, dar cuvintele erau clare. Şi ordinul fu îndeplinit imediat.

Andrew Deelor nu va şti niciodată cine l-a împuşcat.

Trei secole de cunoştinţe în materie de inginerie, eforturile combinate ale celor mai luminate minţi ale Federaţiei Planetelor Unite s-au întrupat în nava galactică cunoscută sub numele de **Enterprise**. Cele mai uşoare metale şi aliaje, cei mai puternici polimeri, cea mai nouă tehnologie în materie de computere, toate acestea au fost adunate pentru a crea această navă care urma să călătorească spre cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei. Era condusă de cei mai pricepuţi ofiţeri şi oameni de ştiinţă, care doreau să exploreze acele noi spaţii atât de tentante.

Dar, uneori, cercetarea se dovedea inutilă.

Cu scuturile de protecţie ridicate, cu armele în poziţie de tragere, **Enterprise** micşoră viteza şi, într-un nor de lumină, se îndreptă spre locul unde se dădea lupta.

— Domnule Data, ce părere ai despre aura aceea albastră? întrebă căpitanul, studiind forma care învăluia nava **USS Ferrel** şi pe atacatorul ei.

— Albastră? exclamă Data. Mie mi se pare mai curând un amestec de culori.

Comentariul îi aminti lui Picard cât de radical transforma vizorul lui Geordi imaginea într-un spectru electromagnetic.

— E un fel de câmp de forță fluctuant, spuse Data, în timp ce computerele desfăşurau datele pe monitorul lui. Scopul, necunoscut, dar efectele par să fie limitate.

— Căpitane, nu primesc niciun fel de răspuns de la navă, îl anunţă Yar. Toate canalele de transmisie tac.

— Probabil că **Ferrel** nu poate să răspundă, spuse Data. Sistemele ei de control par să fie inoperante sau nefuncţionale.

— Domnule La Forge, îndreaptă nava spre inamic, ordonă Picard scurt. Dispunea de numai câteva secunde ca să hotărască modul în care va acţiona împotriva navei necunoscute. Exploratorul din el era încântat la gândul că s-ar putea face un prim contact, dar prima obligaţie a unui comandant al Flotei Stelare era să apere o navă a Flotei, iar **Ferrel** era în mod clar în pericol.

— Pregătiţi-vă să trageţi la comanda mea! Poate că o schimbare a raportului de forţe îl va determina pe atacator să-şi înceteze atacul asupra navei **Ferrel**.

Tasha Yar îi făcu un semn lui Worf, aflat la pupitrul tactic, şi cei doi ofiţeri îşi împărţiră responsabilităţile prin câteva gesturi telegrafice.

Picard se încordă:

— Trageţi! spuse el.

Locotenentul Worf îşi răsfiră degetele pe suprafaţa pupitrului care comanda armamentul. Fiecare atingere de deget activa unda câte unui fazer al navei **Enterprise**. Multe dintre explozii se dispersară în spaţiu, fără să atingă pe atacant, dar două dintre ele loviră drept la ţintă.

Efectul fu imediat. Ceaţa care învăluia ambele nave dispăru, dând la iveală ravagiile provocate de lupta dintre ele. Corpul farfuriei navei galactice de clasă *Constellation* era deformat. Rama îi era răsucită şi smulsă. Foarte aproape de nava **Ferrel**, aparent neatins, era un nor dens de sfere, de o culoare portocalie translucidă. Navele erau de mărime egală. **Enterprise** părea un pitic pe lângă ele.

— Deschide toate frecvenţele, locotenent Yar! ordonă Picard, ridicându-se din scaunul lui.

— Aici Jean-Luc Picard, căpitanul navei **USS Enterprise**. Identificaţi-vă!

Aşteptă cu răbdare, în timp ce secundele treceau. Riker se mută încet la locul lui şi tăcerea se păstră netulburată.

— Niciun răspuns, spuse Yar, în cele din urmă.

— Niciun răspuns verbal, spuse Data. Dar reacţionează.

Fu primul care detectă o mişcare în roiul de sfere.

Masa neregulată a navei necunoscute nu avea o formă anumită care să marcheze o structură. Dar întregul grup de sfere începu să se rotească încet în jurul unei axe proprii. În momentul în care partea din spate a navei se răsuci spre ei, un roşu purpuriu apăru în mijlocul acelei culori portocalii. Rotaţia se acceleră.

Continuându-şi rotaţia, nava începu să plutească spre **Enterprise**.

Picard transmise un nou mesaj:

— Către nava străină! Dacă nu răspundeţi, apropierea de noi va fi considerată ca o acţiune ostilă.

Roiul nu îşi încetini alunecarea.

— Aș fi preferat o încheiere fără violenţă a acestui conflict, spuse Picard în şoaptă ofiţerului I care se afla alături de el. Dar se pare că această formă de viaţă nu îmi împărtăşeşte punctul de vedere. Aşa să fie. Lăsă mâna în jos, ceea ce pentru locotenentul Worf însemna că trebuie să mai tragă o salvă.

O cascadă de unde se îndreptă spre nava care se apropia.

Suprafaţa sferelor trosni şi scânteie pentru o secundă, atunci când unda atingea suprafaţa sferei. Dar când scânteile se stingeau, sferele se dovedeau a rămâne intacte. Worf mai lansă o salvă, dar cu acelaşi efect.

— Acţiune de intimidare, ordonă Picard scurt.

Mâinile lui Geordi La Forge începură să danseze pe suprafaţa pupitrului şi **Enterprise** schimbă brusc direcţia.

— Ne ajung din urmă, domnule!

— Continuaţi să trageţi!

În ciuda barajului de foc, Data anunţă apropierea rapidă a celeilalte nave.

— Zece kilometri, cinci kilometri, un kilometru. Data se opri din psalmodiere… Un kilometru.

— Prea aproape pentru torpilele fotonice, declară Yar. La această distanţă, exploziile ar putea avaria şi nava noastră.

— Dacă ne mai îndepărtăm, **Ferrel** va fi vulnerabilă în faţa unui nou atac, spuse Picard cu amărăciune, în timp ce studia nava străină. Timpul în care putea să contraatace zbura repede.

Şi, brusc, nava dispăru. Întâlnind vreun parametru necunoscut, sfera purpurie dispăru din roiul principal de sfere.

— Se îndreaptă spre noi, anunţă Data. Pregătiţi-vă pentru impact!

O explozie violentă îi orbi pe membrii echipajului, dar nu avu alte urmări decât un tremur abia perceptibil în console şi în puntea aflată sub picioarele lor. Valuri de un albastru deschis inundau pârâind monitorul principal.

Data citea informaţiile transmise de senzorii lui:

— Câmpul de energie acoperă toată suprafaţa din jurul corpului farfuriei.

— E o reţea! exclamă Geordi şi Picard îşi dădu seama că descria modul în care vedea el acest câmp. O matrice ţesută din filamente încărcate cu energie. Văd fiecare fir. Şi un altul, asemeni unui cordon ombilical, este încă ataşat de nava mamă.

Yar studie pupitrul tactic cu multă atenţie.

— Scuturile rezistă fără probleme. Energia acestei reţele nu este foarte mare.

Picard se încruntă:

— Atunci de ce nava **Ferrel** e atât de avariată?

Un zgomot asemeni unui zumzăit se adăugă vibraţiilor.

— Câmpul se contractă, îşi măreşte presiunea, anunţă Data.

Clipi, făcând rapid un calcul în minte. Presupunând că media de contracţie este constantă, vom suporta efectele între două şi şase zile până când rezervele energetice ale navei se vor epuiza. În acel moment, fără scuturi, vom fi vulnerabili pentru orice fel de avarie structurală.

Riker se îndreptă spre consola monitorului care primea semnale de la fiecare secţiune a navei.

— Căpitane, rapoartele indică scurtcircuite minore în sistemele electronice din apropierea învelişului exterior. Nicio avarie majoră.

— Dar pasagerii noştri au suferit traume majore, spuse locotenent Yar. Pupitrul meu a înregistrat câteva zeci de apeluri de pe puntea unde locuiesc Fermierii, chiar din momentul alarmei roşii.

— Contacteaz-o pe consilier Troi, îi spuse Riker. Spune-i să

încerce să-i calmeze. S-ar putea să mai rămânem aici o vreme.

— Dar în niciun caz două zile, spuse Picard, aşezându-se din nou în scaunul lui. Dacă se poate, nu vom mai rămâne nici două ore. Trebuie să existe o cale de a pătrunde în sistemul lor de apărare.

Cu mâinile încleştate de marginea bordului, Riker studia construcţia neobişnuită a navei străine. Valuri albastre umbreau nava formată din sfere.

— Sferele astea par să fie o grămadă de baloane. Ne-ar trebui un ac cu care se le spargem pe toate.

— O analogie interesantă, ofiţer I, spuse căpitanul aprobator. Hai să încercăm, ce zici?

Worf reprogramă tirul fazerelor conform specificaţiilor lui Riker. Împrăştierea focului fazerelor era redusă la minim, aşa cum recomanda Flota Stelară. Cu puțin efort şi controlând parametrii, unda era limitată chiar şi la mare distanţă. Când Riker se arătă mulţumit, Yar trase o salvă de testare.

În ciuda intensităţii reduse, unda se îndreptă drept spre ţintă. O singură sferă din partea de sus a roiului explodă, lăsând să se scurgă în spaţiu un glob de materie vâscoasă. Resturile învelişului exterior atârnau ca nişte zdrenţe din mijlocul grupului de sfere.

— Dă-i drumul, Worf! exclamă Geordi.

— Mai încercăm o dată! ordonă Picard. Dacă va fi nevoie, vom distruge nava sferă cu sferă.

Era hotărât să continue atacul până când nava lui avea să fie în afară de orice pericol.

A doua explozie a fost şi ultima.

— Câmpul de energie se împrăştie, anunţă Data în momentul în care ecranul monitorului se limpezi. Duşmanul se îndepărtează.

Picard răspunse imediat:

— Undă tractoare, locotenent Worf! Să le dăm să guste din propriul lor medicament!

Bănuia că klingonianul ar fi preferat să tragă în continuare până când duşmanul ar fi fost anihilat, dar ordinul fu îndeplinit fără niciun comentariu.

— I-am prins, căpitane, spuse Worf, când ciorchinele de sfere se opri brusc. Dar ne împing cu o putere inimaginabilă.

Picard mai încercă o dată să stabilească legătura prin radio.

— Vă ordon să predaţi vasul!

Nu prea se aştepta să primească vreun răspuns. Şi nici nu primi. Dar, ca şi mai înainte, nava străină începu să se transforme.

Sferele începură să se micşoreze, să-şi schimbe masa şi să se strângă una în alta. O singură sferă fu împinsă în afară din roi. O alta o urmă imediat, apoi o a treia.

Unghiul undei tractoare se lărgi pentru a urmări forma în continuă mişcare. Luminile de pe punte licăriră în momentul în care o cantitate mai mare de energie fu îndreptată spre pupitrul. lui Worf. Indicatoarele oscilară atunci când sferele se aliniară într-un singur şir.

Riker se întoarse spre căpitan. Fruntea îi era încruntată din cauza furiei şi a neputinţei.

— În ritmul ăsta va trebui să apelăm la rezervele energetice pentru stări de urgenţă. Şi nici aşa nu cred că le putem reţine pentru multă vreme.

— Duşmanul ăsta e, categoric, plin de trucuri. Picard nu-şi putea ascunde admiraţia. Riker fu surprins.

— Nu e nicio ruşine să recunoşti că un adversar e mai puternic, ofiţer I.

Ruşinea consta în a pierde. Picard se gândea ce efect ar avea un alt atac al fazerelor asupra navei străine care încerca să scape.

— Căpitane, strigă Data, senzorii arată că primul înveliş al navei **Ferrel** e grav avariat şi manşonul care îi asigură etanşeitatea slăbeşte în punctele de presiune. S-ar putea rupe în orice clipă.

O mişcare din mână a căpitanului îi semnaliză lui Worf să oprească unda tractoare. Vocea lui Picard ordonă:

— Yar, toată energia către staţiile transportoare! începeţi imediat teleportarea echipajului de pe nava **Ferrel**. Aduceţi la bord tot ce mişcă! Grăbiţi-vă!

Întorcându-şi din nou privirea spre monitor, Picard privi

nava străină ce se îndepărta cu viteză tot mai mare, asemeni unui şirag de mărgele care s-ar fi rupt de la gâtul persoanei care-l purta.

Bătrânul Ziedorf era surd şi dormea încă în urma comoţiei, dar ceilalţi Fermieri se treziseră în paturile lor ciudate în mijlocul luminilor şi zgomotelor ca de coşmar. Ţipetele şi plânsetele mamelor şi unchilor, care se agăţau de copiii sculaţi din somn, alungau calmul cerut de computerul navei. Fermierii nu voiau să asculte vocea acestuia, mai ales de când le ceruse sa rămână în cabinele lor.

Bărbaţi şi femei se revărsau din cabinele de pasageri pe coridoarele de legătură, plângând, într-un haos de nedescris.

Un singur bărbat, care aflase câte ceva despre operaţiunea executată de navă, opri intercomunicaţia pentru a-şi auzi mai bine vecinul. Nimeni nu răspunse rugăminţilor stăruitoare ale ofiţerului însărcinat cu securitatea, rugăminţi reduse acum la nişte biete şoapte.

Copiii care simţiră starea de agitaţie a mulţimii se eliberară din mâinile celor mari şi se îndepărtară fericiţi să se poată juca la o oră atât de neobişnuită. Alţii, erau la fel de speriaţi ca şi cei mari şi se alăturară ţipetelor şi plânsetelor acestora.

Dnnys îşi făcu cu greu loc printre cei mari. Unul câte unul, îl prindeau de umăr sau de mână şi îl întrebau ce crede despre ciudatul comportament al navei. Pentru ei, binecunoscuta lui familiaritate cu unul dintre membrii echipajului îl făcea răspunzător pentru situaţia în care se afla **Enterprise**. Cu toate acestea era încă un copil, aşa că n-avea rost să-i asculte cineva răspunsurile, mai ales atunci când el le spunea să se întoarcă în cabine.

Din nou, o mână îl prinse, dar Dnnys se eliberă. Apoi văzu a cui fusese mâna şi se chirci alături de verişoara lui. Părul castaniu deschis era prea creţ ca să dea senzaţia că ea s-ar fi trezit brusc, dar poalele cămăşii albastre atârnau peste pantalonii de lucru.

— Nu pot să intru în camera mamei tale, spuse Mry. Ea, desigur, a rămas acolo liniştită, aşa cum e firesc. Dar când au

văzut că nu iese, toţi s-au repezit înăuntru, după ea.

Din cei o sută douăzeci de Fermieri, aproape cincizeci s-au îngrămădit în apartament. Ceilalţi se învârteau fără niciun rost pe coridoare.

— Şi tu ar fi trebuit să rămâi în camera ta, o certă Dnnys.

— Thomas mi-a zis să ies. Spunea că trebuie s-o apărăm pe mama noastră şi pe mama ta care este singură. Mry se încruntă brusc. L-am asigurat că tu eşti împreună cu Patrisha, dar acum îmi dau seama că m-am înşelat.

Dnnys nu dădu atenţie acestei dojeni. Ştia că verişoara lui nu va vorbi nimănui despre lipsa lui.

— Wesley spuse că o alarmă galbenă nu e ceva serios, dar ar trebui…

Sfatul tânărului sublocotenent nu fu auzit. Luminilor galbene le luaseră locul luminile roşii şi Fermierii începeau să ţipe şi mai tare.

Un ţipăt strident îi făcu pe oameni să se înghesuie şi mai mult unul în altul, în timp ce priveau pe ferestrele care se aliniau pe peretele ce da în afară. Cei care au reuşit să vadă au început să povestească celorlalţi şi descrierea trecu din gură în gură, devenind din ce în ce mai de neînţeles cu cât era povestită de mai multe ori. O singură navă avariată deveni o navă distrusă, apoi un cimitir de nave fantomă sau o flotă de nave pirat, în funcţie de persoana care întreba.

Atunci când cascada de foc albastru se repezi asupra ferestrelor, mulţimea care se repezise înainte îşi schimbă direcţia. Mry şi Dnnys fură luaţi de valul de mulţime, convinsă acum că trebuie să se întoarcă în cabine.

Pentru oricine e suficient de sensibil, panica ce emana din sectorul pasagerilor era asemeni unei ceţi. Panica este molipsitoare. Cu cât se apropia de cabinele Fermierilor, consilierul Troi trebuia să lupte împotriva senzaţiei de pericol, înfrângându-şi dorinţa de a se întoarce în siguranţa propriei cabine. Căută chipul cuiva cunoscut şi când îl zări porni în direcţia lui.

Dnnys era singur pe coridor, cu faţa lipită de geam. Troi

alergă spre el şi îl trase înapoi.

— Pleacă de aici!

— Nu doare. Îţi dă numai o senzaţie de mâncărime. Dnnys îi făcu demonstraţia punând o mână pe panoul care bâzâia.

— De unde vine lumina albastră?

— Nu ştiu ce este, spuse Troi cu o voce tăioasă, încercând să evite întrebările. Ar putea fi periculoasă.

Era doar un copil, fascinat de necunoscut. Un Fermier adult ar fi trebuit să aibă grijă de el, dar toţi adulţii păreau să se ascundă în cabinele lor. Poate că, în spaima lor, vor fi dispuşi să vorbească cu ea. Până acum, coloniştii respinseseră toate încercările ei de a-i face să se simtă bine. Drept urmare, erau puţini cei pe care îi cunoştea pe nume şi ceva despre obiceiurile lor.

— Trebuie să discut cu conducătorii comunităţii voastre.

Dnnys râse când auzi ce-i cerea.

— Noi nu avem niciun conducător.

— Dar când aţi urcat prima oară la bord am vorbit cu o femeie care părea să fie mai mare printre voi.

Troi nu întrebase care era rangul femeii, din respect pentru reticenţa Fermierilor faţă de o problemă atât de personală. Cu toate acestea, femeia avea un aer de autoritate ce nu putea să nu fie remarcat.

— Numele ei este Patrisha.

— Te referi la mama mea! Zâmbetul băiatului dispăru. Acum fruntea lui era încruntată. Dar ea nu este un conducător. Nimeni nu e obligat să î se supună.

Troi simţi că băiatul e în defensivă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Ea căută să găsească o explicaţie, mai puţin pretenţioasă pentru ceea ce dorea să afle.

— Am vrut numai să spun că oamenii păreau să asculte ce spunea ea.

— Oh, asta e cu totul altceva. Oamenii o ascultă întotdeauna pe mama, spuse Dnnys cu mândrie. Arătă spre o uşă aflată la capătul coridorului. Intră. Acum e multă lume la ea.

Înainte să intre în cabină, Troi simţi o undă de dezamăgire

venind dinspre Dnnys. Privi înapoi din capătul coridorului, spre locul unde se afla el.

Lumina albăstruie dispăruse din faţa ferestrelor.

Capitolul 3

Căpitanul Manin se mişca anevoie prin încăperea care fusese odată bordul navei **USS Ferrel**. Auzea gemetele şi horcăielile oamenilor aflaţi pe moarte, dar nu-i putea vedea din cauza fumului şi a prafului ce se ridicau în vârtejuri. Încercase să-i cruţe de agonia unei distrugeri prelungite. Deelor îl oprise. Manin alungă mânia. Era o pierdere zadarnică din timpul şi aşa scurt care-i mai rămase.

Mergând pe bâjbâite, mâna căpitanului dădu peste un trup.

Pielea era rece. Degetele se plimbară peste trupul celui căzut şi, în cele din urmă, identifică forma unei antene. Pe punte fusese un singur andorian. Acum putea stabili identitatea ofiţerului mort. Dorindu-i drum bun spre viaţa de dincolo către care se îndrepta, Manin se depărta de pupitrul de control, căutându-şi scaunul.

Când va veni moartea, el o va întâmpina aici. Mai făcu un pas şi piciorul lovi ceva moale.

Acel ceva se dădu înapoi.

— Pleacă! Vreau să fiu singură! spuse Ruthe şi începu să tuşească.

Supărarea ei era caraghioasă în acele condiţii. Manin era destul de lucid pentru a aprecia umorul situaţiei. Râsul îi aduse un şuvoi de sânge în gură. Îşi şterse dâra de sânge care i se prelinse printre buze. Dacă traducătoarea era aici, atunci nici trupul lui Deelor nu putea fi departe.

— Moartea provocată de un fazer e curată, Deelor, spuse căpitanul încet. Ai scăpat mult prea uşor.

Stelele deveniră neclare şi îşi schimbară poziţia pe monitor

în momentul în care Data mări imaginea navei **USS Ferrel** care acoperi întregul ecran. Picard stătea alături de ofiţerul Riker privind convulsiile navei. Matricea energetică fusese îndepărtată prea târziu pentru a mai putea înlătura distrugerea definitivă a navei. Riker privea metalul zdrenţuit şi contorsionat, structurile de susţinere prăbuşindu-se în interior.

Căpitanul vorbi primul.

— **Merde**[1]! N-o să reuşim în timp util! Va dura cel puţin douăzeci de minute să teleportăm întregul…

— Explodează! anunţă La Forge de la pupitrul de comandă.

Vapori albi ieşiră din interiorul farfuriei, împrăştiindu-se imediat în vidul din jur. Resturi din interiorul navei, înfăşurate în cristale de gheaţă provenite de la apa cristalizată, străluciră şi se răsuciră ieşind din interiorul navei.

— Worf, aruncă toate navetele pe care le avem, strigă Picard. Ştia că această încercare de salvare va fi inutilă, dar trebuia să încerce. Data, luminează nava! Printre resturile epavei ar putea fi supravieţuitori.

— Nu e nevoie, căpitane, anunţă Tasha Yar. Şeful teleportării raportează că întreg echipajul este la bord. Făcu o pauză, apoi reluă: Toţi treizeci.

Picard simţi şocul vorbelor ei asemeni unei lovituri fizice. Treizeci de oameni vii dintr-un echipaj de câteva sute. Cu nouă ani în urmă pierduse nava **Stargazer**, – cunoştea această durere –, dar echipajul lui nu pierise împreună cu nava. Se întoarse spre Riker şi văzu în ochii ofiţerului aceeaşi spaimă. Oricine accepta responsabilitatea de a fi comandant era conştient de tot ce s-ar fi putut întâmpla la acest nivel. Picard ştia să facă faţă dezastrelor. Teama putea deveni paralizantă.

— Ofiţer I, verifică staţiile de teleportare! Găseşte-l pe căpitan sau pe ofiţerul cel mai mare în rang printre cei rămaşi în viaţă. Adu aceea persoană aici imediat!

— Imediat, căpitane, spuse Riker îndreptându-se grăbit spre ieşire.

Misiunea de salvare era departe de a se fi terminat, dar Picard îşi dădea seama că momentul de criză trecuse. În timpul luptei atenţia lui fusese foarte încordată; mintea îndepărtase

orice l-ar fi putut distrage. Sunetul alarmei roşii deveni din ce în ce mai enervant, îi amintea, în acelaşi timp, faptul că nu reuşise să rezolve un conflict.

— Locotenent Yar, cât de departe a ajuns nava duşmană?

— Conform senzorilor mei, nava a dispărut, căpitane. E prea departe pentru ca senzorii mei s-o mai depisteze.

Afirmaţia ei îl făcu pe La Forge, aflat la pupitrul de comandă, să protesteze.

— Dar, Tasha, nava inamică nu putea părăsi sectorul într-un timp atât de scurt!

— Matricea a lăsat în urmă un nor ionizat de energie reziduală, notă Data cu interes. Se descompune rapid, dar putea să defecteze scanerele.

— Ce s-a întâmplat cu matricea energetică pe care au aruncat-o asupra noastră? întrebă Picard.

Scăpaseră de capcana asta, dar de a doua s-ar fi putut să nu scape atât de uşor. Avea un sentiment neplăcut gândindu-se că urmau să se mai întâlnească o dată.

— Câmpul nu a acţionat ca o undă tractoare, dar, având în vedere structura neobişnuită a navei străine, mi se pare firesc să mă gândesc că posedă o bază tehnologică superioară sau chiar radical diferită.

— O capcană mai bună? se întrebă Picard.

— Nu, domnule, o undă tractoare mai eficientă.

Picard preferă să nu răspundă. Hotărî să-şi ascundă zâmbetul în momentul în care observă privirea exasperată a lui Geordi.

Pe chipul lui Data se putea citi uimirea la această critică atât de subtilă, dar nu reuşi să perceapă jignirea.

— Yar, ne întoarcem! ordonă Picard.

Chiar dacă absenţa navei străine se dovedea a fi calmul dinaintea furtunii, el va profita de această acalmie.

Locotenentul însărcinat cu securitatea atinse uşor pupitrul din faţa ei. Luminile roşii intermitente se stinseră, dar îngrijorarea nu dispăru de pe chipul ei.

Căpitanul se adresă membrilor echipajului.

— Mulţumesc tuturor pentru sfaturile date. Având în vedere posibilitatea unui nou atac, sunt convins că veţi rămâne

prevăzători, în ciuda statutului nostru pacifist.

Dacă urma să fie atacaţi din nou, ştia cum să pregătească o apărare eficientă. Picard îngăduise ofiţerilor de bord să discute pe larg, dar recunoştea limitele speculaţiilor lor. Acum avea nevoie de fapte, nu de teorii.

Deanna Troi urmări cu atenţie chipul impasibil al Fermierilor Oregon, adunaţi în acel apartament. Glasurile care protestau se stinseseră de îndată ce ea trecu pragul. Intrarea ei schimbase spectrul emoţional al celor care se aflau în încăpere. Agitaţia lor lăsase loc suspiciunii.

— Sunt consilier Troi. Zâmbi, în încercarea disperată de a îndepărta valul de resentimente. De pe punte mi s-a spus că aţi fost alarmaţi de…

— Aţâţători la război!

Câţiva dintre Fermierii care stăteau în picioare se dădură la o parte pentru a face loc unui bărbat cu o barbă tăiată scurt. Semăna foarte mult cu ceilalţi bărbaţi din încăpere, cu singura deosebire că era mult mai impunător.

— Cer ca lupta să se încheie imediat!

— Nu suntem în război, protestă Troi. Este numai…

— Mincinoaso! strigă o femeie care se afla lângă bărbat.

Era foarte slabă şi mult mai bătrână, dar, în ciuda diferenţei de înălţime şi de vârstă, cei doi semănau.

— Chiar maşinăriile voastre au dezvăluit infamia acţiunilor voastre! Ascultă!

În tăcerea care urmă poruncii imperioase a femeii, instrucţiunile computerului putură fi auzite, în sfârşit, de toată lumea.

Suntem angajaţi într-o luptă cu o forţă duşmană. Vă rugăm să rămâneţi în cabinele voastre până când va înceta semnalul de alarmă roşie.

Troi îşi propuse în gând să revadă împreună cu Data interfaţa sistemului computerului. Insistenţa lui asupra acurateţii nu era neapărat în interesul pasagerilor. Categoric, o frază mai diplomată şi mai puţin informaţională i-ar fi speriat mai puţin.

— Mesajul este adresat numai din precauţie, spuse Troi. Am întâlnit o navă necunoscută. Incapacitatea de a comunica a avut ca rezultat o neînţelegere care se va rezolva curând.

Spre norocul ei, în acel moment încetă şi alarma roşie.

Următoarele cuvinte spuse de computer erau mai liniştitoare.

Alarma roşie s-a terminat. Vă puteţi reîntoarce la activităţile voastre obişnuite.

Un alt Fermier ieşi din mulţime. Troi o recunoscu pe mama lui Dnnys. Trăsăturile Patrishei erau prea dure pentru a fi considerată frumoasă, prea izbitoare pentru a fi considerată o femeie de rând. Părul ei încărunţit era împletit într-o singură coadă, care-i cădea grea, pe spate. Ani de muncă grea îi aspriseră mâinile şi îi slăbiseră trupul, dar ţinuta îi rămăsese mândră.

— Mulţumesc pentru vizită, consilier Troi.

Cuvintele exprimau clar faptul că trebuie să plece.

Cu toate acestea, Troi nu sesiză o animozitate personală din partea femeii, deşi, ostilitatea Fermierilor bătrâni nu slăbise. Simţind că prezenţa ei n-ar face decât să agraveze acest sentiment, Troi plecă în tăcere.

— N-ar fi trebuit să plecăm niciodată de pe Grzyde! spuse Thomas imediat ce intrusa plecă. Se trase nervos de barbă.

— Nu ni s-a permis să optăm, îi aminti Patrisha, deşi ştia că el nu era dispus să discute despre exodul de pe acea planetă. Prea mulţi din cei aflaţi în acea încăpere erau conştienţi de faptul că veşnicele neînţelegeri cu guvernul de pe Grzyde contribuiseră la fricţiunile dintre Fermieri şi lumea lor de adopţiune.

— Cineva trebuie să vorbească cu căpitanul despre această jignire. Afirmaţia emfatică a bărbatului fu întâmpinată cu un murmur de consideraţie din partea mai multor Fermieri.

— Trebuie să i se aducă la cunoştinţă poziţia noastră.

Cineva din afară putea să-şi închipuie că Thomas se oferea să ducă la bun sfârşit această îndatorire, dar Patrisha ştia mai bine.

Cu timpul, în momentul în care se va ajunge la un consens,

ea va fi delegata care va fi aleasă. Ar fi putut să refuze, fireşte, dar, în felul ei, Patrisha ştia la fel de bine ca şi ceilalţi Fermieri ce urma să se întâmple. Decât să-l lase pe Thomas să înfrunte o altă autoritate, îşi va asuma chiar ea răspunderea.

Andrew Deelor stătea întins pe spate, privind spre cerul gol. I se părea că trecuseră o sută de ani până când reuşise să-şi adune puterile pentru a putea întoarce capul.

— Dumnezeule! E o cameră de teleportare. Ce ciudat! spuse el cu voce abia auzită.

— Vorbeşte mai tare! Nu te aud.

Cu mare efort se întoarse în cealaltă parte şi văzu, abia schiţat, conturul trupului lui Ruthe, care stătea cu picioarele încrucişate alături de el. Încercă s-o încadreze în noua lui lume.

— Eşti un înger?

Era un înger foarte frumos, deşi cam sever; pomeţii proeminenţi ai obrajilor dădeau feţei un aspect ascuţit, scoţându-i în evidenţă ochii negri.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Ruthe tăios.

— Ar trebui să fiu mort, dar încăperea asta seamănă prea mult cu o cameră de teleportare.

Încăperea se clătina cu el, dar Deelor credea că este ameţit. Închise ochii şi simţi puntea de dedesubt oprindu-şi legănarea.

— Am auzit pe cineva spunând că suntem la bordul unei nave numite **Enterprise**.

— Asta explică totul.

Probabil că îşi pierdu iar cunoştinţa, dar atunci când deschise din nou ochii văzu mai clar. Vedea chipurile celor morţi îngrămădite pe punte. Apoi, o voce necunoscută atrase atenţia lui Deelor spre ofiţerul care stătea alături de dr. Lewin.

— Îl caut pe ofiţerul comandant al navei **Ferrel**, spuse străinul. Se dădu la o parte în timp ce Lewin ajuta la scoaterea din încăpere a unei tărgi pline.

— Nu eşti tu? îl întrebă Ruthe pe Deelor, acoperind răspunsul doctorului.

Din fericire, Ruthe nu vorbise destul de tare pentru a fi auzită de ofiţer.

— Nu aveai tu comanda navei?

— Nu e momentul să spui asta, îi şopti Deelor. Lupta împotriva senzaţiei de greaţă. Era efectul tipic al anticoagulantelor. Probabil că primise ajutor medical.

— Mai târziu, când am să mă simt mai bine, am să le spun.

Trebuia să aibă mintea limpede pentru a le explica prezenţa lui pe **Ferrel** şi pentru a-şi consolida autoritatea pe **Enterprise**.

— *Căpitanul Manin a fost trimis la infirmerie.*

Picard ascultă raportul lui Riker transmis prin intercom, cu o uşurare neexprimată. Având în vedere că erau numai treizeci de supravieţuitori dintr-un întreg echipaj al unei nave galactice de clasă-pleiadă, nu avea niciun motiv să-şi închipuie că vreunul din ofiţerii de rang superior se salvase.

— Revino imediat ce ai vorbit cu el!

Picard ardea de dorinţa de a pune chiar el întrebările, dar nu putea părăsi puntea atât de curând după un atac. Căpitanul aştepta cu nerăbdare întoarcerea ofiţerului său, ascunzându-şi emoţia sub masca de calm.

Zece minute mai târziu, Riker ieşea dintr-un turbolift, îndemnând un alt bărbat într-o uniformă prăfuită să iasă împreună cu el. Străinul era înalt şi uscăţiv, cu părul cărunt.

— Căpitanul Manin e la infirmerie, explică Riker. El e ofiţerul I, D'Amelio.

— Bine ai venit la bordul navei **Enterprise**, spuse căpitanul apropiindu-se de cei doi bărbaţi. Întâmpinarea aduse un zâmbet pe chipul lui D'Amelio, dar trecură câteva clipe până când acesta observă mâna întinsă a căpitanului. Cu mişcări încete, ofiţerul întinse mâna şi cei doi îşi strânseră mâna. Rămase pe loc până când Riker îl împinse uşor de umăr şi intrară în camera căpitanului.

Căpitanul îi urmă. Aşteptă să se închidă uşa şi, abia apoi dădu glas temerilor sale.

— Ofiţer I, omul ăsta e în stare de şoc! Ar trebui să fie la infirmerie!

Riker îl conduse pe ofiţer spre unul din scaunele care se aflau în faţa biroului căpitanului.

— A fost tratat deja. Sunt sigur că doctor Crusher i-ar fi dat voie să plece dacă i-aş fi spus, dar n-am vrut s-o deranjez.

— Cu alte cuvinte, ar fi mai bine să discutăm repede până nu-şi dă seama că a dispărut, spuse Picard aşezându-se pe un scaun, în faţa lor.

Discuţia nu s-a derulat fără poticneli. D'Amelio părea să nu poată, uneori chiar să nu vrea, să răspundă la întrebările referitoare la nava străină care îi atacase.

Cele câteva răspunsuri pe care le-a dat au ridicat şi mai multe semne de întrebare.

Picard respiră adânc, îndepărtând răceala din voce:

— Domnule D'Amelio, continui să afirmi că **Ferrel** funcţiona cu puţini oameni? Ne bucurăm. Ne-am gândit că drama era mult mai gravă. Cred că-ţi dai seama de uimirea noastră – patruzeci şi şase de oameni reprezintă un echipaj neobişnuit de mic pentru o navă galactică.

— Pentru noi era suficient.

— Suficient pentru ce? întrebă Riker.

Nici acum, D'Amelio nu răspunse. Privirea lui rătăcea distrată prin cameră. Picard şi Riker schimbară priviri neputincioase în care se citea un scepticism tot mai mare. Fiecare întrebare referitoare la misiunea navei avea ca rezultat scăderea atenţiei. Picard n-avea nevoie de calităţile Deannei Troi pentru a-şi da seama că D'Amelio ascundea informaţii. Poate că va trebui s-o cheme şi pe consilier la o discuţie dacă omul nu-şi va schimba felul de a răspunde.

Apelul intercomunicaţiei îl opri pe căpitan să mai pună alte întrebări:

— *Crusher către căpitan*!

Picard aştepta apelul.

— Fii liniştită, doctor Crusher, avem mare grijă de domnul D'Amelio. Studie profilul ofiţerului I şi avu un sentiment de nemulţumire. Dar tot mai trebuie să întrebăm…

Doctorul îi luă vorba din gură:

— *Căpitane, una din avariile de pe **Ferrel** s-a datorat unei explozii provenite de la un fazer de mână.*

Cei trei bărbaţi aflaţi în încăpere fură uimiţi de afirmaţia ei.

— Eşti convinsă? întrebă Picard. Poate contactul cu câmpul de forţă al străinilor…

— *Nu, nu câmpul de forţă. Descompunerea celulară este caracteristică arsurilor provocate de fazere şi el este singurul adus la bord cu răni de asemenea natură. Toţi ceilalţi au fost şocaţi sau suferă din cauza expunerii în vid, a impactului cu resturile epavei… Dar omul ăsta a fost împuşcat.*

Picard se întoarse spre ofiţer I. De data asta, nu-şi mai ascunse mânia.

— Domnule D'Amelio, ce naiba s-a întâmplat pe nava aia?

— Nu ştiu absolut nimic. În zăpăceala lui, D'Amelio ieşi din starea de visare. Se întoarse de la Picard spre Riker. Zău, nu ştiu. Puntea se prăbuşea… nu ne mai rămăsese mult timp. Nu era nicio speranţă de salvare, sau cel puţin aşa credeam noi. Căpitanul Manin şi cu mine ne pregăteam să iniţiem operaţiunea de autodistrugere.

— Dar n-aţi dus-o la bun sfârşit, spuse Picard.

— Nu… D'Amelio clătină capul de parcă ar fi vrut ca răspunsul să fie mai clar. Voiam să-mi declin rangul şi identitatea când totul s-a întunecat.

— *De ce nu e omul ăsta la infirmerie?* întrebă Crusher. Căpitanul îşi dădu prea târziu seama că ea ascultase. *Trimite-l înapoi imediat.*

Vocea ei se întrerupse brusc, deşi legătura rămăsese deschisă. Picard auzi o căzătură urmată de zgomotul surd al unei discuţii purtate pe ton ridicat. Glasul lui Crusher spunea: *„Stai! Căpitane Manin, nu accept aşa ceva… securitatea infirmeriei…”*

Aceste cuvinte îi făcură pe Picard şi pe Riker să se repeadă afară pe uşă.

Dacă infirmeria nu părea arena potrivită pentru o confruntare violentă, combatanţii păreau şi mai puţin convingători. Doctor Crusher reuşise să-l oprească pe căpitanul Manin care se repezise la celălalt pacient, dar era mai preocupat de răul pe care şi-l provoca lui însuşi în timp ce se zbătea să scape din strânsoarea ei şi să pună capăt luptei. Puterea lui era aparentă – ea ştia că el este foarte grav rănit.

Numai forţa unei mânii aprige îi întărise trupul slăbit.
— Să te ia naiba, Deelor! ţipă Manin, în timp ce se lupta să scape din strânsoarea doctorului Crusher. Tu mi-ai distrus nava, echipajul!
Crusher aruncă o privire peste umăr, spre cel căruia îi fusese adresată această acuzaţie şi-şi dădu seama de situaţia celui de al doilea bărbat. Se prăbuşise lângă perete şi faţa îi era scăldată de sudoare. Manin reuşise să-l lovească de câteva ori în regiunea pieptului, dar pe bandaj nu se zărea nicio pată. Doctorul atribui paloarea de pe chipul lui Deelor mai curând durerii, decât pierderii de sânge.
Uşile infirmeriei se deschiseră brusc şi Yar, şeful însărcinat cu securitatea, intră împreună cu Riker şi Picard după ea. Când îl văzu pe bărbatul care se lupta cu Crusher, Yar scoase fazerul.
— Nu! Doctor Crusher făcu o mişcare pentru a veni în faţa lui Yar. E foarte grav rănit. Chiar şi unda care să-l adoarmă l-ar putea omorî.
Căpitanul Manin profită de lipsa de atenţie a doctorului şi se repezi spre Deelor. Picard sări între cei doi cu braţul ridicat pentru a para o eventuală lovitură, dar aceasta nu veni. Manin se clătină şi fu pe punctul să cadă. Picard îl prinse tocmai la moment. Îl prinse şi îl lăsă uşor pe podea.
— Stai liniştit. Nu-ţi faci decât ţie rău, spuse grăbit căpitanul, dar vocea lui făcu ca agitaţia omului să crească.
— N-a fost vina mea, şopti Manin abia respirând. I-am urmat ordinele. Flota Stelară m-a obligat.
— Taci! îl avertiză Deelor. Ţi-am ordonat să taci!
Crusher îngenunche alături de Picard şi-l examină pe bărbatul aflat în braţele căpitanului.
— Ajută-mă să-l duc până la scaner.
Se mişcară repede, ridicând trupul pe patul maşinii de diagnosticare, dar doctorul îşi dădea seama că puterile lui Manin slăbesc tot mai mult. Panoul care se închise deasupra pieptului lui emise un sunet alterat.
— A început să piardă din nou sânge.
Crusher chemă asistenţii medicali. Descoperise răni la nivelul ficatului, splinei şi rinichilor.

— Ţesut celular, ceru ea şi asistenta îi înmână o seringă. Doctorul administră serul într-o venă a gâtului, dar nu reuşi să oprească hemoragia. O a doua injecţie îngroşă sângele, dar acesta continua să inunde cavitatea toracică. Nu putea fi administrată o a treia doză. Încă o injecţie i-ar fi coagulat complet sângele.

Conştient de eforturile depuse de Crusher, căpitanul navei **Ferrel** strânse braţul lui Picard. Strânsoarea era lipsită de forţă, dar Picard se lăsă tras mai aproape.

— Misiune controlată de… de un afurisit de birocrat!

— Taci, Manin! Deelor se îndepărtă de perete, îndreptându-se spre masă, dar locotenent Yar stătea încă cu fazerul în poziţie de tragere. Yar îndreptă arma spre el. Deelor se opri, clătinându-se.

— Violezi securitatea Flotei Stelare!

Crusher ştia că pacientul e prea slăbit pentru a suporta o intervenţie chirurgicală. Ar fi încercat dacă organele vitale ale pacientului n-ar fi fost transformate într-o masă amorfă. Nu mai avea ce să opereze. Îi administră un medicament care să-i mai uşureze durerile.

Vocea lui Manin devenise o şoaptă. Picard se aplecă mai aproape de el, încercând să-l audă. Un singur cuvânt era clar.

— Hamlin? întrebă Picard ca un ecou. Ce e cu Hamlinul?

Nu primi niciun răspuns. Mâna slăbi strânsoarea.

— Nebunule! Uitând de avertismentul lui Yar, Deelor se apropie de Manin. Am să-ţi iau comanda pentru această indisciplină!

— Nu te mai poate auzi. Doctor Crusher ridică panoul ce acoperea trupul nemişcat. E mort.

Capitolul 4

Jurnal de bord suplimentar al căpitanului. Evenimentele care au dus la distrugerea navei USS Ferrel sunt încă învăluite în mister. Am teleportat la bord treizeci de oameni de pe o navă care ducea sute. Şi niciunul din aceşti treizeci nu ne spune de ce le-a fost atacată nava.

Puntea de odihnă a fost creată pentru a asigura o stare de bine celor care o folosesc. Scaune tapiţate se află în jurul unei mese ovale de proporţii generoase; ferestre mari, uşor curbate, de-a lungul întregului perete, lăsând să se vadă o imagine ce-ţi taie respiraţia – un număr imens de stele asemeni unor pietre nestemate. Doisprezece oameni pot sta în jurul mesei fără să se simtă înghesuiţi. Dar acum, pe punte se aflau numai patru persoane.

— Consilier, te simţi bine? întrebă Picard. Troi se lăsase în îmbrăţişarea moale a unui scaun şi închise imediat ochii.

Genele negre tremurară o clipă, apoi ea deschise ochii.

— Sunt puţin obosită, recunoscu ea cu oarecare şovăială. Contactele cu Fermierii şi cu supravieţuitorii de pe **Ferrel** m-au epuizat.

— Şi nici n-au fost de prea mare folos, spuse Riker, în timp ce el şi Data se aşezau în jurul mesei. Toţi se poartă de parcă noi am fi duşmanul.

Picard o văzu pe Troi crispată în momentul în care ofiţerul trecu prin spatele scaunului ei. Reacţia ei îi confirmă bănuiala că ea este neobişnuit de sensibilă la starea de spirit a lui Riker. Forţa actualei stări de neputinţă a bărbatului acţiona cu putere asupra capacităţii emoţionale de apărare a femeii.

— Să începem informarea, sugeră Picard îndepărtându-se de Troi pentru a se aşeza în capul mesei, îşi dăduse seama că propria lui nerăbdare se adăuga, probabil, emoţiilor din jurul ei.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, spuse exasperat Riker în timp ce se aşeza. Conform spuselor primului ofiţer, Deelor este un consilier eficient ale cărui atribuţii erau să îmbunătăţească operaţiunile şi să menţină regulamentul interior de pe **Ferrel**, dar, conform fişelor de personal ale Flotei Stelare, el nu este membru al echipajului. Nici măcar nu este înregistrat ca fiind la bord.

— Am căutat numele lui în toate computerele, confirmă Data. N-am găsit nimic. Nu există nicio înregistrare referitoare la Andrew Deelor în computerele Flotei Stelare şi nici în cele ale populaţiilor Federaţiei din acest sector.

— Iar echipajul de pe **Ferrel** nu vrea să spună cine a încercat să-l omoare şi de ce. Parcă toţi s-ar fi uitat în altă parte atunci când a fost împuşcat, spuse Riker cu un vizibil dezgust. Deanna, spune căpitanului ce ai simţit.

Troi ezită, luptându-se să transpună impresiile în cuvinte.

— Un asemenea amestec de emoţii contradictorii. Părere de rău pentru moartea căpitanului lor, mânie, aproape ură în momentul în care se menţionează numele lui Deelor şi mereu grija de a păstra totul secret. Nu vor recunoaşte că ştiu ceva, decât dacă ar fi constrânşi.

— Aici nu este inchiziţie, spuse Picard, făcând un gest cu mâna. Cu toate astea, nu pot accepta ca acest incident să rămână nerezolvat. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat pe **Ferrel**, dacă nu pentru altceva măcar pentru a apăra **Enterprise**. Se încruntă atunci când îşi imagină nava lui sfâşiată şi răsucită, cu echipajul şi pasagerii zburând printre resturile epavei. Dar celălalt civil, femeia?

— Numele ei este Ruthe, spuse Riker. Oftă exasperat. Nu vrea să ne spună cel de-al doilea nume şi nu vrea să răspundă la nicio altă întrebare. Repetă numai „întreabă-l pe Deelor!”

— Ale cărui simţăminte nu sunt destul de puternice pentru a ne da vreun răspuns. În momentul în care a anunţat moartea lui

Manin, Deelor parcă a împrăştiat şi o vrajă. Este rănit, dar nu atât de grav. Se preface că este slăbit, spuse căpitanul încruntat. Aşa cum D'Amelio s-a prefăcut că ar fi şocat. Dar de ce? Ce ascund cu toţii?

Mesajul venind de la Yar prin intercom, întrerupse pentru o clipă discuţia lor.

— *Fermierul Patrisha a chemat puntea. Din nou.* În vocea locotenentului se citea îngrijorarea. *Insistă să vorbească cu tine personal, căpitane.*

— Spune-i… dar Picard se mai gândi o dată înainte să termine ce voia să spună. Începu din nou. Spune-i că totul e sub control şi că am să mă întâlnesc cu ea îndată ce îndatoririle mi-o vor permite.

Întrerupse legătura cu o lovitură uşoară a degetului.

— Pasagerii, ca şi copiii, ar trebui văzuţi, dar nu auziţi, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. Înlăturându-i din minte pe Fermierii Oregon, se întoarse la problema lor. „Hamlin". Pentru mine asta înseamnă un singur lucru – Masacrul de pe Hamlin. Eram doar un băieţel pe vremea aceea, dar îmi amintesc foarte bine incidentul.

— Eu am citit despre acest eveniment istoric la academie. Riker surprinse privirea întrebătoare a lui Troi şi începu să explice. Hamlin era o colonie minieră aflată la frontiera Federaţiei. Cu cincizeci de ani în urmă, au raportat un prim contact cu o nouă rasă extraterestră, apoi, brusc, orice comunicare a fost întreruptă. Următoarea navă cu provizii care a ajuns pe planetă a descoperit că toţi cei din colonie fuseseră omorâţi.

— Nu toţi, îl corectă Data. Numai adulţii. Lipseau din colonie copiii. S-a presupus că şi ei fuseseră omorâţi.

— Unii spun că au fost mâncaţi, murmură Picard de parcă cuvintele tainice erau ecoul unei propoziţii de mult uitate.

— Întrebare: mâncaţi, adică consumaţi? Ca o sursă de hrană?

— Da. Rapoartele cele mai senzaţionale menţionau această posibilitate. Picard regretă imediat comentariul şi încercă să-l scoată din discuţie. Se întoarse spre Riker. S-ar putea ca extratereștrii care au atacat nava **Ferrel** să fie aceiaşi care au

fost vinovaţi de Masacrul de pe Hamlin?

Dar Data nu putea fi determinat să schimbe discuţia.

— Poate că echipajul care lipseşte de pe navă a fost mâncat. Cu toate că mai multe sute de trupuri ar presupune o foame considerabilă.

O altă chemare din partea locotenentului Yar îl salvă pe căpitan de obligaţia de a răspunde.

— Tot Fermierii? întrebă Picard.

— *Nu, căpitane. Am primit un mesaj de pe Zendi, Baza Stelară Zece.*

Riker Se răsuci pe scaun cu mâinile la piept.

— A durat mult până au luat din nou legătura cu noi, căpitane. Mesajele ar trebui să ajungă la noi în câteva ore, nu într-o zi.

— Târziu sau nu, măcar am primit nişte răspunsuri de la amiralul Zagráth, spuse Picard. Fă-mi legătura aici, locotenente.

— *Te sfătuiesc să preiei mesajul în birou, căpitane. Cod de transmisie 47, numai vizual.*

— Mesajul a durat numai trei minute! protestă Yar. Ea se aplecă în faţă, privind spre peretele curbat care separa puntea de camera căpitanului. Dar el a stat acolo un car de vreme.

Data împinse consola ops-ului în aşa fel încât să fie cu faţa la toţi ofiţerii de pe punte.

— Zece minute şi douăsprezece secunde. Nu este o durată în care să nu poţi vedea o transmisiune secretă. Dacă eşti om, vreau să spun.

— Eu spun că douăzeci de minute sunt prea mult, spuse Geordi câteva minute mai târziu. În fond, de câte ori poţi să asculţi un mesaj de trei minute?

— Şase virgulă şase, şase, şase, şase…

— Data, spuse Yar, întrerupând activitatea androidului. A fost vreo activitate pe computer la terminalul căpitanului?

— Nu, conform…

Riker îşi clătină capul cu hotărâre.

— Destul, Data! Suntem gata să ne amestecăm în intimitatea unei persoane. Vom afla foarte curând ce se întâmplă. După ce mai aşteptară zece minute, primul ofiţer se întoarse spre Troi.

N-ai spus mai nimic referitor la absența căpitanului. Tu nu eşti curioasă?

— Ce întrebare e asta? îi răspunse Troi. Cum rămâne cu grija ta pentru intimitate?

Geordi şi Data se întoarseră în acelaşi timp şi o priviră, în tăcere, pe consilier. Ea se uită pe deasupra capetelor lor şi îi văzu pe Yar şi pe Worf care o priveau şi ei. Troi oftă din greu.

— Dacă trebuie neapărat să ştiți, simt că el trăieşte un moment de mare mânie. Încearcă să-şi controleze sentimentele.

Renunţară la orice altă explicaţie în momentul în care se auzi uşa de la cabina căpitanului deschizându-se şi, apoi, închizându-se. Pe faţa lui Picard nu se vedea nicio urmă a vreunei emoţii în momentul în care se îndreptă spre partea din faţă a punţii. Rămase în faţa lor, cu spatele spre ecran, tuşi tare, ca şi când ar fi vrut să se facă linişte într-o clasă prea gălăgioasă. Imediat după aceea, glasul lui obişnuit se adresa unui punct aflat în centrul încăperii.

— Conform instrucţiunilor Conducerii Flotei, între membrii echipajului nu se va mai discuta despre evenimentele la care am fost martori ca urmare a apelului primit de pe **Ferrel**. Toate jurnalele de bord şi senzorii vor fi sigilaţi. Am încredere că fiecare dintre voi va urma aceste instrucţiuni cu stricteţe.

Semnalul unei chemări prin intercomunicaţie sparse liniştea apăsătoare ce se instalase după anunţul căpitanului. Yar întrerupse apelul de la consola ei pentru comunicaţii.

— E din partea Fermierilor Oregon, căpitane.

— Informeaz-o pe Fermier Patrisha că mă voi duce acum să vorbesc cu ea, răspunse Picard, fără nicio intonaţie în glas.

Ajunsese deja la uşile turboliftului când se întoarse şi spuse:

— Data, preia comanda la conn. Ofiţer I, am nevoie de prezenţa ta.

Riker nu puse nicio întrebare, în timp ce liftul trecea de la un nivel la altul, îndreptându-se spre centrul farfuriei. Privea drept înainte, într-o atitudine gravă, asemeni căpitanului, care luase o poziţie marţială.

— Opreşte! Ordinul brusc al lui Picard făcu liftul să se oprească. O alarmă luminoasă semnaliză că se aflau între etaje.

— În calitate de ofiţer I, trebuie să ştii măcar o parte din conţinutul mesajului.

— Neoficial, presupun, spuse Riker. Privi în jurul lui, în compartimentul îngust. Locul informării este destul de neortodox.

Buzele subţiri ale lui Picard se strânseră într-o linie şi mai subţire.

— Se pare că misteriosul Andrew Deelor există cu adevărat. Şi la o înălţime foarte rarefiată. Amiralul Zagráth l-a numit ambasador diplomatic. O tuse seacă îi trădă scepticismul. Posibil, dar Serviciul de securitate al Flotei pare mai verosimil.

— Asta ar putea explica numărul mic de membri ai echipajului de pe **Ferrel**. Misiune ultrasecretă, risc foarte mare.

— Da, dar probabil că nu vom şti niciodată ce făceau acolo. Întregul incident petrecut pe **Ferrel** a fost acoperit de vălul secretului. Picard ceru turboliftului să pornească. În interesul securităţii Federaţiei.

Această simplă afirmaţie îl făcu pe Riker să protesteze.

— Da, căpitane, e ultimul grad în clasificarea celor mai mari secrete.

— Exact.

Uşile turboliftului se deschiseră. Discuţia se încheiase.

Când clopoţelul de la uşă sună, Patrisha respiră adânc şi privi spre intrarea apartamentului pasagerilor.

— Intră, spuse ea, şi uşile se deschiseră singure. Câtă risipă prostească de energie, gândi ea, dar îndepărtă iute acest gând şi porni să-i întâmpine pe cei doi bărbaţi care intraseră.

— Îţi mulţumesc că ai venit, căpitane, spuse Patrisha celui mai în vârstă. Nu fusese niciodată prezentată lui Picard şi nu era încă sigură de însemnele gradului care se aflau pe uniformele celor din Flota Stelară, dar învăţase să recunoască un comandant după aerul acestuia. Ofiţerii păşeau cu o graţie caracteristică şi cu aroganţă, dar acest bărbat păşea cu mai multă demnitate decât văzuse vreodată la bordul navei. Se întoarse către cel care nu-i mai era deja un străin.

— Ne întâlnim din nou, domnule Riker!

— După prea multă vreme, Fermieră Patrisha.

Zâmbetul celui mai tânăr era mai cald decât cel al însoţitorului său. Riker îi răspunsese într-unul din idiomurile Fermierilor. Ar fi preferat să continue discuţia cu el, dar nu aşa se comportau oamenii aceştia. Gradul trebuia onorat.

— Am înţeles că ai fost îngrijorată din cauza alarmei, spuse căpitanul.

— Întreaga comunitate e foarte îngrijorată de recentele evenimente, recunoscu Patrisha. Căpitanul abordase foarte brusc subiectul întrevederii, dar nici ea nu dorea să prelungească întâlnirea.

— Vorbesc ca unul dintre ceilalţi.

— Am înţeles, spuse Picard, aruncând repede o privire spre cealaltă încăpere a apartamentului.

Patrisha roşi la auzul acestui comentariu. El auzise zgomotul înăbuşit al trupurilor care se mişcau şi al vocilor şoptite ce venea de dincolo de perete şi îşi dăduse seama că ascultătorii tocmai se ascunseseră. Ea îşi mască încurcătura printr-o declaraţie a principiilor Fermierilor.

— Căpitane Picard, noi suntem oameni paşnici.

— Îmi pare rău că recenta întâlnire v-a supărat, spuse Picard, deşi ea nu remarcă nicio urmă de părere de rău în atitudinea lui. Te rog să-i asiguri pe oamenii tăi că n-au fost nicio clipă în pericol şi că nava care a atacat a părăsit acest sector.

— Nu despre asta e vorba, căpitane! Noi nu vom lua parte la acţiuni militare!

— Îţi înţeleg îngrijorarea. Dar **Enterprise** trebuie să ajute navele avariate. În această situaţie deosebită, a trebuit să facem apel la forţă. Regretabil, dar necesar. Curând, foarte curând vom ajunge la capătul călătoriei spre New Oregon.

— Dar de ce mai întârziem aici? insista Patrisha. Dacă trebuia să salveze comunitatea şi, categoric nimeni n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte pe căpitan, ea trebuia să pună întrebările strict necesare.

Îi răspunse Riker:

— Suntem obligaţi să ajutăm echipajul navei avariate, să se poată întoarce pe Baza Stelară Zece.

Patrisha îşi dădu seama că Picard îşi pierduse răbdarea, după felul cum acesta îşi lăsa greutatea de pe un picior pe celălalt. Era la fel ca Dnnys, care se repede afară pe uşă imediat ce îndeplineşte minimum de acte de curtenie. În orice caz, ei nu-i mai veneau în minte alte întrebări.

— Nu te mai reţin de la treburi, spuse ea.

Era o încheiere tradiţională a Fermierilor, dar Picard îngheţă, de parcă abia atunci îşi dăduse seama de nerăbdarea lui. Reuşi să simuleze un uşor zâmbet înainte de a pleca.

— Dacă mai ai nevoie de ajutor, te rog s-o chemi pe consilierul Troi.

— O voi face cu plăcere, spuse Patrisha cu politeţe în timp ce-i conducea pe cei doi bărbaţi spre ieşire. Oftă uşurată atunci când uşa se închise şi cei doi se întoarseră la îndatoririle lor. Câteva clipe mai târziu, o uşă aflată în spatele ei se deschise uşor:

— În aer a rămas încă mirosul tehnologiei lor, spuse Dolora mirosind în timp ce se apropia.

— Oh, te rog! mormăi Patrisha, dar vocea ei nu se mai auzi din cauza vocilor ridicate şi certăreţe care se apropiau. Tot mai mulţi Fermieri ieşiră din locurile unde se ascunseseră şi se apropiau de ea.

— Ai fost mult prea înţelegătoare, spuse Thomas în stilul lui preţios. Nu putem fi reţinuţi aici împotriva voinţei noastre.

— Dimpotrivă, în privinţa asta nu avem de ales, spuse Patrisha. În orice caz, căpitanul Picard a dat dovadă de destul tact să nu scoată acest lucru în evidenţă.

Numai Thomas putea s-o scoată atât de tare din sărite, încât să apere un străin.

Dolora îşi îndreptă degetul în direcţia coridorului:

— Este o jignire şi guvernul Grzyde trebuie informat despre tratamentul la care au fost supuşi cetăţenii lui.

— Nici ei nu ne-au tratat mai bine, bombăni o altă femeie.

Un bărbat din cealaltă parte a încăperii strigă:

— Străinii nu cunosc noţiunea de respect. Nu te poţi aştepta la nicio decenţă din partea unora ca ei.

Dacă ar fi ţipat la Fermieri dându-le argumente raţionale, n-

ar fi făcut decât să-şi piardă vremea şi răsuflarea. Patrisha se aruncă pe o sofa şi îşi închise gândurile în faţa diferitelor recitaluri ale motivelor de jignire mai mult sau mai puţin reale. Scenariul se repetase de mai multe ori, cu variaţii minore, de când porniseră spre New Oregon şi devenise deja plictisitor, chiar obositor.

— Fermierii au acceptat această întârziere cu mai mult calm decât m-am aşteptat, remarcă Picard după ce el şi Riker părăsiseră încăperile pasagerilor. Primul ofiţer nu se plânsese, dar zvonuri despre exploziile temperamentale ale coloniştilor ajunseseră la urechile căpitanului pe alte căi.

— În special, Fermiera aceea a acceptat vestea foarte uşor, spuse Riker, în timp ce mergeau pe coridor. Dar, de acum, cred că s-au resemnat în privinţa întârzierilor. Grupul aştepta de aproape o lună pe Baza Stelară Zece înainte să-i luăm noi pentru a face restul de drum. Lumea lor şi-a folosit influenţa diplomatică pentru a reuşi să urce comunitatea la bordul lui **Enterprise**.

— Nu credeam că Grzyde are vreo influenţă, spuse căpitanul, în timp ce intrau în turbolift.

Riker îl direcţionă spre punte.

— Conform spuselor lui Wesley, guvernul Grzyde a plătit pentru noul teritoriu al Fermierilor.

— Pământurile formate artificial sunt foarte scumpe, spuse Picard gânditor. Mă surprinde că o lume săracă în resurse cum este Grzyde s-ar fi grăbit să ajute un grup de cetăţeni naturalişti.

Riker se încruntă cu tristeţe.

— Poate că era un preţ mic pentru a-i îndepărta de pe planetă.

Turboliftul îşi încetini înaintarea, apoi se opri. Picard şi primul său ofiţer coborâră pe punte, se îndreptară spre centrul ei în mijlocul unei confruntări dure între şeful însărcinat cu securitatea, Yar, şi Andrew Deelor. Yar încetă să mai ţipe în momentul intrării căpitanului, iar Deelor îşi ascunse pumnii strânşi în buzunarele jachetei medicale albastre. Femeia

cunoscută numai sub numele de Ruthe stătea alături de el, nemişcată în urma loviturii.

— Care este problema? întrebă Picard. Se adresase locotenentului Yar, dar atenţia lui era îndreptată spre Deelor. Trăsăturile chipului său se estompaseră de când se întâlniseră în infirmerie. Ambasadorul avea un chip nici frumos, nici urât şi uşor de uitat. Era de înălţime medie, nici prea gras, nici prea slab, în general, un om pe care nu-l remarci.

— Ambasadorul Deelor nu va părăsi puntea aşa cum i s-a cerut? Yar folosise titulatura bărbatului, dar suspiciunea privind autenticitatea acestuia era clară. Tocmai voiam să chem echipa de pază ca să-l conducă în apartamentele lui.

— Ai acţionat corect, locotenent Yar.

Picard se întoarse către Deelor şi către însoţitoarea lui.

— Pasagerii nu au voie pe punte fără permisiunea mea expresă.

— Eu nu sunt un pasager obişnuit, sublinie Deelor.

— Categoric că nu. Zâmbetul de pe buzele lui Picard nu se reflecta şi în privire. Ţi-ai revenit remarcabil în urma rănilor primite, ambasadorule!

— Doctor Crusher este un medic remarcabil. Mă simt mult mai bine. Scoase mâinile din buzunare şi lăsă braţele să-i atârne pe lângă corp, dar încordarea din umeri rămase.

— Foarte bine. În cazul ăsta vei putea răspunde câtorva din întrebările mele. Picard îi conduse pe cei doi de-a lungul rampei în formă de arc, până spre biroul lui. El şi Riker îi urmară, dar Deelor dădu din cap, nemulţumit de prezenţa primului ofiţer.

— Ar fi mai bine dacă am discuta singuri, căpitane. Nu încercase să o exprime ca pe o dorinţă. Era un ordin.

— Cum doreşti, ambasadorule. Picard îi făcu semn lui Riker să se supună.

Ruthe părea să nu-şi dea seama de tensiunea care plutea în cameră. Se uita fascinată la peştii care pluteau în acvariul din perete. Rike trecu prin stânga ei şi ieşi. După ce uşa se închise, Picard se duse lângă biroul său, cu fereastra în spate. Rămase în picioare, cu degetele mâinilor odihnindu-se uşor pe suprafaţa

lustruită a biroului.

— Amiralul Zagráth a spus foarte clar că trebuie să mă abţin să răspund la orice întrebare referitoare la atacul asupra navei **USS Ferrel**. Asta înseamnă că trebuie să renunţ la orice cercetare referitoare la atacul asupra voastră?

— Nu a fost un atac, căpitane, spuse Deelor, liniştit. A fost vorba de un accident.

— Mă bucur să aud asta. Înseamnă că veţi fi în siguranţă la bordul navei **Ferrel**, pe drumul ei de întoarcere pe Zendi, Baza Stelară Zece. Desigur, va fi destul de greu cu treizeci de oameni stând unii peste alţii în zona motoarelor, dar călătoria nu va dura decât opt sau nouă săptămâni.

Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Deelor.

— Atins, căpitane. Dar lasă-mă să pun capăt imaginaţiei tale. Ştii deja prea multe şi totuşi nu ştii destul.

Ambasadorul îşi trase un scaun şi se aşeză. Se lăsă pe spate confortabil. Picard se aşeză şi el pe scaunul lui, dar rămase drept, rezemat de spetează. Nu se lăsa păcălit de lipsa de formalism.

— Nu am intenţia să mă întorc pe **Ferrel**, recunoscu Deelor. Aşa cum ai specificat şi dumneata, călătoria ar putea fi prea puţin confortabilă şi obositoare. Temperamentele se pot dezlănţui în condiţiile stresului provocat de perioada lungă petrecută în spaţiul limitat al navei.

— Echipajul de pe **Ferrel** te urăşte. De ce?

— Fiindcă eu am comanda întregii misiuni şi sunt deasupra căpitanului. Şi fiindcă am subestimat puterea adversarului nostru. Aşa cum, probabil, bănuieşti, extratereștrii care ne-au atacat sunt răspunzători şi de un anume incident petrecut pe planeta Hamlin.

— Masacrul de pe Hamlin, spuse Picard plat. Aceste cuvinte mai atingeau încă o coardă sensibilă în el. Trei sute de oameni au fost omorâţi fără niciun motiv. În mod normal, un asemenea măcel nu e considerat numai un incident.

Deelor spuse, ridicându-şi sprâncenele:

— Văd că nu va fi nevoie să-ţi dau amănunte.

— Ce ştii despre aceşti extratereștri?

— Ei îşi spun choraii.

— Choraii, repetă Picard în şoaptă. Deci duşmanul avea acum un nume. Şi asta nu a fost o întâlnire întâmplătoare.

— Oh, nu. A fost nevoie de un contact radio care a durat luni de zile pentru a se realiza întâlnirea dintre nava **Ferrel** şi o navă a choraiilor. Deelor făcu o pauză, în momentul în care reîncepu să povestească, o făcu cu mai puţină aroganţă. Eram pregătit pentru o acţiune ostilă din partea choraiilor şi am testat capacitatea noastră de apărare. Era esenţial ca **Ferrel** să dispună de o forţă militară egală cu cea a choraiilor, o forţă destul de puternică ca să le impună respect şi totuşi nu prea puternică pentru a nu-i speria.

— Ce n-a mers cum trebuia? insistă Picard.

— Am calculat greşit, am stat prea mult în expectativă. Choraiii au considerat asta ca un semn de slăbiciune şi au trecut la atac să ne omoare. Reţeaua lor energetică ne-a surprins. Rezervele noastre de energie nu erau capabile să reziste acestui câmp de presiune mai mult de câteva ore. O lecţie dureroasă, dar o lecţie valoroasă. Data viitoare, la bordul lui **Enterprise**, voi învinge.

Palma desfăcută a lui Picard lovi suprafaţa biroului.

— Nu cu nava mea!

— Am autoritatea să-ţi iau comanda, sau amiralul nu ţi-a spus? Aroganţa revenise în atitudinea lui Deelor.

Treizeci de ani de disciplină în cadrul Flotei îl ajutară pe Picard să facă să dispară distanţa dintre ei şi să-i dea o lecţie, care-l puse pe ambasador la locul lui.

— Da, am fost informat, spuse el în cele din urmă. Acea parte a mesajului îl înfuriase şi încă mai simţea cum îl cuprinde acel sentiment de furie.

— Şi care este, dacă îmi permiţi să te întreb, scopul contactului nostru cu choraiii?

Această capitulare din partea lui Picard aduse o urmă de îngâmfare pe chipul lui Deelor. Picard îşi simţi maxilarele încleştate în aşteptarea răspunsului. Doamne, dacă ar fi fost în stare să şteargă acel zâmbet.

— Choraiii sunt în căutarea mai multor metale: zinc, aur,

platină, cupru. Evident, ei nu au capacitatea de a prelucra metalele pe care le găsesc în asteroizi. Dacă e nevoie, ei ucid pentru a obţine ceea ce le trebuie, dar misiunea mea este să-i conving să accepte negocieri comerciale.

— Comerţ? strigă Picard înfuriat. Pentru ce comerţ? Ce au ei din ce ne-am dori noi?

Ruthe se apropie de ei…

— Ei au copiii de pe Hamlin.

Capitolul 5

Nava **USS Ferrel** plutea în spaţiu. Lumina palidă ce pornea din cele patru motoare alungite scălda farfuria navei, alunecând pe rând asupra ferestrelor întunecoase şi lipsite de viaţă.

Picard privea scena cu siguranţa şi confortul oferit de scaunul căpitanului aflat pe puntea navei **Enterprise**. Era flancat de o parte de primul ofiţer, de cealaltă, de consilierul navei.

— Eşti sigur, ofiţer I? întrebă Picard în timp ce examina din nou imaginea de pe ecran.

Riker ridică uşor din umeri.

— Şi mie îmi vine greu să cred, dar Logan jură că motoarele de pe **Ferrel** pot da o energie de impuls suficientă ca nava să ajungă pe Baza Stelară Zece. Întinse mâna şi arătă zona afectată. Câmpul de energie contractantă s-a strâns în jurul fuselajului şi a afectat farfuria, dar nacelele au rămas neatinse. Echipajele noastre care s-au aflat în zona afectată au spus că nu există gravitaţie, nu mai există hrană sintetică, niciun fel de confort, dar că echipajul va putea supravieţui.

— Nu aşa îmi imaginez eu o călătorie, vorbi Geordi, dar Picard nu dădu atenţie remarcii lui.

— De acord, La Forge. Acum, când echipajul de pe **Ferrel** a înţeles în ce situaţie se află, poate se vor gândi mai bine ce hotărâre să ia. Locotenent Yar, deschide o cale video cu nava.

În ciuda tuturor eforturilor inginerului Logan, secţia comunicaţii aflată pe farfurie fusese rău afectată şi nu se putea face un contact vizual.

— Canalul e deschis, căpitane.

— Eşti hotărât să treci prin toate astea, domnule D'Amelio?

— *Căpitanul Manin se întoarce acasă cu propria lui navă. Nu acceptăm altă soluţie,* răspunse vocea primului ofiţer.

Consilierul Troi se aplecă mai mult spre căpitan şi îi şopti:

— Sunt hotărâţi să rămână pe propria navă, dar nu pentru a-l onora pe căpitanul lor. Sunt nerăbdători să rupă asociaţia cu ambasadorul Deelor.

Picard înţelese prea bine acest sentiment.

— Cum doreşti, comandante. Nava **Ferrel** e liberă să plece. Mult noroc în călătoria voastră!

Ironia care se ghicea în răspuns îl făcu să fie şi mai dur:

— *Nu-ţi consuma norocul oferindu-ni-l nouă, căpitane Picard. O să ai mai multă nevoie de el decât noi.*

USS Ferrel plecă fără nicio ceremonie. O smucitură scurtă distorsionă structura navei, apoi aceasta dispăru de pe ecran. Picard privea imaginea care dispărea de pe ecran cu un sentiment confuz, dar cu destul de multă nelinişte, neştiind dacă să fie neliniştit pentru nava avariată **Ferrel** sau pentru propria lui navă. Cuvintele spuse la plecare de D'Amelio îi răsunau în minte asemeni unei sirene de alarmă.

Enterprise îşi dovedise capacitatea de luptă în mai multe ocazii, dar misiunea ei de bază era pacifistă. Spre deosebire de alte nave dinaintea ei, această navă stelară purta la bord familii. Picard avusese nevoie de mai multe săptămâni să se obişnuiască cu imaginea copiilor plimbându-se pe coridoare.

Ei erau cel mai evident simbol al populaţiilor care se extindeau şi prezenţa lor îl deranja. Ei îi aminteau mereu că natura responsabilităţilor lui îi schimbase radical firea. Cu o navă asemeni navei **Stargazer** Picard n-ar fi ezitat să pornească în ajutorul captivilor de pe Hamlin, dar **Enterprise** era cu totul altceva.

Care era datoria lui? Putea el să rişte cu conştiinţa împăcată miile de vieţi aflate la bordul navei pentru acei copii de mult uitaţi? Căpitanul navei **Enterprise** nu ştia ce să spună.

— Căpitane, spuse Data de la pupitrul lui de comandă. Am calculat pe computer traiectoria navei choraiilor aşa cum au semnalat-o senzorii noştri. Iată-l. Aştept alte ordine. Dacă simţise o oarecare ezitare în atitudinea lui Picard, nu o arătă.

— Înainte, cu viteza patru warp, domnule La Forge, spuse, în cele din urmă, căpitanul. Aşteptase până când hotărârea fusese cu adevărat a lui, şi nu a ambasadorului. Rezultatul fusese, în final, acelaşi. Şi totuşi, nu chiar acelaşi.

— Domnule Riker, adună întregul echipaj de bord pe puntea de observaţii. Locotenent Yar, informează-l pe ambasadorul Deelor că suntem gata să începem informarea.

Apartamentele vizitatorilor erau spaţioase, chiar luxoase, după încăperile mici şi fără confort de pe **Ferrel**, dar ambasadorul era prea preocupat ca să facă o comparaţie, iar lui Ruthe nici nu-i păsa.

Deelor îşi studie imaginea în oglinda aflată în dormitor, privind cu ochi critic linia din spate a uniformei. Era încântat să vadă că pielea sintetică ce-i acoperea arsurile era destul de subţire ca să nu se observe. Deelor nu era un bărbat vanitos, dar înţelegea ajutorul adus de subconştient autorităţii. Orice neatenţie îi putea slăbi poziţia.

Satisfăcut de modul în care arăta, el îşi îndreptă atenţia către femeia care se zărea în spatele lui.

— Şi tu ai nevoie de haine noi.

— Nu, spuse Ruthe şi se ghemui în pat, strângându-şi pelerina în jurul ei. Haina fusese curăţată de curând, dar materialul era ros şi culoarea, neagră iniţial, se transformase într-o nuanţă mai deschisă, un fel de cenuşiu.

Deelor o cunoştea destul de bine ca să renunţe la acest subiect. Se reîntoarse la o frază spusă mai înainte:

— Şi lasă-mă pe mine să vorbesc la întâlnire.

Faţa ei apăru dintre cutele pelerinei.

— Aşa fac întotdeauna. În orice caz, de cele mai multe ori.

— Da, dar atunci când nu o faci mă îngrijorezi. Picard nu este un prost. Cea mai mică scăpare şi el va profita. Aşa că este foarte important… Păşi spre Ruthe, care luase forma unei mingi. Se aşeză pe pat, alături de ea, convins că ea îl auzea, şi continuă. E foarte important pentru amândoi să nu afle mai mult decât vrem noi să ştie.

— Atunci de ce vorbeşti cu el? întrebă ea cu o voce

înăbuşită.

— Dacă n-ar trebui, n-aş vorbi cu el. Se aplecă Uşor Spre umărul ei. Haide. Ne aşteaptă.

Aflat lângă uşă, Picard privea cum sala de conferinţe se umple cu membrii echipajului de bord. Locotenentul Worf se îndreptase devreme spre această încăpere şi trecuse primul prin faţa căpitanului. Se aşeză pe un scaun de lângă perete. Klingonianul fu urmat de Data şi de Geordi. Androidul preluă comanda panoului de control al computerului şi Geordi se aşeză alături de el.

— Aţi venit devreme, remarcă Picard, atunci când Crusher trecu pragul.

— Se mai întâmplă.

— Citeşte asta până când începe discuţia informativă.

Îi înmână raportul medical de pe Hamlin, pe care i-l dăduse Deelor. Doctorul luă pachetul şi se îndreptă spre masă.

După puţin timp, apăru şi al doilea grup. Doctor Crusher privi pe deasupra paginilor pe care le citea, tocmai la timp, să-l vadă pe fiul ei intrând împreună cu Tasha Yar şi cu Deanna Troi. Ridică o mână pentru a-l invita pe Wesley să se aşeze lângă ea, dar se opri la timp. Picard se amuză s-o vadă ascunzând gestul, lăsând să pară că ar fi vrut să-şi scarpine vârful nasului.

— Unde este ambasadorul? întrebă Riker în momentul în care sosi. Sosise exact la fix. Şi unde este Ruthe?

— Da, întotdeauna călătoresc împreună, remarcă Picard. Deci, cine e ea? Asistentă, ataşat, prietenă?

Termeni fără nicio semnificație, oricare putând fi folosit, dar, fără ei, prezenţa lui Ruthe era de neexplicat.

— Iubită? opină Riker. Au luat apartamente separate.

Picard ridică uşor din umeri.

— Din câte ştim noi, e soţia lui.

Ca o replică finală, uşile se deschiseseră şi în prag apărură Deelor şi Ruthe. Picard se întrebă cât auzise ambasadorul din ceea ce vorbiseră ei.

— Aşa ceva nu poate fi acceptat, spuse Deelor, când văzu

numărul mare de oameni aflaţi în încăpere. Mai ales copilul!

— Nu îmi voi trimite echipajul de bord nici în misiunea asta şi nici în vreo altă misiune fără să cunoască pe deplin situaţia. Şi asta îl include şi pe sublocotenentul Crusher.

Picard se îndreptă spre capătul mesei.

— Am încredere deplină în discreţia lor.

Deelor îşi exprimă nemulţumirea încruntându-se, dar nu mai spuse nimic şi se aşeză pe scaunul liber de lângă căpitan. Cu coada ochiului, Picard o văzu pe Ruthe refuzând scaunul oferit de Riker şi aşezându-se într-un colţ întunecat al încăperii.

— Să începem, ceru Deelor, de parcă echipajul îl făcuse să aştepte.

Picard îi făcu semn lui Data să activeze ecranul computerului aflat în mijlocul mesei. O navă în miniatură îşi făcu apariţia plutind deasupra mesei.

— Cu cincisprezece ani în urmă, începu Deelor fără niciun preambul, o navă de comerţ a ferengilor a întâlnit o navă avariată a choraiilor care eşuase în spaţiu. Rămăsese fără rezerve de zinc, motiv pentru care nava era imobilizată. Ferengii, intuind un viitor profit, schimbară o cantitate mică din acest metal pe singura marfa stabilă pe care choraiii o puteau oferi: cinci oameni aflaţi în captivitate. La rândul lor, ferengii oferiră aceşti oameni Federaţiei, cerând un preţ mare pentru fiecare. Atunci am aflat şi noi despre soarta copiilor de pe Hamlin. Fuseseră luaţi la bordul navelor choraiilor şi ţinuţi acolo timp de peste patruzeci de ani.

Vocea plată a povestitorului nu putea înlătura sentimentul de oroare pe care îl provoca această poveste.

— Cinci supravieţuitori! spuse Picard. Din colonie s-a raportat lipsa a patruzeci şi doi de copii. Câţi au mai fost recuperaţi de atunci?

— Încă opt.

Un mârâit uşor se auzi din direcţia locotenentului Worf. Restul echipajului îşi exprimă mai puţin deschis mânia; se foiră pe scaune sau îşi aruncară priviri unul altuia.

— Trebuie să înţelegeţi situaţia dificilă cu care ne confruntăm, spuse Deelor. Choraiii nu au alt cămin decât

navele lor şi, deşi călătoresc în grupuri mici, fiecare navă este autonomă; ei nu formează o entitate politică unitară. Mai mult decât atât, choraiii sunt nomazi şi călătoresc până în zonele cele mai îndepărtate şi nelocuite ale spaţiului, astfel încât Federaţia a pierdut de ani de zile urma navelor lor. Chiar şi după ce am aflat despre reapariţia lor în acest sector, am avut nevoie de luni de zile ca să identificăm zona şi săptămâni întregi de contacte radio ca să convingem o navă să se întâlnească cu noi pentru a le oferi o cantitate mică de plumb, în schimbul captivilor aflaţi pe nava lor.

Yar îl întrerupse:

— Dar în ritmul ăsta ar dura zeci de ani până am recupera toţi copiii.

— Nu prea mai sunt copii, spuse Data. Având în vedere vârsta pe care o aveau atunci când au fost răpiţi, chiar şi cel mai tânăr dintre ei trebuie să fie de vârsta căpitanului Picard.

Un zâmbet flutură pe chipul doctorului Crusher şi Picard se întrebă dacă era amuzată de gafa făcută de Data sau de propria lui reacţie.

Răsfoind gânditoare foile din mâna ei, Crusher continuă comentariul androidului:

— Fişele medicale ale coloniei de pe Hamlin indică faptul că cel mai în vârstă dintre captivi ar trebui să aibă acum în jur de şaizeci de ani. Asta, presupunând că mai sunt în viaţă după cincizeci de ani de captivitate în cine ştie ce condiţii.

O voce din colţul întunecat al încăperii atrase atenţia grupului:

— Choraiii s-au purtat bine cu ei.

Picard ripostase cu fermitate remarcii făcute de Ruthe:

— Captivitatea, prin ea însăşi, este o barbarie.

— Da… Este destul de adevărat, spuse repede Deelor. Cu toate acestea, trebuie să reţinem că e bine să nu ne arătăm ostilitatea firească în timpul celei de-a doua runde de negocieri, altfel riscăm să înăsprim relaţiile diplomatice şi captivii vor fi pierduţi pentru totdeauna.

Intensitatea propriei lui reacţii îl surprinse pe Picard şi sesiză aceleaşi emoţii puternice şi pe chipurile celorlalţi.

Discuţiile despre Masacrul de pe Hamlin surescitau nervii ofiţerilor Flotei şi se părea că nici căpitanul nu făcea excepţie. Făcu un efort să pară mai puţin afectat.

— Am înţeles, ambasador Deelor. Nici eu şi nici echipajul meu nu dorim să punem în pericol viitorul acestei misiuni. Poţi conta pe întregul nostru ajutor în timpul contactului cu choraiii.

Ruthe vorbi din nou:

— Mulţumesc, căpitane.

Picard se uită din nou spre femeie. Până atunci fusese umbrită de puternica personalitate a lui Deelor, dar răspunsul ei lăsa să se înţeleagă că era implicată în misiune.

— Ar fi trebuit s-o prezint mai devreme pe traducătoarea Ruthe, spuse Deelor. Ea va asigura toate comunicările în direct cu choraiii. Apoi se ridică brusc. Deci, căpitane, dacă dumneata şi echipajul veţi avea grijă numai de navă, această aventură va începe lin şi fără niciun incident, ieşi urmat de Ruthe, care nu mai adăugă niciun cuvânt.

Plecarea ambasadorului şi a traducătoarei aduse o nouă reacţie din partea echipajului. Picard simţi tensiunea care creştea şi aşteptă inevitabila explozie de sentimente.

— Nu pot să cred că ne vom târgui cu străinii care i-au masacrat pe minerii de pe Hamlin! strigă Yar.

Chiar şi Geordi fusese mişcat şi izbucni:

— Ba chiar vor avea un profit de pe urma acestui atac! Asta nu e bine! Nu e bine deloc!

— Oare răzbunarea e cel mai potrivit răspuns? întrebă căpitanul. Îi făcea plăcere s-o vadă furioasă pe locotenent Yar. Şi ceilalţi membri ai echipajului renunţaseră să se mai gândească la misiune.

Şeful însărcinat cu securitatea oftă din greu.

— E mult mai important să luăm copiii înapoi.

— Eu tot mai am nişte întrebări, căpitane, spuse Data.

Calmul lui contrasta puternic cu starea de tensiune a echipajului.

— Da, Data, şi eu mai am întrebări, spuse Picard. Dar, se pare că ambasadorul Deelor nu e pregătit încă să răspundă la

ele. Se ridică pentru a se adresa tuturor: choraiii sunt capabili să distrugă o navă de clasă-constelaţie şi au fost foarte aproape de a scoate din luptă nava **Enterprise**. Principala noastră preocupare trebuie să fie asigurarea unei mai bune apărări pentru următoarea întâlnire. Pentru moment, va trebui să facem acest efort bazaţi numai pe puţinele informaţii pe care le avem.

Întâlnirea se terminase. Participanţii se împrăştiară în grupuri mai mici, în timp ce ofiţerii se îndreptau spre posturile lor.

Căpitanul Picard ieşi din sala de conferinţe cu intenţia vagă de a se îndrepta spre camera lui, dar se trezi mergând alături de Beverly Crusher. Încercă să se convingă că nu era altceva decât o întâmplare. În fond, doctorul îi era cea mai apropiată ca vârstă, era normal, deci, să o caute din când în când.

Pe coridoarele navei era multă lume, astfel încât căpitanul şi Crusher nu putură să vorbească decât de probleme generale privind nava, dar odată aflaţi în singurătatea relativă a biroului ei, Picard atacă subiectul Hamlin cu o revelaţie personală.

— Coşmaruri? exclamă doctorul.

— Da, de ani de zile, spuse Picard. Am avut o imaginaţie destul de bogată şi am creat imagini vii referitoare la moartea sângeroasă a copiilor dispăruţi. Nu m-a lecuit nici faptul că am fost ameninţat să fiu trimis pe Hamlin, acolo unde monştrii înfometaţi abia aşteptau să înghită băieţeii neascultători. Se simţi puţin încurcat când văzu că doctor Crusher se amuză. În fond, nu aveam decât cinci ani pe vremea aceea şi eram foarte credul.

Lăsând fişele medicale de pe Hamlin lângă ea, doctor Crusher se rezemă de marginea biroului.

— Şi cu toate astea, în ciuda acestor temeri, ai plecat în spaţiu.

Picard îi adoptă gestul atât de lipsit de formalism.

Rezemându-se de tocul uşii, el se întoarse în trecut.

— În ciuda, sau poate tocmai din cauza acestor temeri, răutatea şi tirania bărbaţilor au început să mă obosească. Am ales confruntarea cu coşmarurile.

— Câtă ironie! Copiii n-au fost omorâţi, dar, din cauză că aşa

ai crezut, ai acum şansa de a-i salva.

Picard rezumă sec:

— Nu eu. Eu sunt numai conducătorul navei. Răspunderea mea e să duc nava pe poziţie. Un neguţător ferengi ar fi mult mai de folos. Cel puţin el ar putea face un alt târg cu choraiii.

— O cantitate oarecare de plumb nu e cine ştie ce preţ. Metalul e, practic, fără valoare, este toxic pentru viaţa oamenilor. Noi am putea consuma de o sută de ori mai mult.

— Da. Şi dacă choraiii s-ar fi deranjat să ceară ceea ce aveau nevoie acum cincizeci de ani, coloniştii de pe Hamlin ar fi şi acum în viaţă. Peste o sută de oameni omorâţi, măcelăriți ca nişte animale. Niciun metal nu valorează greutatea lui în sânge, doctor Crusher.

Starea de linişte dispăru complet. Crusher luă hârtiile pe care le lăsase deoparte.

— N-am apucat să spun la întâlnire, dar fişele medicale date de Deelor sunt numai cu puţin ceva mai mult decât nişte documente istorice. Nu fac nicio menţiune referitoare la persoanele care au fost eliberate, nici despre condiţia lor fizică în acel moment. Dacă vom aduce şi alţi supravieţuitori la bord, voi avea nevoie de cât mai multe informaţii posibile.

— O cerere firească, se declară de acord Picard. Dar nu ştiu de ce am impresia că nu va fi aşa de simplu. A primi un răspuns de la ambasadorul Deelor e ca şi cum ai sparge o yală. Rezultatul nu prea merită efortul depus.

— Dar el vrea ca misiunea să se termine cu bine. Trebuie să-şi dea seama că nu încercăm decât să-l ajutăm.

— Da, spuse Picard, aşa ar trebui să fie în mod normal. Poate că nu e decât un birocrat neînsemnat, care se agaţă de acest statut ce decurge din faptul că ai acces la cele mai mari secrete. Căpitanul îl judeca pe Deelor după cât de puţin îl văzuse acţionând. Dar parcă nu era chiar aşa…

— Ori e aşa, ori are ceva de ascuns.

În intimitatea apartamentului lor, după ce Ruthe adormi în odaia alăturată, Deelor începu să facă o inspecţie a navei **Enterprise**, condus de un computer-ghid. Calitatea sa de

ambasador îi permitea să cunoască situaţia motoarelor navei, dar sistemul computerului nu mai reacţionă atunci când el îi ceru datele membrilor echipajului. Deelor răspunse cu un cod care să şteargă orice urmă a intruziunii sale şi înfrânse opoziţia computerului.

Jean-Luc Picard fusese prima ţintă. Deelor parcurse dosarul, dar lista distincţiilor era aşa de lungă, încât Deelor trecu la cea mai recentă informaţie. Studiul dosarului căpitanului îi dădu o imagine despre stilul acestuia şi despre eventualele reacţii pe care le-ar fi putut avea la actualele cereri. Picard era un ofiţer bun, dar Deelor nici nu aştepta mai mult de la căpitanul unei nave de clasă-galactică.

Pierdu mai puţin timp cu citirea dosarului ofiţerului I William Riker şi cu acela al locotenent-comandantului Data, dar o făcu cu mare atenţie. Cunoaşterea celorlalţi membri ai echipajului de bord putea fi lăsată pe mai târziu.

Ruthe nu se trezi atunci când Deelor luă cutia aflată pe noptieră. Cutia asta era singurul obiect pe care-l luase de pe **Ferrel** înainte de plecare. Nu-i plăcea să aibă nimic cu el şi acum era grăbit să-i arunce conţinutul. Computerul îi spuse că Riker şi Data lucrau împreună în secţia ştiinţifică şi se oferi politicos să-i indice drumul, dar Deelor refuză.

Găsirea drumului până la laboratorul ştiinţific era un test foarte bun ca să verifice dacă a memorat bine împărţirea navei.

Deelor ajunse la locul căutat fără nicio ezitare. Pe **Ferrel** parcursese o distanţă asemănătoare pe întuneric pentru a ajunge pe punte, un drum care îi salvase viaţa lui şi a lui Ruthe. Eventualitatea de a fi nevoit să refacă toate acestea în caz că ar fi câştigat choraiii îi impunea astfel de măsuri. Deelor remarcă surpriza de pe chipurile ofiţerilor atunci când intră în încăpere. Reacţia loi îl încântă. Oamenii previzibili erau atât de plictisitori. Şi periculoşi.

— Domnule Riker, las asta în grija dumitale. Deelor lăsă cutia pe una din mesele de laborator. Zgomotul făcut atunci când aceasta căzu îi trădă greutatea. Scoase dintr-un buzunar al jachetei vocoderul şi i-l azvârli lui Data. Timpul de reacţie al androidului fu excelent.

— Şi asta e pentru dumneata, domnule Data.

Riker examină cu atenţie cutia înainte s-o deschidă.

Deelor îi admiră prestaţia.

— Plumb, spuse primul ofiţer, în timp ce număra lingourile dinăuntru. În jur de cinsprezece livre[2].

— Am luat mai mult pentru eventualitatea în care choraiii ridică preţul captivilor.

— De ce atât de puţin? întrebă Riker. Chiar şi ca metal cu un înalt grad de puritate este ieftin.

— Ei nu cer niciodată mai mult decât au nevoie, spuse Deelor. După ce au făcut tot măcelul de pe Hamlin, probabil că au luat numai douăzeci de livre de metal.

— Şi acum noi le dăm altul?

— Nu le dăm, îl negociem.

Riker se încruntă dezgustat. Data abia dacă se uită întrebător.

— Având în vedere evidenta lor tehnologie sofisticată, de ce nu şi-au dezvoltat propriile produse tehnologice? Asteroizii sunt o sursă foarte bogată în metale de care au ei nevoie.

— Un fel de ciorovăială politică, explică Deelor. Se pare că navele cu capacităţi miniere s-au îndepărtat de zona iniţială. Structura socială a choraiilor este destul de complicată şi cunoaştem foarte puţine amănunte despre modul cum funcţionează. Şi continuă să le dea alte informaţii, înainte ca Data să-l poată întrerupe. Deelor avea nişte îndatoriri mult mai presante decât acelea de a satisface curiozitatea unui android.

— Domnule Riker, păstrează cutia într-un loc sigur, în apropiere de camera transportoarelor, pentru ca lingourile să poată fi trimise într-un anumit moment.

— Eu ce fac cu asta, întrebă Data, ridicând instrumentul pe care-l prinsese.

— Vocoderul conţine o înregistrare a ceea ce au depistat senzorii de pe **Ferrel** referitor la nava choraiilor. Examinaţi-o poate găsiţi vreo informaţie referitoare la tehnologia neobişnuită a armamentului lor. Aştept un raport complet cât mai curând posibil.

Riker îl întrebă rece:

— Căpitanul este la curent cu această însărcinare?
— Eşti liber să-l informezi, spuse Deelor, dispărând pentru a doua oară la fel de brusc.

Capitolul 6

— Băiatul are nevoie de un unchi, declară Dolora, în timp ce împăturea o altă cămaşă şi o punea în cufărul deschis de pe podeaua cabinei.

— Ei bine, nu are, răspunse Patrisha. Din moliciunea unui fotoliu, ea urmărea eforturile femeii mai bătrâne. În alte împrejurări, s-ar fi bucurat de facilităţile de la bordul navei **Enterprise**. Principiile Fermierilor nu condamnau mobilierul tapiţat şi nici încăperile mari, dar comunitatea şi le putea permite mult prea rar. Dar o săptămână în aceeaşi cameră cu mătuşa ei făcuse călătoria imposibilă, în ciuda confortului.

— Un alt exemplu de lipsă de prevedere a mamei care a murit tânără.

Dolora îi urmări buzele. Uneori i se părea umorul Patrishei destul de deplasat.

— Thomas i-ar putea fi unchi şi ar vrea, numai dacă l-ai ruga.

— Thomas încercase să îndeplinească o parte din îndatoririle fratelui meu fără să fie rugat.

— Este vărul tău.

— Este… Patrisha nu mai continuă. Thomas era prost şi încăpăţânat, dar era fiul Dolorei.

— E frumos că eşti atât de interesată de binele nostru, dar mă pot descurca singură cu Dnnys.

Dolora privi gânditoare la conţinutul cufărului, întrebându-se dacă să scoată totul şi să o ia de la cap.

— Faptul că ai fost unicul copil a făcut să fii foarte încăpăţânată.

— Slavă-Domnului! Cuvintele îi scăpaseră fără să-şi dea

seama.

— Iartă-mă, mătuşică Dolo. Rosti ruşinată, mângâiere atât de rar folosită acum. Asta numai din cauza veştilor aduse de Dnnys.

Două pete roşii colorau obrajii mătuşii ei, dar femeia acceptă scuzele.

— Crezi ce spune băiatul?

— Da, spuse Patrisha. E absolut sigur că nava şi-a schimbat direcţia şi nu se mai îndreaptă spre New Oregon.

— Asta arată că Dnnys nu s-a învăţat minte după ultima pedeapsă, mormăi Dolora. Tot se mai furişează departe de comunitate.

Şi iar se întoarseră la motivul discuţiei. Patrisha lua partea fiului ei, ca şi până atunci, legând cu grijă apărarea ei de interesul Fermierilor.

— Avem nevoie de cunoştinţele lui despre **Enterprise** pentru a ne putea apăra pe noi şi cargoul nostru.

Aspectele practice ale acestui argument nu puteau fi negate, nici măcar de cineva atât de lipsit de simţul raţionalului cum era Dolora, dar, imediat, ea găsi un alt motiv de critică.

— M-aş fi simţit mult mai bine dacă ar fi fost fată. Băieţii sunt prea susceptibili la falsa atracţie a mediului lipsit de viaţă.

— Dacă ar fi fost fată, atunci Krn n-ar fi avut un frate, sublinie Patrisha.

— Cât despre Krn, începu Dolora, cu o privire care nu prevestea nimic bun… Îşi pierduse orice interes faţă de bagaje.

Cearta ar fi ajuns la o a doua rundă dacă n-ar fi apărut Dnnys. Patrisha încercă să-l facă să iasă din încăpere, aruncându-i o privire de avertizare, dar el o salvă şi pe ea, şi pe el de un atac direct din partea Dolorei.

— A venit căpitanul Picard, mamă.

Patrisha se ridică din fotoliu şi Dolora anunţă grăbită că îşi uitase cel mai bun pulovăr în camera de alături şi se repezi să îl aducă. Patrisha ştia foarte bine că n-o să se întoarcă înainte de plecarea căpitanului.

— Mă bucur că te întâlnesc, Fermier Patrisha, spuse ofiţerul în momentul în care intră. Se purta cu aceeaşi siguranţă ca şi la

prima lor întâlnire, dar nu mai părea nerăbdător.

După un timp, Patrisha se hotărî să treacă la subiect, atitudine care nu stătea în obiceiul Fermierilor, dar ascunse sursa de informaţie într-un fel tipic poporului ei.

— Un zvon foarte neplăcut s-a răspândit în comunitatea noastră. Unii dintre noi cred că **Enterprise** nu se mai îndreaptă spre New Oregon.

Picard privi imediat spre fiul ei.

— Ai devenit bun prieten cu Wesley Crusher, nu-i aşa? Întrebarea lui era calculată în aşa fel încât să-l înspăimânte pe tânăr.

— Nu el mi-a spus, dacă la asta vă referiţi, spuse Dnnys încruntat. Sunt Fermier, e drept, dar sunt destul de deştept să remarc o schimbare importantă în cursul de zbor. Nu trebuie decât să mă uit pe unul dintre hublouri.

— E adevărat, recunoscu Picard, care se întoarse spre Patrisha. Fiul tău are o mare capacitate de observaţie.

Complimentul nu-i distrase atenţia femeii.

— Deci e adevărat că nu ne mai îndreptăm spre New Oregon!

— Schimbarea de curs e minoră, spuse Picard. Baza Stelară Zece ne-a cerut să ne întâlnim cu o altă navă în acest sector pentru a face schimb de materiale foarte necesare. După cum vezi, **Enterprise** are multe alte funcţiuni în afară de aceea de a explora; suntem o navă care transportă pasageri, o navă de transport de mărfuri şi o navă de salvare.

Această enumerare încerca să amintească în mod subtil de răspunderile pe care le avea în calitate de comandant. Căpitanul ultimei nave care îi transportase fusese mai puţin tolerant. O călătorie de patru luni cu Fermierii fusese mai mult decât putuse suporta răbdarea căpitanului Bucher. Debarcase întreaga comunitate pe cea mai apropiată bază stelară a Flotei şi nicio rugăminte nu reuşise să-l convingă să-i primească înapoi la bordul navei **Forox**.

Amintindu-şi ruşinea acestei abandonări, Patrisha răspunse:

— Mulţumesc că mi-ai explicat.

— Nicio problemă, spuse el. Pentru asta sunt căpitanii. După

plecarea lui Picard şi înainte ca Dolora să se furişeze înapoi, Patrisha îl întrebă pe fiul ei:

— A spus adevărul?

— Nu ştiu, răspunse Dnnys ursuz. Şi Wesley nu vrea să-mi spună ce se întâmplă.

Riker şi Data se apropiau tot mai mult de locotenent Yar care urmărea datele transmise de senzor afişate pe monitorul ei.

— Gata! strigă Yar triumfătoare. Cap pe 34, direcţia 11.

Data dădu aprobator din cap, uitându-se la primul ofiţer.

— Acum, când profilul a fost determinat, urma reziduurilor poate fi uşor urmărită.

Picard ieşi din lift şi văzu ciorchinele de ofiţeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Urmărirea continuă, domnule! anunţă Data cu mare entuziasm. Am descoperit o urmă de sânge.

— Sânge? Pe nava mea?

Riker zâmbi, văzând chipul nedumerit al căpitanului.

— Data vorbea în metafore, căpitane. Am descoperit o cale de a urmări nava choraiilor.

— Excelent, spuse Picard, îndreptându-se spre scaunul lui.

— De fapt, cuvântul „sânge” n-a fost folosit chiar în sens metaforic, continuă Data după ce căpitanul se aşezase. Examinarea fragmentelor adunate de la locul luptei arată că nava choraiilor este construită dintr-un material neobişnuit format din materie organică şi anorganică. Distrugând câteva din sfere, noi am rănit nava. Senzorii noştri au fost calibraţi acum să detecteze combinaţia specifică de elemente preluate de la locul avariei.

Riker coborâse în partea de jos a punţii şi se apropie de căpitan.

— Am legat datele direct de navigaţie. Geordi va urmări semnalul, în loc să calculăm o traiectorie pe computer şi astfel să le pierdem urma.

La Forge îşi flexă degetele cu gest teatral.

— Eu sunt gata oricând.

Să zbori liber, fără controlul computerelor sau fără un curs

dinainte stabilit, era visul oricărui pilot.

— Porniţi cu viteza şase warp, ordonă căpitanul.

— Ce-i cu tine? întrebă Beverly Crusher în momentul în care fiul ei intră în infirmerie. Te simţi rău?

— N-am nimic, protestă el, dar ea îi atinse totuşi fruntea cu mâna.

— N-ai febră, spuse ea. Atunci de ce arăţi de parcă ţi-ai fi pierdut cel mai bun prieten?

— Pentru că asta s-a întâmplat.

Doctorul îşi luă mâna de pe faţa lui şi îl îmbrăţişă.

Wesley nu se desprinse din îmbrăţişare.

— Dnnys simte că se petrece ceva ciudat şi vrea să ştie ce anume. Nu e numai curiozitate. Este îngrijorat pentru soarta familiei sale. Şi eu nu pot să-i spun nimic din cauza restricţiilor impuse pentru păstrarea secretului de pe Hamlin.

Mama lui oftă. O febră ar fi fost mai uşor de rezolvat decât această problemă.

— Wesley, dacă te preocupă serios gândul de a face carieră în cadrul Flotei Stelare, – îl opri cu o mişcare a mâinii să protesteze –, atunci să găseşti o cale de mijloc între ceea ce îţi cere datoria şi ceea ce îţi cere viaţa ta particulară. Şi asta se poate rezolva.

În cele câteva luni pe care le petrecuseră la bordul navei **Enterprise**, doctor Crusher îşi văzuse fiul mai matur la trup şi la minte, deşi era prea tânăr ca să înţeleagă pe de-a-ntregul cât de dureros poate fi conflictul între aceste două obligaţii. Dar el nu şi-ar fi putut da seama de asta numai din spusele mamei sale, aşa că ea se abţinu.

— Am făcut un jurământ, spuse Wesley cu multă gravitate. Orice s-ar întâmpla trebuie să îl respect.

Adesea oamenii remarcau cât de bine semăna Wesley cu ea, dar în acest moment, Crusher observă cât de mult seamănă băiatul cu tatăl lui. Comparaţia îi aduse în suflet mândrie, dar şi multă teamă. Devotamentul soţului ei faţă de Flota Stelară fusese o trăsătură prea frumoasă a caracterului lui pentru a putea fi regretată, dar ea regreta moartea lui timpurie.

Întinse mâna pentru a ciufuli părul lui Wesley, dar, de data asta, el se feri de mângâiere, ceea ce însemna că se simţea deja mai bine. Privind pe geamul din spatele fiului ei, doctorul îl văzu pe Andrew Deelor intrând în infirmerie.

— Apropo de jurăminte, oftă ea în momentul în care se apropie ambasadorul, e timpul să mă concentrez şi eu asupra jurământului lui Hipocrat. Am programată o întâlnire, aşa că şterge-o mai repede, sublocotenent Crusher, altfel îţi fac şi ţie nişte teste! Se linişti când îl văzu pe fiul ei zâmbind în timp ce ieşea din infirmerie. Wesley era prea echilibrat pentru a păstra prea mult timp supărarea.

Alungând problemele personale, doctorul îşi îndreptă toată atenţia spre pacientul ei. Deelor fusese lăsat să plece de la infirmerie cu câteva zile în urmă, dar gravitatea rănilor cerea să fie văzut în fiecare zi de doctor.

— Excelent! Arsura e aproape vindecată, observă doctor Crusher în timp ce Deelor îşi desfăcea uniforma, dezvelind pielea sintetică ce-i acoperea rana. Materialul artificial era aproape absorbit de noile celule. Ridică partea de sus a scanerului medical şi îl mişcă de-a lungul mesei. Rezultatele date de instrumente confirmau prima ei prognoză.

— Corpul tău are o capacitate remarcabilă de vindecare şi regenerare. Apropiind mai mult scanerul, ea se opri asupra unei imagini de sub epidermă. O atingere a butoanelor de control mări zona.

— Eşti foarte norocos, având în vedere numărul mare de leziuni pe care le-ai suferit în trecut. Cicatrici profunde în apropierea inimii şi a ficatului, – şi mişcă din nou scanerul –, încă o rană mică în apropierea plămânului stâng şi numeroase fisuri la nivelul coastelor.

Scanerul ajunse la capătul mesei şi se ridică panoul de pe pieptul bărbatului.

— N-am ştiut că diplomaţia e o meserie aşa de periculoasă!

— A fost un accident vechi, răspunse el în timp ce se ridica de pe pat.

— Ai căzut cumva în faţa fascicolului unui fazer?

Deelor se grăbi să se îmbrace. Trecuse de faza în care

îmbrăcatul îi provoca dureri, dar mai avea o oarecare dificultate.

Doctorul Crusher vorbi din nou:

— De ce nu sunt trecute aceste leziuni în fişa dumitale medicală?

— Nu sunt? întrebă el, ridicând din sprâncene. Mirarea lui era destul de convingătoare, dar doctor Crusher nu se lăsă păcălită.

— Poate că eşti neatent, aşa cum eşti şi lipsit de tact. Nu am fişele medicale curente ale supravieţuitorilor de pe Hamlin.

— Toate la timpul lor, doctor Crusher. El îşi trăsese fermoarul costumului de parcă ar fi vrut să sigileze un secret.

Toate la timpul lor.

Gravitaţia artificială şi amortizoarele inerţiale menţineau iluzia zborului în palier pentru cei o mie de oameni care trăiau la bordul navei **Enterprise**. Mergând liniştiţi pe coridoarele lungi ale navei, în timp ce mâncau, sau dormeau liniştiţi în cabinele lor ei nu-şi dădeau seama de salturile pe care le făcea nava în timp ce Geordi La Forge arăta drumul spre choraii. Cu toate astea, orice hublou arăta adevăratul drum al navei şi oamenii învăţară repede să nu-şi mai arunce privirile afară, spre cosmosul atât de puţin stabil. Pe punte, deriva şi alunecarea stelelor pe ecranul principal erau mai greu de evitat şi mai toţi membrii echipajului fuseseră nevoiţi să se ducă la infirmerie. Cei care rămăseseră îşi ţineau ochii aplecaţi numai asupra consolei computerelor lor.

Şi căpitanului Picard îi era greu pentru că locotenentul Data îşi expunea raportul stând în faţa ecranului.

Din când în când privirea căpitanului se îndepărta de la chipul lui Data. Şi în spatele lui, stelele se învârtejeau. Picard încercă să ignore uşoara senzaţie de greaţă şi de ameţeală, dar senzaţia devenea tot mai puternică.

— Destul. Picard încearcă să-şi stăpânească dorinţa involuntară de a înghiţi. Ultimele propoziţii din raportul lui Data nu făcuseră nicio impresie. Ne vom întâlni în cabina mea.

— Bună idee, spuse Riker.

— Will, eşti la fel de palid ca şi Data, observă căpitanul când ajunseră în siguranţa cabinei lipsite de ferestre.

Riker zâmbi slab. Îşi aşeză scaunul în aşa fel încât unica fereastră din încăpere să fie în spate.

Androidul nu părea afectat de disonanţa dintre mişcarea vizuală şi percepția urechii interne a unei lumi stabile fizic. El îşi continuă raportul fără să se oprească.

— Din nefericire, mulţi dintre senzorii noştri au fost compromişi de efectele disruptive ale reţelei energetice. Ambasadorul Deelor avea o înregistrare a întâlnirii ca vasul **Ferrel**, dar şi aceste instrumente au fost la fel de afectate.

Picard se încruntă, gândindu-se la implicaţii.

— Asta înseamnă că nu putem construi o armă de apărare împotriva armamentului choraiilor?

— Nu, domnule, spuse Data. Încercarea este grea, dar nu imposibilă. Dacă avem suficient timp de studiu, putem ajunge la o soluţie. Anticipă următoarea întrebare a căpitanului. Dar nu pot să spun cât de mult va dura acest proces.

— Cu cât mai scurt, cu atât mai bine, domnule Data, oftă Picard. Aş fi preferat să-i întâlnesc pe choraii având un avantaj mai mare decât data trecută.

— Am înţeles. Data lăsă pe birou un cilindru mic de metal. Adăugă, de parcă atunci îi venise această idee:

— Interesant! Acest vocoder are o tehnologie destul de avansată, deosebită de ceea ce foloseşte în general personalul Flotei Stelare. Aş considera-o mai potrivită anumitor operaţiuni de spionaj.

— Este o părere, domnule Data, sau un fapt? întrebă Riker.

— O părere, domnule, recunoscu Data. Dar, în cazul meu, amândouă sunt adesea foarte apropiate una de alta.

— Atunci păstrează-ţi părerea pentru tine, prietene. Înaintezi pe nisipuri mişcătoare.

După ce aruncă o privire uimită spre puntea aflată sub picioarele lui, Data făcu semn din cap că a înţeles.

— Înţeleg. Foloseşti o metaforă a cărei conotaţie este pericolul. Poate că asta ar putea explica pauzele de pe bandă – cenzură din motive de securitate. Nici despre asta nu trebuie să

vorbesc?

— Poţi să ne spui nouă, spuse Picard, aplecându-se în faţă.

— Înregistrarea de pe vocoder acoperă numai ultima parte a întâlnirii, după ce nava choraiilor a prins nava **Ferrel** în matricea ei energetică. Câteva înregistrări de mai înainte au fost şterse de pe bandă, dar am reuşit să refac câţiva biţi din datele lipsă.

— Şi ce-ai descoperit?

— O singură informaţie referitoare la starea energetică a navei înainte să fie întinsă reţeaua energetică. Se pare că rezervele de energie de pe **Ferrel** erau neobişnuit de mici, făcând nava deosebit de vulnerabilă, în special în faţa unui câmp care se contractează.

— Înregistrarea explică modul în care **Ferrel** a rămas fără energie? întrebă căpitanul.

— Nu, domnule, nu explică. Dacă această informaţie a existat vreodată pe bandă, ea a fost ştearsă cu grijă.

— Deci ambasadorul încă se mai joacă de-a securitatea! Picard îşi frecă fruntea gânditor. Brusc, îşi aminti ultimul avertisment al lui D'Amelio. Nu ne ura nouă succes, căpitane Picard. Vei avea mai multă nevoie de noroc decât noi.

Pericolul venea din partea choraiilor sau din partea lui Andrew Deelor?

Ecoul paşilor lui Wesley răsună de-a lungul tunelului îngust de acces, apoi dispăru în întunericul din faţă. Dar, oricât de departe ar fi mers băiatul, întunericul era mereu în faţa lui. La fiecare zece paşi, un perete luminos se trezea la viaţă în aceeaşi clipă în care un altul murea în spatele lui.

Băiatul grăbi pasul în momentul în care imaginaţia lui începu să creeze în întuneric forme pe jumătate uitate din poveştile de groază ale copilăriei.

Un zgomot brusc îl făcu aproape să ţipe de spaimă, cu toate că mintea lui recunoscuse sunetul făcut de uşile care se deschideau. Râzând de spaima lui prostească, Wesley trecu repede prin uşile deschise, spre încăperea cavernoasă ce se afla dincolo de ele. Dnnys îi arătase drumul spre locul unde se afla

încăperea şi care devenise, în scurt timp, scurtătura preferată.

Înainte de sosirea Fermierilor, Wesley nu mai explorase secţiunile destinate încărcăturii. El era atras de tehnologia mai complicată a motorului de putere superluminică şi de sistemele de control aflate pe punte. Numai un comentariu, auzit întâmplător, al unuia dintre ingineri îl făcuse pe Wesley să se preocupe de sistemul adus de colonişti la bordul navei lor. Curiozitatea îl făcuse să întâlnească pe unul dintre băieţi, un Fermier care se ocupa de echipamente şi de aici a urmat o prietenie.

Wesley oftă în momentul în care îşi aminti că prietenia dintre ei putea să se sfârşească. Îşi făcea drum printre containerele aflate acolo, numărând automat când trebuie să o ia la stânga, apoi la dreapta. Chiar înainte de a ajunge la ultimul colţ, auzi clocotul cryo-lichidului care îşi urma ciclul prin tuburi.

— Dnnys? De obicei, Wesley îl găsea pe micul Fermier undeva în apropiere în timpul ciclului de zi al navei. Era singura zonă în afara punţii pasagerilor, în care Dnnys avea voie să stea şi unde el îşi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Un cap zburlit apăru din spatele unei structuri, apoi dispăru. Wesley se temea de această întâlnire, şi acum temerile sale erau confirmate de tăcerea prietenului său. Nu ştia ce să facă în continuare.

— Hai, grăbeşte-te! strigă Dnnys cu vocea înfundată. Era şi timpul să vii. Am o problemă.

— Puteai să mă chemi, spuse Wesley, în timp ce se lăsa în patru labe şi se strecura în nişa de control. Locul era atât cât să stea amândoi, unul lângă altul, pe vine.

Dnnys nu luă în seamă vorbele lui Wesley.

— Ceva nu e în ordine. Atinse suprafaţa unui cadran şi acul indicator se mişcă în locaşul lui. Toate datele sunt normale, dar ceva nu e în ordine.

Wesley acceptă afirmaţia prietenului său fără să fie mirat. Maşina era antică, o relicvă care trebuia de mult aruncată şi pe care numai o planetă săracă, aşa cum era planeta Grzyde, ar fi

păstrat-o. Trebuia să fie întreţinută zilnic pentru ca să poată fi operativă. Folosind cunoştinţele teoretice ale lui Wesley şi propriile lui cunoştinţe practice, Dnnys reuşise să descopere secretul maşinăriei. Întins pe spate, într-un spaţiu conceput pentru tehnicieni de o statură diferită, el băgă mâna adânc în măruntaiele cutiei de control şi scoase o bucată de metal închis la culoare.

Wesley examină micul circuit.

— Cred că a făcut un scurtcircuit atunci când am fost prinşi în reţeaua energetică. Toate computerele de pe **Enterprise** prezentaseră tot felul de dereglări, dar această maşinărie era prea veche ca să aibă asemenea panouri sofisticate. Îi întinse lui Dnnys un alt cip şi urmări datele de pe panoul de control.

O anumită secţiune le atrase imediat atenţia. Cei doi băieţi se uitau la cronometru. Numerele se succedau cu valori din ce în ce mai mari.

— Ciclul de decantare a început, strigă Dnnys. Au trecut numai câteva zile de la prima descărcare. Băiatul se strecură afară din nişă şi îşi lipi faţa de cea mai apropiată fereastră a maşinii. O lumină roşie slabă abia dacă lăsa să se zărească forma unui embrion ce plutea înăuntru. Crescuse de la ultima inspecţie. Se îndreptă spre a doua cameră şi inspectă imaginea din spatele geamului de culoare rubinie. Embrionul aflat aici era mai mare, trăsăturile începeau să i se distingă. Un picioruş se mişcă.

— Nu mai poţi opri ciclul din nou? întrebă Wesley.

— Pot, dar urmările ar putea fi fatale, răspunse Dnnys. Wes, trebuie să ştiu! Există posibilitatea să ajungem pe New Oregon înainte să începem decantarea?

Wesley clătină din cap. Nu putea să-i explice motivul întoarcerii, dar întârzierea urma să fie foarte curând evidentă pentru toţi coloniştii.

— Ei bine, spuse Fermierul, vom avea o grămadă de porci şi oi, ca să nu mai vorbim de câini şi găini. Sper că şi căpitanului vostru îi plac animalele.

— Cred că ar fi mai bine să chem puntea, răspunse Wesley. Cu puţin noroc ar fi putut explica problema mai întâi lui Riker.

Capitolul 7

— Animalele vor fi aruncate în spaţiu? întrebă Patrisha speriată.

— Categoric nu, spuse Riker. Desigur, ea n-ar fi acceptat o măsură atât de drastică. Nu avem de gând să facem vreun rău animalelor aflate în acel lichid.

— Dar atunci unde o să le ţinem pe toate?

Picard pusese aceeaşi întrebare cu mult mai multă forţă şi cu un ton care cerea explicaţii. Riker pregăti un răspuns înainte să-l lase pe căpitan sau pe Fermieri să cunoască problema.

— Holospaţiile navei pot fi reprogramate să se transforme în păşuni şi ferme, chiar şi în hambare şi ocoluri pentru vite. Wesley Crusher lucrează acum la noile instrucţiuni pentru computer.

Căpitanul insistă asupra misiunii, de parcă l-ar fi învinuit pe mesager că aduce veşti proaste. Dar tânărul sublocotenent era încântat că avea şansa de a putea modifica parametrii de simulare. Avându-l pe Dnnys drept consultant din partea Fermierilor, misiunea era mai curând o joacă.

Chipul Patrishei arăta încă speriat.

— Un holospaţiu! Oh, Doamne!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Riker. Dnnys a acceptat ideea cu uşurinţă, dar mama lui părea şi mai îngrijorată decât înainte.

— Într-adevăr, îmi dau seama că e singura cale, spuse Fermiera. Cu toate astea, holospaţiile sunt… Şi ridică din umeri neajutorată.

— Lucrări ale diavolului? sugeră Riker cu o undă de răutate în voce pe care nu o dorise…

— Noi nu suntem superstiţioşi, domnule Riker. Supărarea

Patrishei era evidentă, dar, din fericire, nu fusese jignită prea grav. Ca Fermieri, noi încercăm să evităm tehnologia care nu ne e necesară, pentru a micşora cât mai mult dependenţa de maşini.

— Dar credinţa voastră acceptă camerele de creştere a embrionilor, remarcă Riker. Dintre toţi coloniştii, femeia asta părea să se simtă cel mai puţin jignită, cu toate astea ar fi trebuit s-o ia pe Troi cu el să-l avertizeze dacă merge prea departe.

— Asta numai fiindcă nevoile noastre sunt atât de mari, spuse ea. Nu avem altă cale. În ciuda urgenţei presante, mulţi Fermieri s-au opus folosirii unei metode atât de neobişnuite pentru transportarea animalelor. Funcţionarea proastă a maşinii a întărit forţa argumentelor lor. Atâtea argumente!

Riker simţi o tendinţă din partea Patrishei de a renunţa la rezerva ei, de parcă ar fi obosit să mai păstreze distanţa. Pentru prima dată, ea îl invită să se aşeze pe canapeaua aflată în încăpere. Ea se aşeză pe un scaun mai mic, încordată, dar având mai puţin tendinţa de autoapărare.

— Noi suntem nomazi, comandante. Ziedorf, cel mai vârstnic dintre noi, s-a născut pe Titan, aproape acum două sute de ani. Mama şi mătuşa mea s-au născut pe Yonada, iar eu m-am născut în timpul călătoriei spre Grzyde. Fiecare lume era menită să fie locul perfect, aşa că am adoptat unele dintre obiceiurile localnicilor, ne-am schimbat numele pentru a se potrivi limbajului lor, dar întotdeauna schimbările au fost superficiale. În primul rând, noi am fost Fermieri Oregon şi neînţelegerile ne-au obligat să plecăm. Cu fiecare mutare pe o altă planetă, comunitatea şi proprietăţile noastre au devenit tot mai mici.

— Şi New Oregon trebuie să fie un alt cămin.

— Ultimul, sper. Zâmbi trist. Cu toate că mama mea a spus acelaşi lucru despre Grzyde. Se scutură şi continuă cu mai multă vioiciune. Fiica mea, Krn, ne aşteaptă pe acea planetă făcând ultimele aranjamente pentru stabilirea noastră. Am numit planeta după numele locului nostru de origine, un loc aflat pe Pământ şi numit Oregon. Cu trei secole în urmă,

aproape o mie de oameni au plecat de acolo. Noi suntem tot ce-a mai rămas din acel grup. Şi embrionii animalelor sunt aproape tot ce mai avem.

— Înţeleg, Fermier Patrisha. Riker se ridică să plece. **Enterprise** vă va duce pe voi şi vitele voastre teferi pe New Oregon. Dar se simţi uşurat că ea nu-l întrebă când anume.

— Ce perioadă a anului doreşti? întrebă Wesley. Computerul clipi, apoi aşteptă să i se dea o nouă informaţie.

Dnnys răspunse imediat:

— Primăvara!

Pe Grzyde anul era foarte lung şi el nu trăise acest anotimp al renaşterii decât de patru ori. Nu era sigur cum era viaţa pe Terra, dar era convins că e ceva mai bun şi mai frumos decât ceea ce oferea Grzyde şi ceea ce văzuse el de când părăsise acea planetă.

— Voi mai adăuga câteva detalii, continuă Wesley în momentul în care introduse câteva numere noi în programul holospaţiului. Comandantul Riker spunea că, dacă ai posibilitatea să faci un proiect bun, atunci să faci tot posibilul să iasă măreţ.

— Cam aşa spune şi Dolora, oftă Dnnys. Dar nu mă deranjează că Riker spune aşa. Îmi place de el.

— Şi mie îmi place. Degetele lui Wesley se opriră din dansul pe care-l făceau pe tastatură. Uneori mă întreb dacă… Dar nu-şi termină gândul.

— Spune mai departe, îl îndemnă Dnnys.

— Ei bine… eram destul de mic atunci când a murit tata. Încerc să-mi amintesc cum arăta, dar îmi este aproape imposibil. Îi era la fel de greu să recunoască asta chiar în faţa mamei lui. Probabil că l-ar fi înţeles, dar gândul că Wesley începe să-şi uite tatăl ar fi întristat-o. Aşa că, uneori, mă întreb dacă nu era ca Riker.

— Să nu ai un tată este, cred, la fel cu a nu avea un unchi, spuse băiatul Fermier. Cu deosebirea că ţie îţi lipseşte o persoană reală, în timp ce eu mă gândesc la una imaginară. Nu mărturisise această fantezie nimănui, dar prietenul lui înţelegea

dorinţa care îl îndemnase.

Pentru o clipă, uitaseră de programul de simulare.

— Deci şi pe tine te preocupă?

— Nu chiar atât de des, spuse Dnnys, ridicând din umeri.

Uneori nu se gândea săptămâni întregi la un unchi. Alteori, sentimentul unei pierderi îl îndemna să-l caute pe Thomas, pe care nu-l plăcea prea mult, dar care era făcut din carne şi sânge şi nu din aer. Mă înţeleg destul de bine cu mama. Nu aşa cum mă înţeleg cu sora mea, Krn. Ele se ceartă mereu. Cred că şi asta a fost un motiv pentru care Krn s-a oferit să plece înaintea grupului pe New Oregon.

Wesley încercă să-şi imagineze o soră cu părul roşu care ţipa furioasă la propria mamă, dar numai gândul ăsta îl făcu să râdă.

— Nu ţin una la alta?

— Sigur că ţin una la alta. Sau cel puţin se suportă. Nu putea înţelege nici el care era adevărul. Thomas spunea că seamănă prea mult una cu alta.

O voce profundă, bărbătească se auzi la încheierea acestei fraze.

— Seamănă prea mult?

Riker intrase în încăpere, tocmai în momentul în care Dnnys îşi terminase gândul.

— Construiţi o fermă sau jucaţi cărţi?

Băieţii izbucniră în râs, apoi îl conduseră nerăbdători pe ofiţer spre computer pentru a verifica ceea ce făcuseră. Gândul la un tată sau la un unchi fu uitat şi ei se concentrară asupra problemelor ridicate de proiectul holospaţiului.

De obicei, Picard stătea pe scaunul lui de comandă, dar în căutarea choraiilor observă fruntea Tashei Yar cum se încruntă şi se îndreaptă spre consola ei. Când cuta de pe frunte se adânci, cu toate că ea rămase tăcută, căpitanul se îndepărtă. Şeful securităţii se grăbea întotdeauna să spună ce are în gând, dar încercarea ei de a-şi disciplina temperamentul putea să meargă foarte departe. Yar avea instincte bune, care trebuiau luate în seamă.

— Ai descoperit ceva, locotenent? întrebă el cu multă precauţie.

Întrebarea lui o prinse nepregătită.

— Da, domnule, spuse ea, apoi se controlă. Vreau să spun, poate.

Picard privi în jos spre reţeaua electrică. Totul i se părea normal.

— Ai o bănuială?

Ea se foi încurcată, neputând să dea un răspuns precis.

— Probabil că este o distorsiune, căpitane. Cu degetul îi arătă un loc aflat în afara perimetrului câmpului scanerului.

— Coordonatele astea nu sunt pe traiectoria obişnuită a lui Geordi.

— Domnule Data, ce părere ai de semnalele locotenentului.

Şi interpretarea lui Data era la fel de nesigură.

— Dacă este nava choraiilor, navigăm departe de curs.

— Ce curs, întrebă Geordi. Ochii acoperiţi de vizor erau fixaţi pe semnalele de pe computer care îi trasa cursul de navigaţie. Tipii ăştia navighează în salturi, nu în linie dreaptă. Nava lor ar putea ajunge oriunde.

Picard cântări rapid afirmaţiile ofiţerilor lui. Trecerea lor în revistă a fost un proces raţional, dar hotărârea finală s-a bazat mai mult pe instinct, decât pe logică. Spre deosebire de Yar, el îşi înfrânsese teama datorată presimţirilor.

— Domnule La Forge, cap direct spre tulburările arătate de senzor.

— Am înţeles, căpitane, spuse pilotul. Stelele de pe ecran se mai rostogoliră o dată, apoi rămaseră nemişcate.

— Computerul de navigaţie are un oarecare avantaj, spuse Picard locotenentului Worf.

Worf îl aprobă solemn. Un zgomot ciudat îi aminti lui Picard că klingonianul refuzase propunerea doctorului Crusher de a-i face o injecţie cu horizonă, cu toate că ceilalţi o acceptaseră de bunăvoie. Judecând după sunetele care veneau din trupul locotenentului, klingonienii erau supuşi ameţelilor şi greţurilor ca şi oamenii, chiar dacă ei nu recunoşteau acest lucru cu uşurinţă.

Mulţumit că problemele de pe punte se rezolvaseră, Picard se întoarse spre scaunul său. Cu câteva lovituri rapide aplicate pe insignă îi chemă pe Riker şi pe Troi pe punte. Urma să ia legătura şi cu ambasadorul Deelor după ce va fi vorbit cu echipajul. Căpitanul promisese cooperare totală în această aventură şi Deelor urma să beneficieze de ea, dar nu putea cere supunere oarbă. Picard dorea să cunoască mai în amănunt care urmau să fie acţiunile ambasadorului de aici înainte.

Andrew Deelor dormea uşor. Chemarea de pe punte îl trezi imediat şi în vocea lui nu se simţi nici urmă de somnolenţă în clipa în care răspunse căpitanului Picard.

Schimbul de cuvinte fu scurt şi Deelor se ridică din pat imediat ce se întrerupse contactul. Chiar din momentul în care **Enterprise** dăduse de urma choraiilor, el se întinse pe pat, îmbrăcat, gata în orice clipă să se prezinte pe punte.

— Ruthe?

Aprinse luminile din cabină, clipind o singură dată când lumina se aprinse brusc, şi se uită după pelerina cenuşie a traducătoarei. Ea ar fi trebuit să fie ghemuită sub pelerină. Cu o noapte în urmă, Ruthe aruncase toate pernele din pat şi dormise pe podea, dar în noaptea asta, o găsi făcută covrig într-un fotoliu, în colţul cel mai îndepărtat al apartamentului.

Deelor o scutură să se trezească şi îi şopti veştile la ureche. Lui Ruthe nu-i plăceau sunetele puternice, îşi întinse trupul cu o mişcare leneşă şi se pregăti să părăsească cabina.

Asta e tot ce aveau în comun: amândoi călătoreau fără bagaje.

Coridoarele navei erau liniştite, – cei câţiva oameni pe care îi întâlneau mergeau singuri –, în schimb, puntea era plină de viaţă, de murmurul vocilor, de mişcare şi el o simţi pe Ruthe înfiorându-se în momentul în care ieşiră din lift.

— Nava zboară cu oarecare aproximaţie pe ruta arătată de scanere, le explică Picard lui Deelor şi lui Ruthe în timp ce aceştia se apropiau de ei, în centrul punţii. Nu ne putem apropia destul de mult de nişte date reale.

— Nici măcar să nu încercaţi, spuse Deelor. Îl dădu la o parte pe ofiţerul I şi se aşeză pe scaunul din dreapta căpitanului.

Choraiii nu răspund atunci când sunt urmăriţi direct.

— Dar la ce răspund? întrebă Picard cu o undă de umor negru.

— La asta. Ruthe scoase mâinile de sub cutele pelerinei. În mâini ţinea trei secţiuni ale unui obiect din lemn.

Cu multă uşurinţă cele trei bucăţi fură asamblate într-un singur obiect.

Aşezându-se la picioarele lui Deelor, Ruthe se lăsă pe podea, cu picioarele încrucişate. Ridică instrumentul muzical la gură şi luă poziţia unui cântăreţ din fluier, dar sunetul care ieşi din instrument avea un timbru mult mai profund, mai apropiat de cel al unui oboi sau al unui fagot, fără să aibă calitatea acestora.

— Începe să transmiţi acum! ordonă Deelor. Remarcă rezistenţa lui Yar în clipa în care el preluă comanda. Aşteptă până când căpitanul îi confirmă şi abia apoi deschise frecvenţa de salut.

Se apropia foarte repede momentul în care Picard urma să predea comanda. Curând, dar nu încă.

Unduirea notelor muzicale îl făcu pe Deelor să-şi îndrepte atenţia spre Ruthe. Melodia era simplă, aproape o gamă cântată iar şi iar, cu subtile variaţii de tempo şi de ritm, dar, în orice caz, o melodie care te urmărea. Fiecare frază ducea la aceeaşi notă, rămânea un timp pe ea, apoi se îndepărta numai pentru a se întoarce iar şi iar.

— Si bemol, spuse Riker după ce ascultase câteva minute. La câteva octave, dar totuşi si bemol.

— E un nume la fel de bun ca oricare altul pentru nava choraiilor, răspunse Deelor.

Ajungând la încheierea salutului, Ruthe prelungi ultima notă până când îşi pierdu suflul. Apoi lăsă instrumentul să-i cadă în poală şi aşteptă.

Răspunsul era şi mai complicat. Trei flaute separate sau, poate, trei voci vibrau mai sus sau mai jos în jurul aceluiaşi si bemol, susţinute de o a patra voce. După ce ascultă o vreme, Ruthe începu să cânte din nou, amestecându-şi cântecul cu al celorlalţi. Acest schimb dură câteva minute, apoi, una câte una,

vocile se stinseră, lăsând-o din nou singură pe Ruthe.

Oamenii din jurul ei erau încă cu ochii închişi, traducătoarea mai cânta încă, atunci când Yar anunţă că nava choraiilor a trecut şi se află în afara zonei de percepţie a scanerelor. Deelor o atinse uşor pe Ruthe. Ea se opri brusc, de parcă s-ar fi trezit din transă.

— Trebuie să termine un cântec înainte de a se întâlni cu noi, dar au fost de acord cu o altă întâlnire.

— Chiar şi după avariile pe care le-am produs navei lor? întrebă Picard. Mi-am închipuit că va fi nevoie de un efort mai mare de a-i convinge să accepte un nou contact.

Ruthe se cutremură amintindu-şi întâlnirea dinainte.

— Nimeni nu a fost rănit, nava s-a redresat.

— Unde şi când urmează să-i întâlnim?

Ruthe ezită, apoi se întoarse la fluierul ei. Reluă un scurt segment muzical, apoi transpuse notele în noţiuni umane.

— În douăzeci de ore de-ale noastre. Eu am ales locul întâlnirii. Le-am spus că-i vom întâlni pe coordonatele 856 cap 12.

— Putem ajunge acolo în timp util, călătorind cu o viteză de şase warp, spuse Data, după ce introduse coordonatele în calculatorul lui. Dar de ce acolo? Locul acela nu are nicio semnificaţie.

— Mi-a plăcut rezonanţa.

Riker zâmbi când văzu consternarea întipărită pe chipul androidului.

— Uneori, ambalajul e mai important decât conţinutul, Data.

— Nu reuşesc să înţeleg…

— Mai târziu, Data, spuse căpitanul cu fermitate. Acum, când am hotărât locul de întâlnire, farfuria poate fi detaşată şi lăsată în urmă. Numai puntea de luptă va întâlni nava choraiilor.

— Pentru nimic în lume, spuse Deelor. Nava rămâne întreagă!

Picard se încordă auzind comanda celuilalt.

— Nu pot să amestec în mod deliberat pasagerii în conflictul care va urma.

— Sunt mult mai în siguranţă, apăraţi de secţiunea de armament greu decât dacă ar rămâne singuri. Choraiii navighează dezordonat şi s-ar putea întoarce oricând, cu o viteză de două ori mai mare. În cazul ăsta farfuria ar fi o pradă uşoară.

— Înţeleg, spuse Picard oftând. Populaţia este în pericol în ambele cazuri.

— Cam aşa ceva. Deelor nu voia să mai discute acest subiect. Se ridică şi îi făcu semn lui Ruthe să părăsească puntea împreună cu el. Din compartimentul turboliftului, mai lansă un ultim ordin:

— Poţi porni spre locul de întâlnire, căpitane Picard!

— Ambasadorul ar trebui să mai înveţe să se poarte, bombăni Picard după ce turboliftul se închise în urma lui Deelor. Dădu instrucţiuni ca nava să fie îndreptată pe coordonatele indicate de Ruthe, deşi o făcu cu oarecare teamă şi cu presimţiri sumbre. Picard nu era un muzician. În timp ce Riker fusese subjugat de interpretare, căpitanul o ascultase cu un sentiment crescând de nelinişte faţă de acel mesaj de neînţeles.

— Avem numai cuvântul ei referitor la mesajele schimbate, îi atrase el atenţia lui Riker. Şi, deşi nu am niciun motiv să nu am încredere în cele spuse de ea, – îşi ridică mâinile în semn de neputinţă –, pur şi simplu n-am încredere în ea şi în Deelor.

Căpitanul privi spre Troi în aşteptarea unei păreri, dar consilierul nu prea avea ce să spună.

— Ruthe era concentrată numai asupra muzicii, iar Deelor, ca de obicei, îşi ascunde cu mare grijă sentimentele. El ştie că sunt pe jumătate betazoidiană şi puterea lui de concentrare e foarte mare atunci când sunt în apropiere.

— Am o înregistrare a întregii transmisii, căpitane, spuse Data. Teoretic, computerele lingvistice ar putea face o traducere, dar limbajul choraiilor pare să fie destul de complicat, mai curând emoţional decât literal. Aş avea nevoie de mai multe date pentru a grăbi procesul de traducere şi a mări acurateţea ei.

Picard se întoarse către primul ofiţer.

— Tu eşti muzician, ofiţer I. Te-am auzit cântând.

— Sunt un amator, protestă Riker. Eu mă pricep numai la jazz.

— Amator sau nu, eşti singura persoană de încredere care are afinităţi cu natura muzicală a limbajului choraiilor. Sunt sigur că o poţi convinge pe traducătoarea Ruthe să discute cu tine despre munca ei.

— Dar, căpitane…

— Ea nu e ca Stăpâna Beata de pe Angel One. Talentului tău oratoric a convins-o să fie miloasă faţă de echipajul de pe Odin.

Conform unor surse neoficiale, persuasiunea lui Riker s-a bazat pe ceva mai mult decât talentul lui de orator. Picard fu şi mai convins de credibilitatea acelor rapoarte în momentul în care văzu cum vârfurile urechilor lui Riker se înroşesc.

— Voi încerca, domnule.

În ciuda stânjenelii lui Riker, Picard remarcă o anume grabă în acceptarea acestei misiuni.

— Ai grijă să nu fie Deelor prin preajmă. Am impresia că e un tip gelos.

Au pus repede la punct o diversiune. Doctor Crusher n-a fost foarte încântată să folosească examenul medical al lui Deelor ca paravan pentru activităţile lui Riker, dar atunci când fu obligată, acceptă să-l programeze pe ambasador. Era mai greu să fie scoasă Ruthe din cabina ei. Au trecut câteva minute bune până când ea se hotărî să răspundă soneriei. Îl privi cu ochii ei negri pe Riker atunci când acesta o invită să viziteze nava, dar, de vreme ce nu-l refuză, Riker încercă din nou.

— M-a fascinat felul în care ai cântat din flaut. Nu vrei să-mi cânţi şi mie?

— Aici? întrebă ea uşor uluită.

Riker continuă să considere răspunsul ei ca o acceptare, dar sugeră o cameră de recreere drept locul cel mai adecvat. Ruthe îl urmă într-o cameră mare, plină cu fotografii şi plante stufoase.

Încăperea era goală, fapt care, în mod evident, îi făcu

plăcere, deoarece orice urmă de rezistenţă dispăru. Porni înaintea lui Riker şi se aşeză într-un fotoliu acoperit cu pluş, cu faţa spre un hublou. Probabil că şi ceea ce vedea prin hublou o încânta, căci începu să zâmbească privind spre spaţiul infinit.

Dar această singurătate era înşelătoare. Oamenii locotenentului Yar erau postaţi la fiecare întretăiere a coridoarelor care duceau spre încăperea în care se aflau cei doi. Aveau instrucţiuni stricte să nu-i lase pe membrii echipajului care nu erau de serviciu să se apropie de acea zonă. Totul fusese gândit în aşa fel încât separarea lui Ruthe de Andrew Deelor să fie cât mai bine fructificată în puţinul timp pe care-l aveau la dispoziţie.

După o scurtă trecere în revistă a datelor muzicale din biblioteca navei, Riker atacă:

— Puţinul pe care l-am ascultat din mesajul către choraii mi-a amintit de muzica pământeană a Evului Mediu. Formele muzicale dezvoltau mai multe voci, care, însă, nu erau asociate nici prin melodie, nici prin ritm – fiecare parte se dezvolta separat.

Ruthe fu surprinsă de acest comentariu şi îşi întoarse privirea spre el.

— Da, dezvoltarea polifonică este similară, cu toate că polifonia choraiilor este mai apropiată de linia melodică dezvoltată în secolul douăzeci de Schönberg.

— Deci eşti o muziciană profesionistă? întrebă el. Ea nu vorbise niciodată atât de mult în public, întrebarea avu efectul opus.

Ruthe privi din nou pe fereastră.

— Am studiat istoria muzicii, spuse ea scurt, după care rămase tăcută.

— Melodia de salut pe care ai interpretat-o – Riker îngână câteva măsuri ale melodiei pe care o ascultase pe punte – a fost o compoziţie proprie? Sau choraiii au o formă tipică muzicală atunci când vor să cheme o altă navă?

— Notele sunt întotdeauna aceleaşi, răspunse ea, dar ritmul este diferit. Îşi scoase flautul. Cântecul se schimbă de fiecare dată când îl cânt.

În timp ce o privea cum îşi asamblează flautul, Riker fu din nou izbit de frumuseţea ei. O parte a atenţiei lui era concentrată asupra muzicii pe care o interpreta ea, iar cealaltă se lăsa în voia plăcerii de a admira linia perfectă a profilului ei în timp ce cânta şi degetele delicate care zburau deasupra flautului.

Ruthe nu se întrerupse în momentul în care Data intră, dar melodia îşi încetini ritmul în timp ce ea îl privea cum se aşază. Pe el îl interesa mai mult raportul înregistrat pe care îl adusese decât muzica ei, aşa că ea reveni la tempoul iniţial. Riker ştia că vocoderul ascuns în palma lui Data înregistrase fiecare notă interpretată de ea.

Deanna Troi fu a doua persoană care intră. Riker se temu că prezenţa consilierului ar putea s-o deranjeze pe Ruthe, dar traducătoarea era prea absorbită de cântecul ei pentru a fi tulburată de un nou ascultător. Din nefericire, el nu-şi putea reţine iritarea mereu crescândă datorată audienţei tot mai mari.

Deanna îi şopti:

— Poate că te poţi concentra mai bine într-un loc mai intim.

Un si bemol prelungit semnală sfârşitul cântecului.

— A fost minunat, deşi nu îi înţeleg sensul, spuse Riker.

Sunt sigur că şi choraiii îţi găsesc vorbele la fel de misterioase.

Ruthe îşi clătină capul:

— Ba deloc. Choraiii au învăţat Limba Federaţiei de la copii, dar li se pare un mod atât de neplăcut de a comunica, încât preferă să nu-l folosească.

Acest amănunt merita să fie transmis lui Picard, dar era singura informaţie pe care Riker o putuse afla de la traducătoare.

— Will… Atenţionarea lui Troi veni atunci când ambasadorul Deelor era la numai câţiva metri.

— Mă întrebam unde eşti, se adresă Deelor lui Ruthe.

— Mă plictiseam să aştept în cabină.

— N-o să se mai întâmple, o asigură Deelor. S-a terminat cu drumurile mele la infirmerie. Această ultimă afirmaţie era adresată primului ofiţer.

Ambasadorul îi făcu semn lui Ruthe să vină lângă el. Ea se ridică din fotoliu şi îl urmă afară din încăpere.

Riker se încruntă în timp ce privea perechea care ieşea. Ruthe plecase fără un cuvânt de rămas-bun, fără să privească în urmă.

— Nu-mi place felul în care-i porunceşte Deelor.

— Pe ea pare să n-o deranjeze, spuse Troi. De ce te-ar deranja pe tine?

El se întoarse să-i răspundă, dar îşi reţinu replica atunci când văzu că Data mai era încă acolo. Androidul renunţase la aparenţa de indiferenţă şi îi privea cu o curiozitate nedisimulată.

— Data, e timpul să pleci, spuse Riker.

Data se încruntă, căutând în memorie vreo obligaţie de care uitase.

— Nu am nicio activitate anumită programată la ora asta. Studie cu mai multă atenţie expresia lui Riker. Vrei să plec?

— Da, Data, spuse Troi cu destulă fermitate.

Androidul nu se mişcă.

— Aş înţelege mai bine relaţiile interumane dacă aş avea mai multe ocazii de a face observaţii directe. Discuţia voastră promitea să fie foarte interesantă în privinţa asta.

— Aş vrea să fim numai noi doi, insistă Riker.

— Dar tocmai asta face să nu pot înţelege comportamentul oamenilor!

— La revedere, Data, spuse Riker. Data se ridică din fotoliu şi părăsi încăperea cu mare încetineală. Primul ofiţer se întreba care ar putea fi limitele de percepţie ale sunetului şi aşteptă până când Data dispăru pentru a putea continua să vorbească.

— Deanna, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că eşti geloasă.

— N-am *dreptul* să fiu geloasă. La despărţire am lămurit acest aspect al relaţiei dintre noi.

— Şi nici nu ai vreun motiv să fii geloasă.

— Ştiu, Will, admise ea oftând. Percep un interes trecător faţă de Ruthe, o admiri pentru frumuseţea ei, dar nu eşti serios atras de ea. În ceea ce o priveşte…

— Doar nu vrei să spui că mă place!

— Nu, răspunse Troi, cu mai multă convingere decât se aşteptase el. De fapt, nu simt că ai interesa-o în vreun fel.

Troi zâmbi atunci când zări neliniştea care se aşternu o clipă peste chipul lui. Cuvintele pe care le rosti ea în continuare alinară mândria lui Riker şi explică propria ei tulburare:

— Tocmai asta este. N-o interesează nimic, cu excepţia muzicii ei. Este goală, Will, lipsită de orice sentiment.

Capitolul 8

Zece bărbaţi şi femei erau adunaţi în faţa intrării în holospaţiu. Uşile erau deschise. Dincolo de prag, pante line duceau către un loc de popas aflat în mijlocul unor copaci umbroşi. O adiere uşoară făcea să foşnească ramurile încărcate de frunze. Case făcute din lemn şi vopsite într-un roşu închis se întindeau de-a lungul peretelui din faţă, dar imaginile pastorale proiectate pe suprafaţa plană dădeau impresia unor păşuni care se întindeau până în depărtări, dincolo de orizont.

Fermierul Leonard se apropie mai mult de intrare şi trase aer în piept. Aerul era proaspăt şi aducea un parfum de caprifoi. Respiră adânc, savurând parfumul atât de cunoscut.

— Începutul primăverii. Tocmai vremea pentru însămânţat.

Unii dintre coloniştii mai temători se uitau la el cu teamă, dar el nu părea să păţească ceva. I se alăturară şi alţii.

— În toţi anii petrecuţi pe Grzyde n-am văzut niciodată atâta verdeaţă, oftă Charla. Pare să fie la fel ca pe Yonada.

Thomas răsuflă zgomotos şi făcu un pas înapoi.

— Teatru ieftin! Nu e decât o iluzie. Şi se trase, furios, de barbă.

— După atâtea luni petrecute în spaţiu, accept şi o iluzie, spuse Mry. Nu poate fi mai rea decât realitatea.

Fu prima care păşi de pe puntea metalică pe pământul care se întindea la picioarele ei, dar Leonard o urmă imediat. Vraja produsă de aerul proaspăt şi de căldura blândă a soarelui era prea puternică pentru ca ceilalţi să mai reziste mult timp.

Câte unul, câte doi treceau dincolo de uşi.

Thomas rămase singur.

— Să vă fie ruşine! strigă el în urma lor. Am spus-o şi înainte

şi o spun şi acum: prefer să intru în burta unui balaur decât să pun piciorul într-un holospaţiu. Şi, în timp ce coloniştii se îndepărtau, el ridică vocea: Atunci aţi fost de acord cu mine, dar e clar că propriile voastre principii nu rezistă în faţa tentaţiei.

— Vino, Thomas, îi răspunse Myra. Bătrâna întârzia încă în apropierea intrării. Poţi dezaproba la fel de bine şi dinăuntru.

Thomas nu se mişcă. Îşi puse degetele mari la cingătoare pentru a ascunde tremurul mâinilor.

— Văd foarte bine şi de aici. Ochii i se îngustară când o văzu pe sora lui şi pe Leonard râzând şi făcând tumbe pe iarbă.

— Mry e o femeie atrăgătoare, comentă Myra, râzând nepăsătoare. Şi destul de coaptă să poată face copii.

— Poate, spuse el. Dar mai trebuie întrebat şi părintele.

Strânse din dinţi şi păşi înăuntru.

Imediat ce trecu pragul, cele două uşi de metal se încinseseră cu un uşor fâsâit, apoi dispărură. Iluzia era completă. Thomas stătea în mijlocul unei câmpii pline de iarbă. Un cer albastru, senin, se arcuia deasupra capului său şi căldura soarelui îl făcu să-şi descheie nasturii de sus ai cămăşii de flanel.

Tânărul Steven se lăsă în genunchi. Îşi umplu mâna cu pământ pe care începu să-l fărâmiţeze între degete. Bătrânul Steven smulse câteva fire de iarbă şi începu să le mestece rădăcina.

— Nu e pământ bun pentru ovăz, dar grâul ar creşte destul de bine aici.

— Aici vor creşte animale, nu seminţe însămânţate, spuse Thomas, privindu-i pe cei doi.

— Dar e păcat de pământ să nu semănăm ceva, spuse tânărul Steven, schimbând priviri aprobatoare cu unchiul lui. Va fi nevoie de zeci de ani de muncă pentru a face din New Oregon o lume la fel de plăcută ca asta.

Thomas îi privi pe Dnnys şi pe Wesley care ieşeau din hambar şi alergau de-a lungul pajiştii în întâmpinarea celor mari.

— Încă un scurtcircuit şi animalele noastre or să pască metalul punţii, se răsti el la Dnnys când acesta fu destul de

aproape să-l poată auzi.

— Eu cred că au făcut o treabă foarte bună, spuse Mry. O adiere de aripi îi mângâie obrajii, apoi se îndepărtă. Priveşte fluturele de colo! N-am văzut niciodată un fluture viu! Cine s-a gândit la un amănunt atât de încântător?

— A fost ideea mea, recunoscu Wesley.

— Deci eşti un artist, nu numai inginer, spuse ea, îndepărtând un fir de pai ce i se agăţase în păr.

— Ce-i cu tine? Dnnys îi făcu semn cu cotul prietenului său. Te-ai înroşit tot!

— Soarele e prea puternic, spuse Wesley. Mry îi zâmbi şi el se înroşi din nou. Ar fi bine să mai verific încă o dată codul.

— Aş vrea să locuiesc la o fermă unde să fie la fel de plăcut să programezi totul, oftă Dnnys. Atunci nu m-ar deranja…

Verişoara lui ridică mâna şi îi atinse buzele cu un deget.

— Taci, Dnnys. Or să te audă. Ea se uită neliniştită spre ceilalţi Fermieri.

Myra se repezi spre ei încruntată:

— Nu mai staţi! Vreau să văd ocolul pentru vite!

— N-are rost să mai vezi şi altceva, declară Thomas disperat.

Myra făcu un gest cu mâna ca pentru a alunga un miros neplăcut.

— Asta e o fermă! La fermă trebuie să munceşti! Tinerii au lenevit prea mult! Au uitat ce înseamnă munca. O să le împrospătăm memoria.

Conduşi de Myra, toţi se îndreptară spre clădiri. Thomas mergea alături de sora lui, încercând s-o apere cu trupul lui de atenţiile lui Leonard. Orice obiecţiune adusă simulărilor fusese uitată.

Toate pregătirile pentru întâlnirea cu **Si Bemol** fuseseră făcute, dar nu venise încă momentul ca Deelor să preia conducerea navei. Nici el, nici Ruthe nu putea face altceva decât să aştepte.

Deelor stătea nemişcat, asemeni unui motan ghemuit, cu muşchii încordaţi gata să sară. De mai bine de o oră nu se mişcase din scaunul lui, dar gândurile lui alergau neobosite

între trecutul imuabil şi un viitor prea incert.

Ruthe, pe de altă parte, stătea întinsă pe patul din cabină, ascultând sunetele molatice ale unui violoncel care cânta în camera de muzică de pe navă. Se vedea clar că era mulţumită de prezent.

— Riker te place, spuse, brusc, Deelor.

— Adevărat? Aruncă spre el o privire goală, pierdută în muzică. Deelor se întreba dacă choraiii ar avea o impresie mai bună despre pământeni dacă ar putea asculta aceste suite de Bach sau un concert de Mozart.

— De unde ştii, întrebă ea.

— După felul în care se uită la tine.

— Trebuie să fac ceva în privinţa asta?

— Nu, dacă nu vrei. Sarabanda lăsă loc gavotei, pasajul ei preferat din această suită în re major. El o ştia destul de bine, aşa că păstră tăcerea până când se termină pasajul. În momentul în care începu giga, el continuă:

— El crede că suntem amanţi.

— Cine crede asta? întrebă ea.

— Riker.

— Oh, el! Brusc, ea se încruntă. De asta m-a rugat să-i cânt? Pentru că mă place?

— În parte. Dar, probabil că avea ordin să adune mai multe informaţii despre choraii.

Ruthe se făcu ghem, semn sigur că vorbele lui o tulburaseră.

— Ce i-ai spus? Deelor avea grijă să nu pară prea curios.

Dacă ea simţea vreo urmă de enervare în glasul lui n-ar mai fi vorbit deloc.

— Nu-mi amintesc.

Probabil că aşa era. Trecutul avea prea puţină importanţă pentru ea, la fel ca şi viitorul. Deelor se ridică. Cu un gest brusc, opri muzica.

Ea se ridică la fel de brusc. De data asta îi captase atenţia.

— Ruthe, tu îmi cunoşti poziţia. În cazul în care căpitanul şi echipajul lui înţeleg acordul tău cu choraiii, eu nu voi mai putea să te susţin. Acţionezi fără aprobare oficială. Pentru binele tău, ai grijă când eşti în preajma lui Riker şi a celorlalţi.

— Oricum nu-mi place de el.

— Nici mie nu-mi place, râse Deelor. Dar tu îmi placi. Ea oftă în momentul în care el o privi îngrijorat. Nu, nu trebuie să faci nimic în privinţa lui.

Cu o uşoară atingere a panoului computerului ops, Data desfăşură o reprezentare grafică a reţelei energetice a choraiilor. Mai atinse o dată panoul şi imaginea începu să strălucească.

— Asta e numai o teorie, atrase androidul atenţia celor doi ofiţeri aşezaţi pe scaunele aflate în centru.

— Da, înţeleg, spuse Picard, clipind din cauza luminozităţii imaginii de pe ecran. Gânditor, îşi frecă nasul.

Te rog să vorbeşti mai departe.

— Reţeaua choraiilor este construită din fibre elastice. Cred că ar fi posibil să prindem unul din aceste filamente, să-l îndoim, creând astfel o zonă mai slabă prin care să pătrundă o sondă special construită.

— În ce scop? întrebă Riker, studiind desenul schematic făcut de Data pe ecran. O imagine animată aduse sonda în contact cu reţeaua.

— Pentru a slăbi sursa de energie a reţelei. În timp ce Data vorbea, liniile albastre îşi pierduseră din strălucire. Putem să împrăştiem energia în spaţiu, dar putem folosi această energie chiar noi. În oricare din aceste situaţii, câmpul de energie va fi ineficient împotriva scuturilor noastre.

— Pare riscant, se cutremură Riker. Dacă nu putem controla fluxul de energie?

— Este o probabilitate de treizeci şi patru la sută să explodeze, aprobă Data. Aşa cum am spus, modelul este teoretic şi are nevoie de unele schimbări în timpul actualei operaţiuni.

Picard se gândi la riscul de a testa un asemenea sistem de apărare în timpul unei lupte:

— Să sperăm că nu vom ajunge la asta, d-le Data.

— Suntem la numai patru ore distanţă de locul de întâlnire, spuse Riker. Se prăbuşise în fotoliul său, prea îngrijorat pentru a mai fi cel de până atunci. Ofiţerii de pe punte lucraseră mai

multe ture fără odihnă.

— Nu prea avem de ales, continuă el.

— Va trebui să ne bazăm pe diplomaţia lui Andrew Deelor. Presupun că ambasadorul are un stoc de tact pe care nu îl consumă cu subordonaţii. Căpitanul îl privi mai atent pe primul lui ofiţer. Timpul care ne-a mai rămas ar fi consumat mai cu folos dacă ne-am odihni. Asta se referă şi la dumneata, ofiţer I!

Riker sări în picioare, corectându-şi imediat ţinuta care îi trădase starea de teamă şi de oboseală.

— Cu o singură condiţie, căpitane! Să părăseşti şi dumneata puntea. Riker era pregătit să-i înfrunte rezistenţa. Dacă ar fi întrebat, ofiţerul medic sunt sigur că ar insista s-o faci.

Un zâmbet slab trecu peste chipul lui Picard. Se părea că nu-şi ascunsese oboseala mai bine decât Riker.

— Nu e nevoie s-o deranjăm pe doctor Crusher. Am să mă duc să mă odihnesc, ca un copil cuminte. Ridicându-se de pe scaun, căpitanul se adresă singurului ofiţer de pe punte care nu avea nevoie de odihnă:

— Comandant Data, ai comanda.

Cu toate astea, odată ajuns în cabină, Picard nu reuşi să adoarmă. Stătea întins, nemişcat pe pat, cu ochii închişi şi se gândea. Curând, Andrew Deelor urma să ceară controlul navei **Enterprise**. Amiralul Zagráth îi spusese foarte clar căpitanului că va trebui să-i predea comanda.

Nu ne mai ura nouă noroc, căpitane Picard. Vei avea nevoie de el mai mult decât noi.

Auzi cuvintele lui D’Amelio asemeni unei şoapte. Simţi greutatea lui Phil Manin care îi murise în braţe. Căpitanul de pe **Ferrel** urmase ordinele ambasadorului şi trăise destul cât să regrete.

Până la ce punct supunerea faţă de autorităţi nu devenea prostie?

Orele treceau.

Picard nu răspunsese la aceste întrebări atunci când Data îl rechemase pe punte. Se ridică de pe pat mai obosit decât atunci când se întinsese.

Locotenentul Worf suportă cu stoicism furia căpitanului Picard, care insistase să se odihnească, apoi se îndreptă, ascultător, spre cabina lui. Asemeni oricărui klingonian, Worf îndeplinea ordinele *ad literam.* Asemeni oricărui klingonian, se simţea, de asemenea, liber să violeze spiritul acestor ordine, dacă ele nu i se potriveau. Rămase în odaia lui timp de câteva minute, apoi se întoarse pe punte.

— Oamenii dorm prea mult, îi spuse Worf lui Data, ca un fel de explicaţie. Asta slăbeşte reflexele.

De vreme ce Data nu avea nevoie de asemenea perioade de inactivitate, nu era capabil să judece valabilitatea acestei afirmaţii. Cu toate acestea avu o observaţie personală:

— Ei par să considere somnul un proces plăcut.

— Asta e un alt motiv pentru care trebuie evitat.

Worf încercă să lucreze la problema care îl preocupa de câteva zile. Posibilitatea ca **Si Bemol** să supraîncarce o undă tractoare. Sferele choraiilor erau alunecoase. Ele se puteau mişca înăuntrul unei unde de prindere chiar dacă nu puteau ieşi din ea. Transformându-se într-o fibră lungă, ei făcuseră să se scurgă stocul de energie de pe **Enterprise** şi simulările pe computer indicau că o formă circulară ar fi avut acelaşi efect. Fiecare configuraţie dilata unda tractoare dincolo de porţiunea afectată energiei navei.

— N-au întrerupt nicio clipă unda tractoare, spuse Worf, în timp ce îi arăta rezultatele lui Data. Asta ar putea explica de ce nava a fost atât de vulnerabilă la matricea energetică.

— Conform datelor computerelor, avem nevoie de mai multă energie.

— Asta e, categoric, cea mai simplă soluţie, spuse Data. Poate că mai multă energie în fazere i-ar fi oprit.

Worf se încruntă la explicaţia pe care Data nu o mai spuse.

— Dar comandantul Riker a descoperit o cale de a o dezactiva pe **Si Bemol** cu mai puţină energie, restrângând unda fazerului. Cu alte cuvinte, soluţiile obţinute nu vor fi valabile în cazul choraiilor.

Se întoarse la staţia ştiinţifică cu o nouă perspectivă.

Computerele căutau răspunsuri bazate pe parametrii deja

stabiliţi, dar dacă parametrii undei tractoare erau schimbaţi, puteau apărea noi soluţii.

O oră mai târziu, Worf găsea răspunsul.

— Teoretic, ar trebui să meargă, spuse Data urmărind noua simulare grafică. Worf împărţise unda tractoare în patru unde. Fiecare se focaliza asupra unei singure sfere. Oricare ar fi fost aranjamentul presupus al sferelor, undele captau rapid fiecare ţintă. Energia consumată nu era mai mare decât cea necesară unei singure unde.

— De data asta nu vor mai scăpa, spuse Worf. Această convingere era mai odihnitoare decât somnul.

Doctor Crusher auzi paşii care intrau în biroul ei, dar nu ridică privirea de pe ecranul computerului.

— Pleacă! Sunt ocupată.

Umbra de deasupra ei nu dispăru.

— O infirmieră mi-a spus că ai o criză de furie.

Capul lui Crusher se ridică brusc atunci când auzi glasul batjocoritor al lui Deelor.

— În calitate de medic ofiţer al navei, este de datoria mea să mă pregătesc pentru sosirea supravieţuitorilor celor de pe Hamlin, dar fără niciun punct de reper nu pot să fac decât pregătiri de ordin general. Este de aşteptat să ne confruntăm cu o dezordine de natură emoţională. Sunt posibile şi deficienţe de vitamine. În afară de asta, pot apărea tot felul de tulburări mentale. Lovi cu degetul în monitorul care îi absorbise într-atât atenţia. Dacă pe navele choraiilor lipseşte gravitaţia, s-ar putea ca aceşti captivi să nu mai aibă oase, ci numai nişte cartilaje moi, care s-ar putea rupe sub greutatea trupurilor lor. Şi ăsta e numai începutul.

— Nu-ţi mai face atâtea probleme! spuse el cu o voce domoală. Am un remediu pentru tot ce poate îngrijora un medic. Aruncă o casetă pe biroul ei. Aceste înregistrări medicale vor răspunde la cea mai mare parte a întrebărilor tale despre captivi.

— Era şi timpul!

— Cu plăcere. Buna lui dispoziţie o enervă şi mai tare.

— Doctor Crusher, sper că nu trebuie să-ţi atrag atenţia că aceste înregistrări sunt ultrasecrete. Tonul părea indiferent, dar cuvintele erau destul de serioase.

— Îmi iau foarte bine seama de asta, ambasadorule.

Ea introduse discheta în computer şi începu să citească.

În timp ce Picard se îndrepta spre punte, primul ofiţer preluase deja comanda şi Data se întoarse la postul lui. Riker părea neobişnuit de sumbru atunci când îl întâmpină pe căpitan.

— Ambasadorul Deelor ar vrea să-ţi vorbească.

Picard se aşteptase la aşa ceva.

— Spune-i că îl aştept în biroul meu.

— Este deja acolo, căpitane.

Când Picard intră în birou, Deelor stătea la fereastră, privind stelele.

— Nu vrei să iei loc? întrebă Picard rece. Îi arătă scaunul căpitanului aflat în spatele biroului.

Deelor se îndepărtă de fereastră.

— Biroul e al dumitale, căpitane, dar puntea este a mea. Din acest moment voi prelua comanda totală a navei.

— Dumneata conduci misiunea, ambasadorule, răspunse Picard, nu şi nava **Enterprise**.

Deelor se încruntă, dar nu păru surprins.

— Amiralul Zagráth

— El nu e aici acum, spuse căpitanul calm. Eu am îndatoriri în primul rând faţă de echipajul meu şi nu le voi pune soarta în mâinile tale.

— Chiar cu riscul de a fi tradus în faţa Curţii Marţiale?

— Dacă ajung în faţa Curţii Marţiale, va trebui să se discute deschis despre choraii şi despre captivii lor de pe Hamlin. Şi despre nava **USS Ferrel**.

— Eşti foarte isteţ, spuse Deelor. Phil Manin nu s-a gândit la asta. Dar sunt multe posibilităţi de a pierde comanda, căpitane Picard. Promovări în posturi inutile pe o planetă cu multă apă.

— Mai bine decât să pierd această navă. Ai distrus nava **Ferrel**, nu vei distruge şi **Enterprise**!

Ambasadorul se încruntă şi mai mult.

— Grija dumitale e admirabilă, dar nelalocul ei. Am mai tratat cu choraiii. Pot lua hotărâri mult mai bune.

— Atunci spune-mi ce ştii.

— Eşti un om încăpăţânat, oftă Deelor. Nu lăsa sentimentele pe care le ai faţă de mine să te orbească. Indiferent ce crezi, acţiunile mele nu sunt un capriciu sau prosteşti. Lovi uşor geamul acvariului din perete, urmărind peştii care se speriau de reflectarea degetului său. Când se întoarse din nou cu faţa la Picard, zâmbea cu tristeţe şi compătimire.

— Păstrează comanda navei, căpitane. Nu ne putem permite să ne luptăm între noi, choraiii ar profita de orice neînţelegere dintre noi. Dar dacă ţii atât de mult la **Enterprise** ascultă orice sfat îţi voi da.

Picard avu pentru prima oară un sentiment de îndoială.

Deelor era inteligent şi priceput să manipuleze. De asemenea, ştia foarte bine să se retragă pe o poziţie de apărare.

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună din birou, îndreptându-se spre punte. Picard remarcă privirea scrutătoare a primului său ofiţer, dar nu spuse nimic pentru a potoli curiozitatea lui Riker în legătură cu cele întâmplate. Afişând o expresie impenetrabilă, pe care nu se putea citi nimic, căpitanul se aşeză la locul lui obişnuit, în mijlocul punţii. Deelor se aşeză în stânga lui.

Atunci şi numai atunci, Picard îşi privi primul ofiţer în ochi.

— Te poţi apropia de punctul de întâlnire, ofiţer I!

— Viteză de propulsare, La Forge, ordonă Riker, în timp ce nava se apropia de locul de întâlnire.

O clipă mai târziu, primul ofiţer se adresa din nou lui Data:

— Datele senzorilor, Data!

— Încă niciun semn din partea choraiilor.

— Opriţi complet motoarele!

Ajunseseră la punctul comunicat de Ruthe. **Enterprise** plutea în spaţiul gol.

— Ei bine, ambasadorule? întrebă Picard brusc. Noi am ajuns la punctul de întâlnire, la ora la care ne-am înţeles. Unde sunt choraiii? Îşi pusese în joc cariera pentru această întâlnire. Dacă

Si Bemol întârzia să apară, gestul ar fi fost într-un fel o pierdere.

— Răbdare, căpitane. Sunt convins că vor veni. Deelor privi peste umăr şi se încruntă. Aşa cum trebuie să vină şi Ruthe.

— De fapt, am ajuns ceva mai înainte, spuse Data. Am ajuns cu un minut şi cincisprezece secunde mai devreme.

Picard era prea încordat pentru a mai accepta această explicaţie:

— Scanerele n-au depistat nicio navă care să ne arate că aceştia vor întârzia. În cazul în care vor veni.

— Căpitane, ţipă Yar! Senzorii de mare distanţă au depistat acum un obiect. Acum pătrunde... nu, este deja în raza lor! Se apropie repede! Incredibil de repede!

Picard se încordă.

— Ridicaţi scuturile!

— Vrei să te uiţi la asta? întrebă Geordi arătând spre ecran.

Cu câteva secunde înainte, pe suprafaţa ecranului nu se vedea nicio imagine. Acum, apăruse un punct mic, care se mări brusc. **Si Bemol** se rostogolea întruna apropiindu-se tot mai mult de **Enterprise**.

— Vin direct spre noi, avertiză Yar, în timp ce ciorchinele de bombe roşu-portocalii umplea tot ecranul. Sunetul alarmei galbene îşi făcu auzit protestul faţă de această apropiere.

Picard trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Manevre evazive.

— Nu, interveni Deelor. Nu vor să ne atace!

— Cum poţi fi atât de sigur? Dar Picard renunţă la următorul ordin.

Cu o clipă înainte de coliziune, nava choraiilor se opri cu sferele tremurând din cauza decelerării bruşte.

— Cu douăzeci şi două de secunde mai devreme, spuse Data. Punctualitatea lor este impresionantă!

— Ca şi viteza lor, spuse Picard posomorât. Acum înţelegea de ce Flota Stelară alesese un spion pentru această misiune diplomatică.

Capitolul 9

Jurnal personal al căpitanului: Pentru că aşa îmi cere datoria, am acceptat misiuni neplăcute. Cu toate astea, misiunea de acum mi se pare cu mult mai neplăcută. Oferim mărfuri în schimbul vieţilor omeneşti. Plătim pentru a ne fi daţi înapoi cei care n-ar fi trebuit să fie luaţi de la bun început. Oare aceasta e cea mai bună cale pe care ne-o poate oferi diplomaţia?

Ruthe întâmpină pe **Si Bemol** cu o revărsare de note provenite din flautul ei. Apariţia traducătoarei pe punte fu la fel de neaşteptată ca şi apariţia navei choraiilor pe ecranul principal.

Cântând în timp ce se apropia, Ruthe coborî din zona mai ridicată a punții până în centrul de comandă. Privirea ei nu se dezlipea de imaginea de pe ecran.

— Putem avea contact vizual cu interiorul? îl întrebă Picard pe Deelor în timp ce cântecul era transmis către cealaltă navă.

Deelor dădu din cap.

— Nu. Se pare că lor le lipseşte echivalentul tehnologiei noastre vizuale, cu toate că sistemul lor audio este foarte dezvoltat.

Picard căută o a doua sursă de informaţii.

— Vreun comentariu, consilier?

Deanna Troi îşi goli mintea de propriile gânduri, blocă impresiile familiare ale celor din jurul ei şi studie ceea ce rămăsese.

— Simt o prezenţă puternică, ce întunecă fiinţele din interiorul navei. Ca şi când nava însăşi ar fi o fiinţă vie sau,

poate, o prelungire a celor aflaţi în interiorul ei.

Ruthe ajunsese la sfârşitul melodiei. Choraiii, într-un glas, răspunseră salutului. Patru voci se alăturaseră în sunetele mai înalte sau mai joase ale aceleiaşi game.

Ambasadorul Deelor aşteptă răbdător până când se încheiară preliminariile apoi îi spuse lui Ruthe să confirme condiţiile schimbului. Ea traduse cuvintele lui într-o nouă formă melodică, apoi făcu o pauză în aşteptarea răspunsului.

Picard ascultă notele deosebite ale răspunsului choraiilor, cu toate că nu le putea înţelege sensul. Privirea îngrijorată a lui Riker îi spuse că şi acesta prinsese schimbarea tonalităţii.

— Ce n-a fost bine?

— Choraiii vor mai mult plumb, explică Ruthe. Douăzeci de livre, în loc de zece cum era convenit, spuse ea, apoi privi spre Deelor aşteptând noi ordine.

— Nu. Spune-le că termenii schimbului au fost stabiliţi. Zece livre, atâta tot! Şi aminteşte-le că prima parte a plăţii a fost deja făcută.

Ruthe începu să traducă, mai întâi în limbajul choraiilor, apoi în limbajul Federaţiei. Căpitanul începu să se întrebe dacă acest procedeu era o concesie făcută choraiilor sau o încercare de a ascunde anumite amănunte ale negocierilor. În timp ce atitudinea faţă de Andrew Deelor se schimbase în ultima oră şi căpitanul era mai înclinat să-l creadă decât înainte, nu avea posibilitatea să verifice acurateţea traducerii făcute de Ruthe.

Picard ştia că computerele lingvistice ale lui Data făceau progrese, dar nu atât de mari încât să urmărească complexitatea acestei tranzacţii.

Disonanţa transmisiei choraiilor crescu. Ruthe clătină capul când află concluziile.

— Choraiii afirmă că aceasta este o navă nouă, deci trebuie încheiat un nou contract.

— De acord, spuse Deelor cu emfază. Trei livre în schimbul captivilor, de vreme ce **Enterprise** este o navă mai puternică şi i-a înfrânt în luptă. Doar dacă nu vor să luptăm din nou şi să negociem un nou preţ când lupta se va încheia.

Picard îşi drese zgomotos glasul, dar nu protestă împotriva

sfidării aruncate de ambasador. Fusese de acord să-i încredinţeze conducerea misiunii lui Deelor. Cu toate astea se putea observa că nu este prea liniştit.

— Choraiii respectă o înţelegere făcută în condiţii grele, îi explică Deelor lui Picard. De altfel, cu cât vor avea mai puţin metal, cu atât mai mult se vor grăbi să-i schimbe pe captivi.

Probabil că Ruthe transmisese decizia lui Deelor străinilor.

— Preţul iniţial este acceptat, raportă ea, traducând un alt pasaj muzical. Sunt gata să discute modul în care vor fi schimbate bunurile.

— Mai întâi trebuie predaţi captivii.

Până în acel moment, traducătoarea repetase cuvintele lui Deelor fără niciun comentariu. De data asta, îndrăzni să aibă o părere.

— Vor pretinde o garanţie.

— Nicio garanţie, spuse el cu fermitate. Şi-au pierdut acest drept în urma acţiunilor întreprinse împotriva navei **Ferrel**. Dacă acceptă termenii mei, bine, dacă nu, nu.

Ea se cutremură şi duse fluierul la gură. Se auzi un staccato disonant.

Deelor se lăsă pe speteaza fotoliului.

— Relaxaţi-vă, îi sfătui el pe căpitan şi pe Riker. Va trebui să mai aşteptăm.

— Ce s-a întâmplat cu **Ferrel**? întrebă Picard în şoaptă. Se aştepta ca ambasadorul să se eschiveze din nou, dar de data asta primi un răspuns direct.

— Am teleportat jumătate din răscumpărare ca dovadă a încrederii noastre. Deelor se încruntă amintindu-şi de rezultatul acelei acţiuni. Atunci, **Si Bemol** şi-a luat zborul ca din puşcă.

— Şi voi aţi încercat să-i reţineţi cu ajutorul unei unde tractoare, epuizându-vă resursele de energie în această încercare, sugeră Data. Cel puţin asta e teoria mea, bazată pe datele pe care le-am avut. Am dreptate?

Deelor rămase o clipă tăcut, meditând la cuvintele lui Data. Muzica lui Ruthe plutea deasupra capetelor lor.

— Da, spuse el, în cele din urmă. Când ne-au lovit cu matricea energetică, eram prea slăbiţi să ne putem îndepărta

sau măcar să deschidem focul cu ajutorul fazerelor.

Cântecul traducătoarei se terminase. Ruthe lăsă fluierul jos.

— Sunt foarte supăraţi pentru condiţiile impuse.

— Choraiii au închis frecvenţele de ascultare, spuse Yar, verificând încă o dată pe computerul ei.

— Dar nu se îndepărtează, remarcă Deelor gânditor. Aşa că, vom aştepta.

— La naiba! spuse Beverly Crusher atunci când ajunse la sfârşitul înregistrării referitoare la captivii de pe Hamlin. La naiba şi iar la naiba!

Doctorul scoase discheta şi şterse din memoria computerului medical datele strict secrete pe care tocmai le citise şi începu să se gândească. Faptele ar fi trebuit să fie evidente pentru un doctor. Era furioasă pe ea fiindcă nu văzuse atât de departe şi nu trăsese concluziile potrivite, iar preocuparea ei se oprise numai la condiţiile strict medicale ale copiilor de pe Hamlin. Din nou acel cuvânt înşelător. Data sublimase faptul că nu mai erau copii, dar imaginea se încăpăţâna să persiste.

Gândindu-se încă la implicaţia noilor informaţii, Crusher porni spre punte. Simţi cum se cutremurase puntea atunci când **Enterprise** micşorase brusc viteza. Probabil că negocierile cu **Si Bemol** se purtau chiar în acel moment.

Se aşteptase să audă muzică pe punte, nu o tăcere apăsătoare. Intrarea ei atrase atenţia întregului echipaj. Cu o neobişnuită siguranţă de sine, ea făcu drumul de la turbolift până în mijlocul punţii. Toate fotoliile erau ocupate, aşa cu fu nevoită să stea alături de Ruthe, fapt ce o făcu pe Crusher să se simtă şi mai remarcată.

— Ţi-ai terminat temele, doctore? întrebă Deelor.

— Da. Ea îşi înfundă mâinile în buzunarele halatului şi îşi înfrână un oftat. Tot ce am citit a fost foarte interesant. Atenţia căpitanului era îndreptată spre ecran; era prea concentrat ca să perceapă semnificaţia afirmaţiei ei, iar Crusher nu voia să dezvolte subiectul în faţa atâtor persoane. Rămase şi ea tăcută, asemeni restului echipajului.

— Recepţionez un mesaj din partea choraiilor, anunţă, în

cele din urmă, Yar, deschizând căile de acces. De data asta, era o melodie în surdină.

Ruthe ascultă încordată melodia choraiilor, apoi vorbi:

— Sunt de acord, dar decizia nu a fost unanimă. Propun să acţionăm repede, înainte ca dezacordul să se adâncească.

O altă voce o întrerupse cu un pasaj solo.

— Unul din ei ne avertizează că, dacă **Enterprise** încearcă să fugă, vor urma represalii imediate.

— Fireşte, spuse Deelor şi făcu un semn spre fluierul ei. Spune-le că vom fi dezonoraţi dacă nu vor trece la represalii.

Ea traduse cuvintele lui printr-o melodie veselă, aproape insolentă. Toţi patru choraii răspunseră cu o melodie nostimă, uşoară.

— I-aţi amuzat şi i-aţi încântat. Aveţi grijă, altfel s-ar putea să dorească să negocieze în locul vostru.

— Nu puteau să nu accepte preţul meu, spuse Deelor, sărind în picioare. Domnule Riker, pregăteşte plumbul, în timp ce Ruthe se va teleporta pe nava choraiilor.

— Contactul direct este neapărat necesar? întrebă Picard alarmat.

Data îl scuti pe ambasador de obligaţia de a răspunde.

— Natura organică densă a structurii lui **Si Bemol** face dificilă obţinerea datelor exacte. Senzorii mei nu pot determina coordonatele de teleportare a captivilor umani.

— Echipa mea de cercetare îţi stă la dispoziţie, ambasadorule, spuse Riker, ridicându-se în picioare. Putem teleporta…

— Nu te amesteca! spuse Ruthe! N-am nevoie de ajutorul tău!

— Mulţumesc pentru ofertă, domnule Riker, spuse Deelor repede, dar mă tem că echipa dumitale nu este instruită să funcţioneze pe o navă a choraiilor. Restul explicaţiei îl adresă căpitanului. Interiorul nu e periculos, dar trebuie să respiri în materia lichidă a atmosferei navei. Dacă porţi costum de protecţie care ţi-ar ascunde chipul ar fi o gravă insultă la adresa gazdelor noastre şi un semn că i-am înşela.

Picard părea încă nedumerit, astfel că doctor Crusher se

amestecă în discuţie.

— Conform datelor mele medicale, fluidul bogat în oxigen este aproape respirabil, – nu te poţi îneca, nici măcar atunci când plămânii îţi sunt plini –, dar experienţa ar fi foarte neplăcută pentru o specie care respiră aer.

— Cu toate acestea, interveni Deelor, aş vrea ca o echipă să fie pregătită pentru orice eventualitate. Sunteţi de acord ca domnul Riker şi locotenent Yar să o însoţească pe Ruthe în camera de teleportare?

— Bineînţeles, spuse Picard cu un zâmbet ironic. Numai Crusher îi auzi şoapta rostită ca pentru sine: Până acum nu te oboseai să întrebi.

Apoi, Deelor făcu o plecăciune adâncă în direcţia ei.

— Şi, fireşte, doctor Crusher. Pentru a putea da toate îngrijirile medicale necesare.

— Să mergem, spuse Ruthe şi se îndreptă grăbită spre turbolift. Choraiii aşteaptă.

Beverly Crusher o urmă fără tragere de inimă pe traducătoare. Doctorul nu avusese posibilitatea să discute cu căpitanul datele medicale referitoare la cei de pe Hamlin. Dar atunci, nimic din ceea ce citise nu putea fi spus.

Pregătirile pentru teleportarea lui Ruthe pe nava choraiilor au fost simple. Îi dădu flautul locotenentului Yar, îşi scoase pelerina cenuşie şi o lăsă să cadă pe treptele care duceau spre teleportor. O insignă de comunicare se legăna la capătul unui lanţ ce-i atârna pe după gât. Nu purta nimic altceva.

Păşind pe platforma circulară, aştepta, parcă inconştientă, să fie teleportată. Riker, căruia îi era greu să adopte atitudinea ei încrezătoare, încercă să stabilească un cod de semnalizare.

— O atingere înseamnă întoarcerea imediată pe **Enterprise**, două atingeri, şi echipa noastră se va teleporta imediat pe **Si Bemol.**

— Nu va fi nevoie, spuse Ruthe calmă. Să nu mai întârziem, domnule Riker.

Primul ofiţer se îndepărtă de platformă şi făcu un semn spre Tasha Yar. În calitate de şef al securităţii navei, ea supraveghea

orice procedură în care era vorba de apărarea navei, iar teleportarea implica coborârea numai pentru o clipă a scuturilor navei. Yar era adepta asigurării unui minim de vulnerabilitate. În timp ce locotenentul activa comenzile de teleportare, o tânguire umplu toată încăperea şi Ruthe dispăru într-o sclipire de lumină.

Prima fază a schimbului începuse. Riker şi Yar se pregătiră imediat pentru a doua fază. Doctor Crusher îi urmărea pe cei doi cum scoteau lingourile de plumb din cutii şi apoi le aranjau pe platforma de teleportare în apropierea locului de unde dispăruse Ruthe.

— Răscumpărarea e gata, spuse Riker, atunci când ultimul lingou fu aşezat pe platformă.

— Da, spuse Crusher, încruntându-se îngrijorată. Dar pe cine cumpărăm oare?

Liniştea în care se desfăşurase ritualul tratativelor cu choraiii îi pregătise pe membrii echipajului navei **Enterprise** pentru un nou interval de tăcere, dar, chiar ştiind asta, oamenii nu erau mai puţin încordaţi. Conversaţia lâncezea, apoi încetă cu totul. Trecuse o oră fără să primească vreun semnal de la traducătoare. Apoi încă o oră.

Riker fu primul care comentă această întârziere.

— *Vă sfătuiesc să plecăm după ea.* Vocea lui se auzi ca un ecou prin intercomunicaţia de pe punte.

— Categoric nu! îl contrazise Deelor. Ruthe a mai fost pe navele choraiilor – ştie ea ce face. Vom aştepta semnalul ei.

— *Dar poate că a păţit ceva.*

Ambasadorul renunţă la orice urmă de pretinsă curtenie.

— Eu comand această misiune, domnule Riker, spuse el şi întrerupse legătura cu un gest brusc pe insigna de pe piept.

— Îngrijorarea lui este firească, spuse Picard, încercând să-i ia apărarea primului ofiţer.

— În astfel de situaţii e nevoie de răbdare, declară Deelor, privind spre imaginea navei **Si Bemol** de pe ecranul principal. Nu putem sa-i grăbim pe choraii.

— Categoric că nu. Picard îşi masa gâtul. Odată cu trecerea

timpului, nervii cedau. Consilier Troi?

Deanna Troi îşi clătină capul în semn de neputinţă.

— Nu simt niciun pic de suferinţă, dar impresiile mele dinspre navă sunt încă foarte neclare. Chiar şi când era aproape, n-am reuşit să citesc vreunul din sentimentele lui Ruthe.

— Data, primeşti date prin aparatele tale de comunicare?

— Pare să exploreze nava. I-am depistat urma prin cele mai multe din sferele care formează nava.

— Şi captivii de pe Hamlin?

— Sunt şi ei prezenţi, spuse Data încruntându-se. Dar curenţii şi vârtejurile din atmosfera interioară îngreunează recepţionarea datelor. Înregistrez un ecou asemenea unor semne de viaţă.

— Poţi fi ceva mai explicit, întrebă Picard.

— Complexitatea problemei îmi impune să recalculez şi să iau în consideraţie densitatea şi vâscozitatea mediului. Dacă logaritmul va creşte cu…

— Mulţumesc, domnule Data. Nu e nevoie de alte explicaţii.

— Am înţeles, domnule, oftă androidul şi îşi continuă munca în linişte.

După trei ore, locotenent Yar percepu un singur semnal provenind de la aparatul aflat la Ruthe.

— Unul sau doi pentru teleportare? întrebă Riker.

— Nu ştiu, spuse Yar. Datele sunt trunchiate.

Introduse coordonatele în sistemul de control şi ceru o undă mai mare care să permită teleportarea lui Ruthe şi a vreunui eventual captiv.

În momentul în care unda luminoasă umplu încăperea, doctor Crusher se repezi automat la cutia medicală ce se afla alături de ea.

Trupul lui Ruthe sclipi pe platforma încăperii, apoi căpătă consistenţă. Trupul ei gol strălucea, umed, şi din nas îi curgea un lichid în momentul în care începu să scoată din plămâni atmosfera inhalată pe nava choraiilor.

Purta în braţe un copil.

O singură persoană era pregătită pentru a înfrunta această

imagine. Doctor Crusher se repezi şi luă băiatul din braţele slabe ale lui Ruthe. Doctorul îşi aşeză o palmă pe pieptul copilului, iar pe cealaltă o strecură cu blândeţe, dar ferm, pe sub coaste. Copilul tuşi, apoi trase aer în piept. Câteva clipe mai târziu, începu să plângă.

— Ar fi bine să-i spui căpitanului, se adresă Crusher lui Riker, după care înfăşură copilul într-o pătură şi se repezi spre infirmerie.

— Un copil? se răsti Picard în momentul în care Riker îşi termină raportul. Căpitanul se întoarse spre Deelor care stătea tot în stânga lui. Cunoşteai situaţia, ambasadorule?

— Nu în acest caz, spuse Deelor, coborând vocea. Dar am descoperit alţi descendenţi ai primului grup de pe Hamlin.

— Fapt pe care ai uitat să-l menţionezi în prima discuţie, sublinie Picard fără să coboare vocea. Şi asta sporeşte complexitatea întregii situaţii. Chiar şi după cincizeci de ani Masacrul de pe Hamlin este un episod sensibil pentru Federaţie. Faptul că numărul oamenilor reţinuţi de choraii creşte mereu nu face decât să mărească starea de încordare.

— Îmi dau foarte bine seama de asta, căpitane, dar nu e nici timpul şi nici locul să discutăm despre asta. Deelor privea nervos pe punte. Acesta era numai un aspect al proiectului Hamlin, pe care am sperat să-l ţin cât mai secret din motive pe care le-ai afirmat adineauri.

— Am încredere în discreţia echipajului meu, se răsti Picard, ceea ce nu pot spune despre…

— Căpitane, spuse Troi. Ea se aşezase pe scaunul lui Riker şi strigătul ei îl obligă pe Picard să se întoarcă spre ea. Dacă-mi permiteţi, aş vrea să o ajut pe Crusher. N-am fost de niciun folos în tranzacţia pe care aţi făcut-o cu choraiii, dar sunt sigură că pot ajuta în privinţa captivului.

Picard aprobă printr-o uşoară înclinare a capului. Troi se ridică şi se îndreptă spre lift. Când uşile se deschiseră, ea se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Ruthe să iasă.

— Cum se simte copilul, întrebă Troi îngrijorată.

Traducătoarea ridică din umeri.

— Presupun că destul de bine, spuse ea înainte ca Troi să

plece. Fără să se grăbească, Ruthe se apropie de centrul de comandă. Părul îi era încă ud după imersiunea în atmosfera de pe nava choraiilor şi picături mici îi mai luceau încă pe gât. Ea avea grijă să ţină flautul departe de pelerina udă.

— De ce nu ne-ai spus despre copil? întrebă Picard.

— Schimbul se referea la captiv. Nu se pusese în discuţie vârsta lui, spuse ea, aşezându-se pe scaunul pe care-l ocupase Troi. Plumbul a fost transportat? Choraiii aşteaptă un cântec de despărţire.

Picard clătină capul.

— Locotenent Yar va teleporta metalul imediat ce ambasadorul ne-o va ordona.

— I-am aşteptat cu răbdare pe choraii, spuse Deelor. Se lăsă pe spate, îşi întinse picioarele şi le încrucişă. Mai pot aştepta până când vom verifica condiţiile negocierii.

— În caz că păţeşte ceva, va trebui să le dăm înapoi copilul? întrebă Picard grăbit.

— Nu, dar va trebui să insist să reducem preţul.

— Umorul tău este dezgustător!

— N-am avut intenţia să glumesc, spuse Deelor. Consider situaţia din punctul de vedere al choraiilor. Ai putea gândi şi dumneata mai obiectiv, căpitane.

Picard îşi încleştă maxilarele. Trecuseră câteva secunde înainte să atingă insigna de intercomunicaţie.

— Picard către Crusher. Te rog să-mi raportezi starea copilului de pe Hamlin.

— *Este un băiat de aproximativ doi ani. Plămânii i se adaptează destul de bine la respiraţia în atmosfera de oxigen.* În timp ce vorbea, se auzi plânsul copilului. *Nu am încă rezultatul analizelor, dar copilul pare să fie într-o condiţie fizică excelentă. A fost foarte bine îngrijit.*

— Fireşte, spuse Ruthe, ca o concluzie la cele afirmate de Crusher. Oamenii sunt de mare preţ pentru choraii.

— De ce sunt atât de preţioşi? întrebă Picard. Pentru munca pe care o fac?

Ruthe clătină din cap.

— Oamenii nu sunt niciodată puşi să muncească. Ei

folosesc... Au o funcţiune simbolică. Un copil dăruit altei nave cimentează prietenia în cadrul grupului. Pentru ca legătura să fie onorată, copilul trebuie să fie tratat cu blândeţe şi consideraţie.

— Între a fi un mic animal de casă şi un sclav nu e mare diferenţă, remarcă Picard.

Deelor oftă din greu.

— Să lăsăm discuţiile despre etică pentru altă dată, vrei? În timp ce îşi încrucişa braţele peste piept, cu un deget lovi uşor insigna de metal.

— Deelor către camera de teleportare! Începeţi schimbul!

Cei trei oameni care se aflau în centrul de comandă priveau imaginea navei choraiilor ce se afla încă pe ecran, aşteptând în tăcere să se ajungă la o decizie în privinţa schimbului.

— *Riker către căpitan. Transportul de plumb a fost livrat.*

La un semn al ambasadorului, Ruthe îşi luă flautul şi începu să cânte o melodie nedefinită. În acordurile acestei melodii de rămas-bun, **Si Bemol** se îndepărtă încet.

Deelor privea cu ochii pe jumătate închişi cum se îndepărtează nava. Atunci când Picard se agită în scaunul lui şi deschise gura să vorbească, ambasadorul îi tăie vorba cu un gest ferm al mâinii.

— Ascultă! şopti el.

Căpitanul se ridică din scaunul lui şi se îndreptă spre cârmă, dar dădu ordinele în şoaptă.

— Domnule Data, cap pe New Oregon.

Data folosi o mână pentru a introduce coordonatele, dar, cu cealaltă, continuă să manipuleze senzorii care urmăreau retragerea navei choraiilor.

— Domnule La Forge, pregăteşte-te să intrăm în viteza superluminică.

— Aşteaptă, căpitane! spuse Data brusc, ridicându-şi privirea de pe datele furnizate de calculator. Până la urmă, datele care semnalizau forme de viaţă n-au greşit. Mai detectez, deşi foarte slab, prezenţa unui alt om care se află la bordul navei choraiilor.

Capitolul 10

Căpitanul Picard păşi de-a lungul punţii, înconjură masa de conferinţe şi pe cei trei oameni aflaţi în jurul ei. Se opri în faţa lui Ruthe.

— Data te-a urmărit de-a lungul tuturor sferelor navei **Si Bemol.** Ştiai că mai există un om la bord.

— Da, recunoscu ea. Dar el nu contează. Este prea bătrân să-l mai aducem înapoi.

— Cine eşti tu să judeci asta? Picard îşi întoarse privirea spre Deelor, care stătea lângă ea. Sau poate că asta a fost hotărârea ta?

— N-am ştiut nimic despre asta, spuse Deelor. Politica Federaţiei este foarte clară în privinţa asta. Toţi supravieţuitorii de pe Hamlin trebuie salvaţi.

— Am vorbit cu Jason despre asta, spuse Ruthe. L-am întrebat dacă vrea să vină cu mine şi cu copilul, dar gândul de a părăsi nava choraiilor îl înspăimânta. Este de prea multă vreme împreună cu ei pentru a-şi mai dori o altă viaţă.

Picard se opri din mers şi se aşeză la masă.

— Desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama, – este foarte natural ca oricare dintre captivi să fie tulburat de apariţia noastră –, dar acest om poate fi ajutat să se readapteze mediului său nativ. Nu-l putem părăsi pur şi simplu pentru că lui îi este frică.

Ruthe dădu din cap. Vorbele căpitanului n-o puteau face să-şi schimbe părerea.

— Spune-le ce se întâmplă, îi ceru ea lui Deelor. Fă-i să înţeleagă.

Deelor nu-i răspunse. Privi numai suprafaţa mesei, căutând

parcă un răspuns în luciul ei, dar nu-l găsi.

Tăcerea lui o făcu pe Ruthe să devină nervoasă.

— Te rog!

Ambasadorul reacționă la aceste cuvinte simple, pe care ea le folosea atât de rar. Îşi ridică privirea, dar se uită numai la Picard în timp ce vorbi:

— Politica oficială a Federaţiei impune recuperarea tuturor supravieţuitorilor de pe Hamlin.

— Nu! Spuse Ruthe. Chipul ei, de obicei imobil şi lipsit de expresie, era acum animat şi furios.

— Totul e în zadar! O să moară! Toţi mor!

— Aşa este? întrebă Picard.

Dar Deelor rămase din nou tăcut. În locul lui, răspunse doctorul Crusher.

— Din cei cinci captivi de pe Hamlin aduşi de ferengi, cei trei adulţi au murit. Numai cei doi copii au supravieţuit.

— Înţeleg, spuse Picard, abia reuşind să pronunţe acest unic cuvânt. Era tulburat de ceea ce afla, cât şi de faptul că doctorul cunoştea deja acest amănunt.

— De ce n-am fost informat mai înainte?

— Îmi pare rău, dar eu am primit datele astea numai cu câteva ore în urmă.

Picard îi făcu semn că nu e nevoie să-şi ceară scuze. Ştia a cui e vina. Dezbină şi stăpâneşte, părea să fie dictonul preferat al lui Deelor.

— Continuă, doctore!

— Cauza morţii a fost diferită în fiecare dintre cazuri, dar tensiunea nervoasă pare să fie principalul factor care a dus la deteriorarea stării fizice. Unul a suferit un atac de cord fatal, cel de-al doilea a murit de pneumonie. Crusher trase aer în piept, apoi continuă. Cel de-al treilea s-a sinucis.

— Deci, care e recomandarea dumitale, ca medic, întrebă Picard, gândindu-se dacă el trebuie să ia hotărârea viitoarei acţiuni. Deelor renunţase la orice urmă de autoritate de când Data anunţase ultima veste.

— Acest om va trăi dacă îl vom aduce aici?

— Nu pot trage o concluzie bazată numai pe reacţia a trei oameni, protestă Crusher. Este un spectru prea mic pentru a trage nişte concluzii juste. Pe lângă asta, nu putem judeca efectul pe care l-a avut şederea celor trei pe nava ferengilor.

— Ferengi sau oameni, spuse Ruthe, nu înţelegeţi că e acelaşi lucru? Locul acesta este atât de diferit de nava choraiilor! Lăsaţi-l în pace!

— Nu putem, spune Deelor încet. Hotărârea a fost luată deja la nivele mult mai înalte. Nu avem altă soluţie decât să facem o nouă înţelegere pentru noul captiv.

— Eu nu voi face traducerea, spuse Ruthe cu încăpăţânare.

— Dar choraiii vorbesc limba standard a Federaţiei.

Afirmaţia lui Picard îi făcu pe Ruthe şi pe Deelor să tresară.

— Ruthe a spus primului meu ofiţer că ei au învăţat limba noastră de la copii.

— Da, aşa este, spuse Deelor cu o înclinare a capului. Cu toate astea, forma limbajului nostru nu pare să faciliteze comunicarea. Duritatea sunetelor îi face pe choraii să se îndepărteze.

— Nu avem altă cale decât să încercăm, spuse Picard şi Deelor nu-l contrazise.

Căpitanul se adresă lui Ruthe.

— Eşti sigură că nu înţeleg?

— Nu. Şi n-am să vă ajut. Şi, cu acest ultim protest, Ruthe ieşi în fugă din încăpere.

Sunetul nu trece prin vidul din spaţiu, dar instinctele formate în evoluţia legată de planetă nu se sting aşa uşor. Astfel încât, în timp ce **Enterprise** urmărea ca o umbră nava **Si Bemol,** membrii echipajului de bord se purtau asemeni unor animale de pradă ce-şi urmăresc prada. Vorbeau numai atunci când era nevoie, se mişcau cu paşi uşori, fără zgomot, pe puntea acoperită cu mochetă. Până şi motoarele fuseseră reduse la viteza minimă de propulsare. Înaintarea navei era la fel de lentă ca aceea a navei choraiilor, care-şi intonau cântecul unor vise necunoscute. Data stabilise o corelaţie între drumul în spirală al navei şi notele limbajului ei, dar semnificaţia melodiei de bază era încă peste puterile lui de înţelegere. Poate că Ruthe i-ar fi

descifrat înţelesul, dar traducătoarea nu mai revenise pe punte.

— Raportează care e situaţia, ofiţer I, ceru căpitanul, în momentul în care se întâlniră în mijlocul punţii de comandă. Vorbise pe un ton scăzut, conform ambianţei de pe punte.

Riker răspunse cu aceeaşi tonalitate joasă.

— **Si Bemol** înaintează încet. Am avut grijă să ne păstrăm la distanţa la care numai senzorii pot acţiona, deci prezenţa noastră continuă să nu fie detectată.

— Ruthe refuză să ne ajute să comunicăm cu ei, spuse Picard. Se pare că el nu o poate convinge. Va trebui să le semnalizăm chiar noi.

— Va fi nevoie de un mic truc şi cred că Data are exact ce ne trebuie. Riker privi spre android, care făcu un semn afirmativ din cap. Ruthe mi-a cântat o versiune a melodiei de salut şi Data a reuşit s-o înregistreze pe vocoderul ambasadorului. De vreme ce choraiii n-au auzit niciodată această melodie, ar putea crede că o cântă ea.

— Excelent, spuse Picard.

Data se îndepărtă de staţia ops pentru a-i da vocoderul locotenentului Yar şi pentru a-i explica ce are de făcut.

— Salutul este codificat. Îl transmiţi imediat ce avem legătura radio.

— Eşti un om foarte convingător, domnule Riker, remarcă Deelor, în timp ce se aşeza alături de comandant. Toate femeile se îndrăgostesc de farmecul dumitale? Sau numai cele credule, asemeni lui Ruthe?

Riker îşi încleştă maxilarele, dar nu răspunse.

— Apropie-te de **Si Bemol,** La Forge, ordonă Picard. Rămâi la viteza de propulsare, dar pregăteşte-te să treci la viteza superluminică, la ordinul meu.

— Am ajuns la distanţa necesară pentru recepţionate. Transmit salutul lui Ruthe, anunţă locotenent Yar.

Si Bemol răspunde sunetelor flautului cu o înşiruire de sunete neregulate. Grupul de sfere se mări pe ecran. Ca şi mai înainte, vocile choraiilor răspunseră cu propria lor melodie, apoi tăcură, aşteptând ca Ruthe să le explice motivul pentru care îi chemase din nou.

— Ambasadorule, spuse Picard, vrei să vorbeşti dumneata choraiilor sau le vorbesc eu?

Până atunci Deelor privise fără să clipească la imaginea de pe ecran. Nu mai era la fel de stăpân pe el ca înainte.

— Am să le vorbesc.

Trăsăturile i se animaseră din nou. Ambasadorul se ridică, trase adânc aer în piept şi răspunse choraiilor cu o singură notă si bemol. Picard se gândi că avea o uimitoare voce de tenor.

— *Cine eşti tu?* se auzi vocea unui singur choraii, filtrată prin lichidul care constituia mediul navei străine. Intonația interogativă a cuvintelor răsună în urechile oamenilor asemeni chemării unei sirene.

— Mă numesc Deelor, spuse ambasadorul, cu o voce moale, încercând să atenueze asprimea cuvântului rostit.

— *Unde este cealaltă? De ce nu ne cântă?*

— Este obosită şi are nevoie de odihnă. Vorbirea mea nu este la fel de plăcută ca melodiile ei, dar vreţi să mă ascultaţi?

O a doua voce o înlocui pe prima.

— *Ce vrei?*

— Am fost mulţumit de felul cum s-a încheiat târgul, explică Deelor. Am vrea să mai facem un târg şi să vă mai oferim nişte plumb.

— *Dar nu-l putem plăti.*

— Ba puteţi… Deelor se clătină o clipă, dar, imediat, îşi reveni. Puteţi plăti cu celălalt om.

Mai multe sunete amestecate se auziră în momentul în care toţi patru choraii îşi uniră glasurile până când numai unul dintre ei rămase dominant.

— *Nu facem niciun târg!*

Picard recunoscu glasul celui de al patrulea cântăreţ, care se opusese aranjamentului pentru schimbul primului captiv. Deelor adoptă stilul persuasiv al unui negustor.

— Vă oferim orice metal vi s-ar părea mai de preţ.

— *Jason a fost un dar. El nu e de vânzare.*

— Băiatul a avut un preţ, insistă Deelor.

— *Fiindcă nu i se dăduse încă un nume. Cu Jason e altceva. Ţinem prea mult la el ca să renunţăm la prezenţa lui.*

— Dacă ţineţi la Jason ni-l veţi înapoia. El trebuie să fie printre semenii lui.

— *Plecaţi, sălbaticilor!*

Deelor încercă să răspundă, dar choraiii nu-i îngăduiră.

— *Notele tale sunt urâte! Nu vom mai cânta împreună cu tine.*

— Au întrerupt contactul, spuse locotenent Yar.

— Se îndepărtează cu viteza de un warp.

Ambasadorul privi spre Picard să-i vadă reacţia.

— Dacă încercăm să-i oprim, nava dumitale va fi în pericol.

Căpitanul îl aprobă dând din cap cu gravitate.

— Da, ştiu, dar mai avem nişte trucuri cu care să-i convingem pe choraii.

— Atunci fă tot ce poţi, spuse Deelor, lăsându-i comanda lui Picard, aşa cum promisese. Eu nu mă mai amestec.

Comandată de Picard, **Enterprise** ţâşni înainte, în urmărirea navei străine care se îndepărta. Choraiii, surprinşi, măriră şi ei viteza, dar nu destul de repede pentru a scăpa de cele patru raze care prinseră patru dintre sferele navei.

— Undele tractoare fixate, spuse locotenentul Worf.

Nava choraiilor se opri. În centrul roiului se formă o adâncitură care se mări până când se transformă într-un cerc. Cercul se lărgi, subţiindu-se în părţi, până când linia cercului deveni o singură sferă. Cele patru unde tractoare se răsuciră împreună cu sfera de care era fixată fiecare. Încet, cercul se deplasă, formând o singură linie.

— Aşa cum am prevăzut, n-au mărit consumul de energie.

Modelul teoretic al lui Worf era o realitate.

Picard îi făcu semn lui Worf să-i deschidă o frecvenţă de salut.

— Vă vorbeşte căpitanul Jean-Luc Picard. Repetăm cererea dinainte. Lăsaţi-ne să-l aducem pe Jason la bordul navei **Enterprise**.

Sferele se regrupară şi se despărţiră într-o serie de forme geometrice, dar în niciuna din variante, nu scăpară de unda energetică a lui Worf. Ca ultimă încercare, una dintre sferele prinse fu cu totul detaşată. Aceasta pluti singură, trăgând unda după ea. În câteva secunde, Worf mutase sfera călătoare înapoi,

pe roi. Manevra nu mai fu repetată.

Sferele se regrupară într-o masă asemănătoare unei grămezi. Locotenent Yar încercă să ia legătura prin radio, dar **Si Bemol** rămase tot atât de tăcută, pe cât de nemişcată.

— Nu se predau atât de uşor, spuse Riker. Vor încerca altceva. Poate matricea energetică.

Picard clătină din cap.

— Focul fazerelor noastre i-a descurajat să folosească această tactică. Nu uita că, până acum, au pierdut patru sfere, pierdere care reduce mărimea navei lor.

— Şi le diminuează statutul, spuse Deelor. Evident, fiecare navă începe cu un grup de trei, patru sfere, dar, pe măsură ce echipajul se maturizează, sunt adăugate mai multe sfere. O navă mai mare capătă greutate şi respect în virtutea vârstei sale.

— Deci, ce urmează? întrebă Riker. Cum…

Puntea se cutremură violent, dezechilibrând echipajul. Sirenele alarmei galbene se treziră la viaţă. Şi indicatorii de pe pupitrul lui Worf, la fel.

— Către toate staţiile! Raportaţi! strigă Picard, prinzându-se de braţele fotoliului său pentru a nu cădea. Ce se întâmplă?

Geordi La Forge fu primul care descoperi cauza.

— **Si Bemol** încearcă să respingă unda tractoare, accelerând la viteza superluminică.

— Data, cât îi mai putem reţine? întrebă Picard. Puntea îşi recăpătase o oarecare stabilitate, dar tremura încă în timp ce inginerii încercau să menţină poziţia navei. Ţipătul lor, cauzat de efort, aproape că îl asurzi.

— Nu se ştie. Durata depinde de viteza lor maximă, care nu a fost măsurată.

— Viteza nouă virgulă nouă, spuse Deelor, apoi zâmbi crispat. Apropo, asta e o informaţie strict secretă.

Data clătină din cap, în timp ce urmărea rezultatul ecuaţiei.

— În cazul ăsta, rezerva noastră de energie va fi epuizată în aproximativ paisprezece virgulă şase minute.

Picard se ridică, dezechilibrându-se din cauza mişcării navei.

— Yar, pregăteşte-te să deschizi focul asupra choraiilor.

— Energia fazerelor, la capacitatea de patruzeci la sută, căpitane, răspunse locotenentul.

— Dacă transferăm energia şi asupra fazelor, spuse Data după ce făcu un nou calcul rapid, vom epuiza rezervele de energie în cinci virgulă două minute.

— Căpitane, priveşte! spuse Riker arătând spre ecran. Un glob violet apăruse dintre sferele portocalii ale navei choraiilor.

— La dracu'! înjură Picard. Vor să ne lovească cu tot ce au.

Riker se întoarse spre căpitan:

— Şi acum?

— Worf, menţine undele tractoare. Mintea lui Picard încerca să găsească cea mai bună soluţie. Putea să încerce neutralizatorul de câmp energetic al lui Data, dar acesta nu fusese niciodată testat. Dacă încercarea dădea greş, nava putea fi distrusă.

Picard trase adânc aer în piept, apoi transmise un alt ordin prin comunicator.

— Toată lumea să se pregătească pentru accelerare bruscă. Camera motoarelor, opriţi energia…

Urmă o mişcare bruscă a navei choraiilor, eliberată din undele tractoare. Dispozitivele de inerţie absorbiră o parte a şocului, dar nu reuşiră să ferească nava de o zdruncinătură puternică. Picard fu aruncat înapoi în scaunul lui, cu o forţă care îi tăie respiraţia. Pe ecran, stelele se transformaseră în fulgere luminoase.

— Viteza doi warp, spuse Data, care se prinsese bine de cârmă, lăsând pe placa computerului ops urma degetelor sale.

— Viteza cinci warp.

Picard încercă să vorbească din nou, dar abia reuşi să rostească în şoaptă:

— Raportaţi care sunt avariile.

— Numai avarii minore, răspunse Riker, în timp ce informaţiile apăreau pe ecran. Toate sistemele operative esenţiale sunt în stare de funcţionare.

— Viteza nouă warp, strigă Data.

Urmă raportul lui Yar.

— Căpitane, energia armelor este din nou la capacitatea

maximă.

— *Infirmeria către punte!* se năpusti asupra lor, prin intercom, vocea doctorului Crusher. *Ce naiba s-a întâmplat? Nu aşa înţeleg eu să-i atenţionaţi! De pe toate punţile mi se raportează că sunt oameni răniţi!*

— Nu acum, doctore Crusher. Picard îşi revenise deja şi întrerupse grăbit legătura cu infirmeria. Rapoartele de felul ăsta puteau să mai aştepte.

— Locotenent Yar, focalizează fazerul la marginile roiului, dar încearcă să nu afectezi sferele în care datele indică forme de viaţă.

— Viteza nouă virgulă şapte warp, anunţă Data.

Yar alese la întâmplare o sferă nelocuită.

— Fazerele focalizatoare, gata de tragere.

— Foc, strigă Picard.

Ca şi mai înainte, ţinta explodă la prima atingere a razei şi atmosfera din interior se răspândi în afară. Particule de lichid se împrăştiară în vidul din spaţiu. Picard îşi ţinu respiraţia, aşteptând reacţia duşmanului.

La început, nu fu nicio schimbare. Apoi, puntea se clătină.

— Choraiii reduc viteza, la opt warp, spuse Data. Viteza şase warp.

— Se predau, spuse Riker cu admiraţie. Am ştiut că poţi să-i înfrângi cu inteligenţa ta.

Căpitanul îi zâmbi şi încercă să-şi ascundă uşurarea. Numărătoarea lui Data continuă, în acelaşi ritm în care scădea şi pulsul lui Picard.

— *Sălbaticilor, destul!* veni mesajul din partea navei **Si Bemol,** în momentul în care aceasta se opri. *Luaţi-l pe Jason, dar nu mai trageţi!*

— De acord, răspunse ambasadorul înainte ca Picard să poată spune o vorbă. Nava, odată oprită, Deelor preluase iar conducerea misiunii. Se întoarse spre partea de sus a punţii:

— Locotenent Yar, pregăteşte-te să abordezi nava choraiilor.

— Singură? întrebă Yar cu ochii mari.

— N-am de gând să mă duc eu însumi acolo, locotenent. Deelor privi cu neplăcere spre ecran. Choraiii urmăresc

îndeaproape desfăşurarea unui schimb. Le pot observa mai bine mişcările de pe punte.

Riker sări în apărarea unuia dintre membrii echipei sale de cercetare.

— Cer permisiunea s-o însoţesc…

— Nu îţi este acordată, comandante, spuse Deelor plat. Nu este o invazie. Dacă Ruthe se poate descurca singură, sunt convins că şi locotenentul Yar o să reuşească.

Şeful securităţii reacţionă exact aşa cum îşi închipuise Picard. Şi aşa cum bănuise şi Deelor.

— Am să mă duc. Dacă e vreo problemă, pot semnaliza să-mi fie trimise ajutoare.

Căpitanul o protejă pe Yar în singurul mod posibil:

— Domnule Riker, domnule Data, o veţi însoţi pe locotenent în camera de teleportare.

În timp ce turboliftul cobora, Data descria în detaliu atmosfera deosebită de pe nava choraiilor. Yar asculta calmă termenii clinici care nu aveau nicio legătură cu groaza submersiei. Calmul îi fu pus la o şi mai grea încercare în momentul în care ajunse în camera de teleportare. Acolo o aştepta doctor Crusher şi sfatul ei îi merse la inimă lui Yar.

— Nu te abţine să respiri. Scoate cât mai mult aer din plămâni, apoi inhalează.

— Te voi teleporta într-o sferă cât mai aproape de Jason, spuse Data, preluând aparatele de teleportare. Asta îţi va da timp să te obişnuieşti cu mediul.

— Atunci, să-i dăm drumul, spuse Yar, urcându-se pe platformă. Nu mai suporta să se gândească la ce trebuie să înfrunte.

Yar se materializă în marea calmă a atmosferei choraiilor.

În ciuda sfaturilor lui Crusher, ea îşi reţinu imediat respiraţia. Toate instinctele ei refuzau să scoată aerul din plămâni.

Înaintă mişcând din mâini şi din picioare, se concentră pentru a se putea orienta în acele locuri necunoscute. Era suspendată într-o sferă de vreo zece metri diametru. În jurul ei

se auzea o muzică slabă şi, din pereţii curbaţi radia o lumină roşiatică, tremurând prin lichidul limpede. Nu vedea nicio uşă.

Yar îşi dădu seama că îşi mai poate ţine respiraţia numai câteva minute, suficient, poate, cât să ajungă în sfera alăturată şi chiar să trimită captivul spre **Enterprise**. Dacă totul mergea bine. Dacă nu, ar fi trebuit, până la urmă, să respire. Era mai bine să încerce acum, înainte ca spaima să o copleşească. Expiră rapid, apoi inhală. Fu cuprinsă de spaimă în momentul în care plămânii i se umplură de un lichid călduţ, dar, în ciuda oricăror aşteptări, nu se sufocă. Mai respiră o dată adânc. Fluidul ieşi, apoi intra pe nas. Nu era ca aerul, îl simţea, dar era respirabil. În jurul ei plutea o mireasmă de scorţişoară.

Un curent uşor o conduse către un cerc care marca intersecţia dintre două sfere. Membrana opacă era moale şi rece la pipăit. Yar o împinse cu palma şi simţi că suprafaţa cedează uşor. Apăsă cu mai multă putere, dar nu reuşi să treacă. Amintindu-şi unda îngustă cu care lovise Riker exteriorul sferelor, încercă din nou cu palmele şi degetele lipite, asemeni unei labe de gâscă şi, de data asta, mâinile ei trecură cu uşurinţă prin membrane. O lovitură uşoară făcu ca tot trupul ei să treacă în compartimentul de alături. Era gol. Dar cel de după el, nu.

Acolo era un bărbat, plutind, cu ochii închişi, ascultând cântecul potolit al choraiilor, care răsuna în încăpere. Intrarea lui Yar agită lichidul din interior şi curentul care-i lovi trupul gol îl alertă pe Jason de prezenţa ei. Ea se aştepta ca el să încerce să se ascundă la vederea unui străin, dar el înotă spre ea, curios şi încrezător. Era greu să-i determini vârsta. Era durduliu, cu faţa netedă, fără riduri, ca a unui copil, dar părul castaniu îi era înspicat cu fire argintii. Când ajunse alături de ea, semnaliză către **Enterprise**.

Îmbrăţişarea lichidului călduţ lăsă loc unui curent de aer şi trupul ei se reîntoarse la gravitaţie. Nu era pregătită pentru şocul tranziţiei. O lumină albă o orbea.

Yar încercă să respire. Căzu în genunchi pe platforma transportorului, tuşind convulsiv în momentul în care fluidul şi aerul se amestecaseră în plămâni. Spasme cumplite îi

cuprinseră gâtul. Câteva secunde mai târziu, leşină.

Capitolul 11

Chemarea doctorului Crusher alertă întregul departament medical în legătură cu cele întâmplate în camera de teleportare. Urmându-i ordinele grăbite, o echipă de paramedici şi de infirmiere se pregătiseră pentru noii pacienţi.

Data sosi primul. Intră alergând pe uşile infirmeriei, purtând în braţe trupul Tashei Yar. Locotenentul căzuse pe platforma din camera de teleportare în braţele lui şi, fără să mai aştepte o targă, Data o duse în braţe până la infirmerie.

— Acolo, îl îndrumă unul dintre medici, arătând spre o masă liberă.

Data o aşeză pe femeie pe un pat scaner. Uniforma ei era udă leoarcă, părul i se lipise de cap.

— Un accident de înot? întrebă infirmiera, dar, prea ocupată să vadă datele scanerului, nu mai observă faptul că Data nu-i răspunse.

— Datele sunt aproape normale. Plămânii nu mai sunt plini de apă.

— Tathwell, vreau analiza chimică a acestui lichid, spuse Crusher, care intrase în urma lor. Simţea şi ea mireasma de scorţişoară care se degaja din pielea şi din costumul lui Yar. Când Ruthe şi copilul se întorseseră pe **Enterprise**, atmosfera choraiilor nu avusese niciun miros.

Riker intră ultimul în infirmerie şi predă povara medicilor. Refuzase oferta lui Data de a-i căra şi pe Yar şi pe Jason, dar efortul de a ţine pasul cu androidul îi cam tăiase respiraţia.

— Dacă ai de gând să hiperventilezi, fă-o în altă parte, spuse Crusher, dându-l la o parte pe Riker, pentru a putea citi rezultatele date de scanere în privinţa lui Jason. Nu mă pot

ocupa decât de un pacient o dată.

Prea obosit să mai răspundă, Riker îl lăsă pe Data să întrebe de starea lui Yar şi a lui Jason.

— Stabilă, răspunse ea. Asemeni copilului captiv, Jason intrase în panică atunci când fusese teleportat la bord şi singura soluţie a doctorului Crusher fusese să-i administreze un sedativ. Până să se întoarcă doctorul spre Yar, aceasta leşinase.

— Căpitanul cred că aşteaptă o prognoză privind momentul în care îşi vor reveni. Riker respira încă cu greutate în urma efortului depus de a-l căra pe Jason, dar acum putea măcar să vorbească.

— Mai târziu, spuse Crusher brusc. După ce voi avea posibilitatea să-i examinez cu mai multă atenţie. Era prea preocupată de starea celor doi pacienţi pentru a-i mai da atenţie lui Riker, ba chiar uită de el şi de Data imediat ce aceştia ieşiră din infirmerie.

— Doctor Crusher! Sora Tathwell o strigă în momentul în care Yar îşi revenea la viaţă. Locotenentul îşi reveni cu un spasm de parcă ar fi făcut eforturi să respire.

— Tasha! strigă Crusher, prinzând-o pe femeie de umeri. Eşti din nou pe **Enterprise**. Doctorul nu-şi dădu seama că o strângea cu putere, decât în momentul în care Yar încetă să se mai zbată şi ochii ei începură să perceapă. Dar Crusher observă că pupilele erau încă dilatate.

— Cred că am visat, spuse Yar cu vocea încă tremurândă. Am crezut că mă înec.

— Pur şi simplu nu eşti obişnuită să respiri o atmosferă lichidă, spuse Crusher cu un zâmbet liniştitor şi îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte. Yar respira încă foarte repede, dar beculeţele colorate de pe panoul de diagnosticare se stabilizaseră. Condiţia fizică era bună. Emoţional, urma să-şi revină în timp.

— Dar el? întrebă locotenentul arătând spre Jason care stătea intins pe o masă alăturată. Se simte bine?

— Va fi într-o stare de inconştienţă până va trece efectul sedativului. Crusher făcu semn unor infirmiere să-l mute într-o altă secţie pentru a fi în permanenţă sub observaţie, apoi se

întoarse la auzul unui sunet metalic. Yar ridicase partea de sus a scanerului de diagnosticare şi cobora de pe masă.

— Unde vrei să te duci.

— Mă simt bine, spuse Yar, cu toate că se prinse de pat pentru a-şi menţine echilibrul. Trebuie să mă prezint la post.

Crusher văzu cum paloarea femeii se transformă într-o roşeaţă datorită ruşinii de a fi leşinat. Dacă Yar ar fi ştiut că Data a purtat-o în braţe din camera de teleportare până la infirmerie ar fi murit de ruşine.

— Ţi-a acordat o permisie, locotenent. Vreau să rămâi sub observaţie încă douăzeci şi patru de ore.

— Dar mi-am pierdut cunoştinţa numai câteva minute!

Doctorul ştia cât de încăpăţânată e Yar, aşa că nu-şi mai pierdu timpul să o convingă cu blândeţe.

— Tasha, dacă nu te întinzi din nou pe pat, îţi dau un sedativ!

Ameninţarea era brutală, dar avu efectul scontat. Doctor Crusher nu avea de gând s-o lase pe Tasha să plece înainte să fi îndepărtat toate urmările expunerii în atmosfera lichidă de pe nava choraiilor. Şi nu înainte să înţeleagă ce era cu acel parfum.

— Locotenent Yar a leşinat?

— Părea să aibă dificultăţi de respiraţie, domnule. Intenţia lui Data fusese să-l liniştească pe căpitan şi să-i spună că misiunea se încheiase în bune condiţiuni, dar descrierea scenei din camera de teleportare nu făcu decât să-l alarmeze pe Picard.

În schimb, ambasadorul părea încântat că locotenentul şi captivul se aflau la infirmerie.

— Locotenent Worf, deschide un canal către **Si Bemol,** ordonă el, apoi bătu nerăbdător darabana, în timp ce klingonianul privi spre Picard pentru a primi confirmarea acestui ordin.

— *Hoţilor!* Choraiii îi acuzau cu toţii într-un glas. *Ăsta n-a fost un schimb!*

— Să vedem dacă reuşesc să-i împac, îi şopti Deelor lui

Picard, apoi ridică vocea să răspundă acuzaţiilor choraiilor. Plumbul vă stă încă la dispoziţie. Vă oferim o plată pentru ceea ce am luat.

— *Păstraţi-vă metalul, dar lăsaţi-ne să plecăm!*

Picard percepu lipsa de armonie din vocile lor şi îşi dădu seama de inutilitatea încercării ambasadorului.

— Dacă le mai ţinem nava prizonieră, choraiii ar putea să reia lupta.

— Foarte bine, spuse Deelor după o scurtă pauză. Daţi-le drumul.

Impasibil, locotenent Worf întrerupse unda tractoare. Îndată ce undele se retraseră, nava **Si Bemol** ţâşni cu toată viteza. Întregul echipaj privea fascinat cum roiul de sfere căpăta mărimea unui mingi de ping pong şi, apoi, dispăru.

— A dispărut din raza scanerelor noastre de mare distanţă, anunţă Worf. A dispărut cu totul.

La fel de brusc cum începuse, confruntarea cu choraiii se încheiase. **Enterprise** câştigase. Căpitanul se gândi o clipă la triumful navei sale, apoi se întoarse la problemele prezentului. Se uită spre ambasador.

— Acum sunt un simplu pasager, spuse Deelor, ghicind întrebarea din mintea lui Picard. Mă poţi lăsa pe Baza Stelară Zece, împreună cu Ruthe şi cu supravieţuitorii.

— Va trebui să aşteptaţi până când îi vom duce pe Fermieri acasă, spuse Picard. Pasagerii noştri au suferit şi aşa destule neplăceri. Se aşteptă ca Deelor să protesteze, dar acesta avea o capacitate neobişnuită de a şti când e cazul să-l înfrunte pe căpitan şi când nu.

— Cârma, cap pe New Oregon. Viteza patru warp, spuse Picând.

Data anticipase ordinul şi coordonatele erau deja pregătite.

— Cap pe New Oregon, domnule.

Picard se aşează în scaunul lui. Cele câteva zile de drum urmau să fie binevenite după ultimele întâmplări.

— Activaţi!

Geordi făcu tot ce era necesar pentru ca nava să pornească în călătoria ei, verifică un număr pe panoul lui de control, apoi îl

verifică din nou.

— Data, nu se poate aşa ceva! Pilotul se întoarse şi se adresă căpitanului Picard. Data probabilă pentru sosirea noastră pe New Oregon este peste treizeci şi şase de zile.

— Cum? Căpitanul sări în picioare. Domnule Data, explică-mi!

— Mai precis peste treizeci şi şase de zile, cinci ore şi douăsprezece minute. Data era uimit de agitaţia celorlalţi membri ai echipajului. Probabil că nava choraiilor ne-a deviat de la curs în timpul captării lor de unda tractoare.

— Da, dar cu peste o lună? protestă căpitanul.

— Iniţial, trebuia să ajungem pe New Oregon în numai o zi şi jumătate.

— Nava **Si Bemol** a avut câteva secunde o viteză de nouă virgulă nouă warp, spuse Data. Vă pot arăta rata exactă a distanţei/acceleraţie…

— Nu e nevoie, domnule Data, spuse căpitanul. Oftă gândindu-se la contactul prelungit cu ambasadorul Deelor şi cu cei peste o sută de Fermieri certăreţi.

— Domnule La Forge, măreşte viteza la şase warp.

Data calculă rapid momentul sosirii la destinaţie.

— Douăzeci de zile, zece ore…

— Am înţeles, spuse Picard, tăindu-i vorba lui Data. Dispoziţia căpitanului nu se schimbase prea mult aflând despre amânarea datei de sosire, mai ales că se aştepta ca acei colonişti să ceară explicaţii pentru întârziere. Riker o să se ocupe de asta, hotărî el. Unul dintre privilegiile rangului său era că putea delega pe altcineva pentru misiunile neplăcute.

Niciunul dintre colonişti nu fusese rănit în confruntarea cu nava choraiilor. Aflând despre posibilitatea construirii unor ferme, întreaga comunitate se adunase în holospaţiu pentru a vedea cu ochii lor minunea. Cei mai mulţi dintre colonişti explorau încă păşunile, atunci când fură aruncaţi pe iarba abia răsărită de zguduitura bruscă a punţii de sub picioarele lor.

Câţiva mai curajoşi ajunseseră la clădirile din lemn, dar podelele hambarelor erau acoperite cu fân uscat, care le

amortiză căderea. Dintre toţi, Thomas fu cel mai puţin norocos. El a fost lovit la cap de o uşă care se deschisese brusc şi îşi pierduse cunoştinţa.

— Thomas! Fiule! Bietul meu copil, se agită Dolora, aplecată deasupra trupului căzut la podea. O privea neliniştită pe femeia care lua pulsul băiatului. Fermierii se făcură cerc în jurul lor, privind la Thomas şi aşteptând să audă ce avea să le spună Charla.

— Nu simt nici măcar o bătaie slabă, zise Charla.

Ochii bărbatului se deschiseră mari şi se fixară asupra chipului mamei sale. Ea gemu.

— Nu te mişca, ţipă Charla atunci când el se ridică. Îl prinse de braţ pentru a-l opri, dar Thomas se scutură şi se ridică în picioare.

— O să-ţi fie şi mai rău, fiule.

— Te rog, mamă, spuse el cu buzele strânse, încercă să evite privirea celorlalţi Fermieri, dar toţi erau adunaţi în jurul lui. Nu sunt un copil, continuă el.

— Din fericire, nu. Eşti un om în toată firea, dar cu minte puţină, spuse Patrisha.

Thomas n-o luă în seamă, îşi scutură cu putere paiele care se prinseseră de hainele lui şi îşi băgă cămaşa în cingătoare. Unul câte unul, femeile şi bărbaţii se îndepărtară. Când Thomas îşi ridică din nou privirea, îi văzu imediat pe Dnnys şi pe Wesley.

— Cutremure! Ce amănunt încântător! spuse el imitând-o pe sora lui. Cine s-a gândit la asta?

— Nu făcea parte din programul meu, protestă Wesley, apoi adăugă: dar poate că a fost vreo eroare pe undeva. El bănuia adevăratul motiv, dar preferă să ia vina asupra lui, decât să îndrepte atenţia acestor oameni spre manevrele de luptă ale navei. O eroare de program i-ar fi speriat mai puţin pe Fermieri.

— Şi ce surprize mai ai pentru noi, sublocotenent Wesley? Thomas atrăgea atenţia Fermierilor uluiţi. Hambare incendiate? Uragane? Poate şi un potop de proporţii biblice!

— Thomas! strigă mama lui! Exagerezi!

Fiul ei se înroşi.

— Îmi pare foarte rău, mamă. Cred că e din cauza loviturii la

cap. Şi, în timp ce se scuza, ieşi din hambar.

Profitând de această diversiune, Wesley şi Dnnys se căţărară pe o seară, până pe acoperiş. De la acea înălţime ameţitoare, problemele adulţilor păreau la fel de lipsite de sens, dar mai puţin importante.

— Până la urmă ce-a fost asta? întrebă Wesley. De ce îşi cerea scuze?

Dnnys mormăi un răspuns neinteligibil, în timp ce se căţărau, apoi se întinse în fân. Praful ridicat de cizmele lor le gâdilă nările şi îi făcu să strănute. Ajunseră la uşile de sus ale hambarului şi le deschiseră, respirând cu lăcomie aerul curat de afară.

— Spune-mi, îl rugă din nou Wesley în momentul în care se aşezară cu picioarele atârnate în afară. Soarele după-amiezii făcea să apară umbre lungi de-a lungul peretelui hambarului.

— Noi nu vorbim despre lucrurile astea.

— Ce fel de lucruri?

Spre surprinderea lui Wesley, prietenul lui se făcu roşu la faţă. Dnnys trase adânc aer în piept, apoi rosti în şoaptă:

— Ştii şi tu… chestii religioase.

— Oh! Wesley s-a străduit să nu zâmbească. Cunoaşterea multor culturi îl învăţase să respecte în egală măsură şi o gamă largă de tabuuri. Şi această religie nu era mult mai ciudată decât multe altele. Schimbă subiectul pentru a nu-l pune pe prietenul lui într-o situaţie neplăcută.

— Când începe decantarea?

Dnnys rupse un pai între dinţi şi se lăsă pe spate.

— Mâine-dimineaţă, spuse el mohorât, de parcă ar fi anunţat o sentinţă de moarte.

Wesley înţelese. Din momentul în care animalele urmau să fie lăsate libere în holospaţiu, Dnnys n-ar mai fi avut motiv să se ducă atât de des pe puntea cargou. Asta însemna că nu mai avea un alibi pentru a putea umbla liber pe navă.

— Ascultă, dacă te pot ajuta cu ceva…

— Poţi, spuse Dnnys. Vreau să-ţi cer o favoare. O mare favoare.

Wesley aşteptă o explicaţie, dar Dnnys nu părea grăbit să

continue.

— Despre ce e vorba, Dnnys? Ştii că te ajut.

— Am un plan. Băiatul Fermier îşi şterse o broboană de sudoare de pe frunte. Dar trebuie să rămână secret.

Wesley îl ascultă cu atenţie şi, în timp ce-l asculta, începu să se încrunte.

Camera de izolare medicală fusese foarte bine proiectată pentru o mare varietate de situaţii. Dacă pacientul era contagios, virusul era reţinut în interior. Dacă pacientul avea un organism slăbit, acelaşi sistem nu permitea bacteriilor şi viruşilor să pătrundă. Luminile roşii de intensitate mică dădeau o lumină plăcută unor ochi injectaţi de febră şi de oboseală, în timp ce pernele moi şi gravitaţia mică erau gândite special pentru pacienţii cu arsuri, în ultima fază, înainte de vindecare.

Era şi mediul cel mai apropiat de cel de pe nava choraiilor pe care-l putuse crea doctor Crusher într-un timp atât de scurt.

Un scaner de diagnosticare furniza permanent date despre pacientul culcat înăuntru, date despre condiţia fizică şi efectul ultimei injecţii cu sedativ, dar panoul de control nu-i putea spune ceea ce voia ea să ştie. Ea studie chipul adormit al bărbatului cunoscut sub numele de Jason, căutând răspunsuri la întrebările neliniştitoare privind cauza morţii celorlalţi captivi adulţi. Pielea care îi acoperea genunchii şi coatele era încă întinsă. Leşinase imediat ce raza transportoare se stinsese şi trupul lui pierduse suportul lichidului din atmosfera choraiilor. Aici, faţa lui era destinsă, dar mintea ei suprapuse imaginea din camera de teleportare, când uitându-se în ochii lui mari văzuse numai o groază cumplită.

Jason se trezise într-o lume cu totul diferită şi ţipetele sale fuseseră oprite de aerul care-i intrase brusc în plămâni. Dacă era unul dintre copiii de pe Hamlin, amintirile acestei copilării de mult trecute nu puteau să-i uşureze trecerea. Chiar şi Tasha, plecată numai pentru câteva clipe, fusese dezorientată atunci când revenise pe navă.

Salvarea sosise prea târziu pentru acest om? Oare urma să moară ca şi ceilalţi?

Doctor Crusher îşi lăsă o mână pe geam. Atingerea ei întunecă sticla, oferind lui Jason intimitate. El putea să mai rămână în stare de inconştienţă mai multe ore, dar ea fugi din cameră, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi tentată să-l trezească.

În camera de alături, era o a doua secţie de izolare în care se zărea o formă adormită, dar copilul era adâncit într-un somn normal. Pielea lui rozalie şi părul negru, buclat, formau un contrast foarte mare cu pielea gălbuie a lui Jason.

— În sfârşit, şi-a revenit, spuse Troi care stătea foarte atentă lângă băiat. O urmări cu privirea pe Crusher care verifica concentraţia sângelui şi a glucozei. A fost prea trist şi n-a putut să mănânce, dar când o să se trezească o să-i fie foame. Sunt convinsă că, mai târziu, pot să-l fac să înghită puţină mâncare.

Crusher îi dădu dreptate cu un gest automat al capului, apoi spuse:

— N-o să fie atât de simplu. O scurtă revedere a datelor medicale o făcuse să înţeleagă asta şi mai clar. A fost crescut într-un mediu lichid. Va trebui să fie învăţat cum să trăiască în lumea noastră.

— Asta înseamnă că va trebui supravegheat permanent, spuse Troi. Dar cum vom explica prezenţa lui?

— Bună întrebare. Numai câţiva o văzuseră pe Crusher ducând copilul în camera de izolare şi pe Troi care-şi asumase răspunderea îngrijirii lui atunci când doctorul fusese chemat în altă parte, dar această prezenţă nu putea fi ascunsă la nesfârşit.

Apariţia neanunţată a unui copil de doi ani, copil necunoscut de personalul medical, putea ridica o mulţime de întrebări.

— În situaţia asta, cum explicăm prezenţa lui Jason?

— Supravieţuitori ai unei nave avariate, sugeră Troi. Nu e ceva original, dar nu e prea departe de adevăr.

— E destul de bine, presupun, oftă doctorul, dar trebuie să fim siguri că restul echipajului de pe punte spune acelaşi lucru. Nimic nu ar atrage mai mult atenţia decât neconcordanţa în explicaţii. Crusher se îndreptă spre uşă. O să trec mai târziu şi o să mai discutăm când o să se trezească.

— Beverly, strigă Troi, în timp ce doctorul trecea pragul. Nu putem să-i spunem întruna „băiatul” şi „copilul”! Are nevoie de

un nume!

— Cum ţi se pare Moses? sugeră Crusher, ieşind din cameră pentru a-și vedea de treburi.

Mergând pe coridor, medicul-şef, alungă din minte problemele captivilor de pe Hamlin şi îşi concentră atenţia asupra celorlalţi pacienţi. Infirmeria era ocupată la maxim şi asta însemna că ea va avea de lucru toată noaptea.

Anunţul lui Picard înainte ca nava **Enterprise** să fie îndepărtată de la curs de nava choraiilor fusese scurt. Prea scurt pentru a pregăti pe o mie de oameni aflaţi la bord pentru accelerarea bruscă. Câţiva dintre ei nici nu auziseră alarma şi au fost aruncaţi, fără veste, în aer. Alţii au reacţionat pur şi simplu prea încet. Rănile erau în funcţie de partea cu care corpul se lovise de cel mai apropiat corp solid. Cei cu oase rupte şi cu răni se îndreptau grăbiţi către infirmerie pe tărgi plutitoare, însoţiţi de paramedici, care îi supravegheau cu atenţie, sau erau purtaţi de alţi membri ai echipajului, în următoarea oră, infirmeria se umpluse de oameni care veniseră singuri, pentru a le fi tratate zgârieturile şi membrele scrântite.

— Duncan se simte foarte bine, spuse sora şefă. Crease pe ecranul computerului un program de regenerare nervoasă. Crusher se linişti atunci când văzu că şira spinării astronomului fusese numai uşor lovită şi nu ruptă de telescopul care-i căzuse pe spate.

— Dar Butterfield? Cel mai grav rănit membru al echipajului fusese un botanist, care căzuse cu capul înainte într-un ghiveci pentru o specie de orhidee. Butterfield ar fi râs primul de faptul că ar fi putut să fie atacat de propriile sale plante, asta în cazul în care avea să-şi recapete cunoștinţa. Doctor Crusher pansase craniul fracturat al botanistului, dar numai timpul putea spune dacă mintea lui va mai funcţiona cu strălucirea dinainte.

Doswell ridică din umeri:

— Nicio şansă.

De aici încolo ea nu mai putea face nimic. Doctor Crusher reacţionă violent la această neputinţă şi îşi vărsă furia asupra persoanei care o aştepta în birou.

— Căpitane, infirmeria e plină de răniţi şi, din cauza

restricţiilor lui Deelor, oamenii nici nu înţeleg de ce s-a întâmplat asta. N-a fost lupta lor. Dar ei sunt cei care plătesc preţul cel mai mare.

Vorbele ei dure erau ecoul gândurilor lui Picard şi îi sporeau sentimentul de vinovăţie. Numai el era vinovat că oamenii zăceau pe paturile din infirmerie.

— Sunt simpli pasageri! N-ar fi trebuit amestecaţi într-o situaţie despre care ştiai că e periculoasă! spuse Crusher cu asprime. Ar fi trebuit să separi nava.

De fapt, prima lui reacţie fusese aceea de a ordona decuplarea secţiunii pilot de restul navei. Dar argumentele lui Deelor îl convinseseră să n-o facă. Sau nu voise să lupte suficient pentru a-şi susţine părerea? Ce s-ar fi întâmplat dacă, farfuria ar fi fost lăsată în urmă? La întoarcere, secţiunea de luptă ar fi găsit aceşti oameni răniţi sau măcelăriţi de choraii?

— Eu am hotărât să rămânem împreună, spuse Picard cu glas moale.

— Spune asta pacienţilor mei!

— Îmi asum răspunderea hotărârilor luate!

— Cel puţin tu te mai poţi ţine pe picioare, spre deosebire de Butterfield şi Duncan. Regretă imediat vorbele spuse, dar Picard nu-i lăsă timp să-şi retragă afirmaţia.

— E de datoria ta să îndrepţi greşelile mele, spuse el rece. Fii mulţumită că tu îţi poţi spăla sângele de pe mâini.

— Jean-Luc, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. Am fost nedreaptă.

— Nu-ţi cere niciodată scuze atunci când afirmaţia e adevărată, doctor Crusher, spuse Picard, acceptându-şi greşeala, şi ieşi din birou înainte ca doctor Crusher să mai poată spune ceva.

Unul câte unul, ofiţerii plecară spre alte zone ale navei, până când Geordi La Forge rămase singur pe punte, singurul comandant al navei. Schimbând locul lui din faţa computerului cu fotoliul căpitanului, aceasta îl făcu, inevitabil, să se gândească la funcţia de căpitan. Observase acţiunile întreprinse de Picard împotriva choraiilor şi acum se întreba cum ar fi

reacţionat el într-o situaţie similară, cu toate că n-ar fi fost pus curând într-o asemenea situaţie.

— Geordi?

Geordi tresări şi ridică privirea să vadă cine îl striga.

— Oh, bună, Wesley! Nu remarcase sosirea băiatului pe punte. Geordi răsuflă uşurat că un subofiţer şi nu un ofiţer îl surprinse scufundat în gânduri.

— Poţi folosi oricare din staţiile libere.

— N-am venit aici să lucrez, spuse Wesley, dând din cap. Vreau să te rog ceva.

— Roagă-mă, spuse Geordi, simţind din expresia tânărului subofiţer că era vorba de ceva urgent.

— Nu e o problemă referitoare la navă, se scuză Wesley. Un prieten al meu are nevoie de nişte informaţii.

— Ce fel de informaţii?

Wesley privi neliniştit peste umăr, apoi se aplecă şi îi şopti lui Geordi. Din momentul în care Geordi află ce dorea să ştie Wesley îşi dădu seama şi despre cine era vorba.

— Cea mai indicată persoana pe care ar trebui s-o întrebi este, poate, Logan.

— Oh…

Geordi zâmbi când auzi răspunsul lipsit de entuziasm al băiatului.

— Ei, ştiu că inginerei nostru şef nu e cel mai mare admirator al tău, dar îţi va răspunde la întrebări. În fond, va avea ocazia să-ţi ofere *el* câteva răspunsuri.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Wesley şi se întoarse să plece.

— Şi, Wes, spune-i lui Dnnys… vreau să spun prietenului tău, că îi urez succes.

— Mulţumesc, Geordi, strigă sublocotenentul părăsind puntea. O să aibă nevoie de foarte mult noroc.

Riker se îndrepta spre cabina lui, în momentul în care melodia aceea obsedantă îl făcu să se întoarcă şi să traverseze mai multe coridoare, căutând sursa ei. Dădu un colţ şi melodia se auzi mai tare, mai dădu un colț şi melodia se auzi mai încet,

tot mai încet, până când deveni o şoaptă. Se întoarse şi descoperi că notele flautului picurau de undeva din tavan. Rămase nemişcat, ascultând câteva clipe, lăsând notele pline de tristeţe să cadă asupra lui asemeni unor lacrimi.

Deschise chepengul care închidea trecerea din tavan şi pătrunse în tunelul aflat deasupra lui. Umerii i se juliră de pereţii curbi ai tunelului îngust. Continuă a urce scara, treaptă cu treaptă, până când ajunse intr-o cameră de serviciu, aflată la jumătate, între punţi.

Ruthe stătea cu picioarele încrucişate pe dunga de metal aflată de jur-împrejurul deschizăturii, asemeni marginii unui bazin. Muzica se curmă în momentul în care Riker apăru şi se aşeză alături de ea. Ea lăsă să-i cadă flautul în poală, dar nu păru să remarce prezenţa lui.

— Eşti rănită! spuse el văzând dâra de sânge uscat de pe obrazul ei. Apoi îndepărtă o şuviţă de păr care-i acoperea o altă zgârietură pe frunte.

Ea se înfioră la atingerea lui.

— Marginile sunt tăioase şi metalul e dur. Aşa sunt făcute navele.

— L-am adus pe Jason la bord. M-am gândit că trebuie să ştii.

Picard îi descrisese confruntarea lui cu traducătoarea şi faptul că ea se opusese salvării acelui captiv.

— Doctor Crusher va face tot ce se poate…

— El a minţit, spuse Ruthe brusc.

Riker voi s-o întrebe la cine se referea, dar nu putea fi decât o singură persoană, aşa că o lăsă să vorbească mai departe.

— A ştiut tot timpul ce fac.

Aşa bănuise şi Picard.

— Atunci, de ce a negat Deelor?

Ruthe nu răspunse. Îşi desfăcu instrumentul şi băgă bucăţile în buzunarele pelerinei. Fiecare bucată avea buzunarul ei.

— El ştie alte lucruri. Sunt lucruri periculoase, despre care nu vorbeşte.

— Mie vrei să-mi spui? întrebă Riker.

Ea sărise în picioare. Studia chipul lui Riker de parcă îl vedea

pentru prima oară.

— Ţi-am mai spus unele lucruri şi înainte. Acum e rândul lui.

Împingându-l pe Riker, ea ţâşni spre scările din tunelul de acces. El porni în urma ei, dar, până când ajunse în coridorul de dedesubt, Ruthe dispăruse.

Capitolul 12

Nenumăratele stele sclipeau, strălucitoare, dincolo de geamurile sălii de observaţie, dar lumina lor nu arunca niciun pic de căldură asupra celor trei aflaţi înăuntru.

— Tu ştiai că mai era un adult la bordul navei **Si Bemol,** dar erai gata să-i laşi pe choraii să plece cu el. De ce? întrebă căpitanul.

— Ruthe a acţionat după capul ei, căpitane, spuse Deelor, cu mai multă convingere decât în urmă cu câteva ore în aceeaşi încăpere. Eu n-am ştiut nimic…

Picard se prefăcu că-şi pierde răbdarea. Lovi cu pumnul în masă şi ridică vocea:

— M-am săturat de jocul tău, ambasador Deelor! Sau agent Deelor – sau ce-oi fi în realitate. Nu mai accept să te eschivezi, nu mai accept frânturi de informaţii. Vreau să-mi spui tot adevărul în legătură cu ceea ce făceai aici!

Expresia de nevinovăţie îngheţă pe chipul lui Deelor, dar o îndepărtă cu un gest al mâinii. Dincolo de această mască, chipul lui era impasibil şi plictisit.

— Da, ştiam de Jason, ştiam că Ruthe plănuise să-l lase acolo. Se afundă mai bine în fotoliu, de parcă ar fi avut nevoie de ajutorul acestuia pentru a continua. Am acceptat să nu mă amestec în hotărârile luate de ea fiindcă ştiam că, aducându-l aici, ar fi putut să moară. Au mai avut loc şi alte schimburi, unele despre care nici Ruthe nu ştie. Prin acestea, Federaţia a recuperat doisprezece dintre captivii iniţiali de pe Hamlin.

— Şi au murit cu toţii? întrebă Riker.

— Nu toţi, spuse Deelor, dar cei care nu au murit sunt irecuperabili, catatonici. Numai copiii par să se adapteze vieţii

în afara navelor choraiilor.

Picard se gândi la răniţii din infirmerie şi întrebă cu voce şi mai aspră.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte de a-l aduce pe Jason la bord?

Răspunsul confirmă bănuiala lui Picard.

— Pentru că l-ai fi putut lăsa pe nava choraiilor, spuse Deelor. Fiind un om integru, ai fi înregistrat această hotărâre în jurnalul tău de bord. Eu am mai puţine scrupule. Eram dispus să-l las pe Jason acolo, cu condiţia să nu mai ştie nimeni. Sunt prea multe personalităţi importante care vor să fie aduşi înapoi captivii de pe Hamlin.

Picard putea să-l învinuiască pentru etica lui, dar, cel puţin, Deelor fusese, în sfârşit, sincer.

— De ce este recuperarea lor atât de importantă?

— Din motive diferite, pentru diferiţi amirali. Unii cred, poate greşit, că supravieţuitorii pot fi salvaţi sau că o viaţă de infirm în lumea noastră este preferabilă, decât să-i lăsăm în mâinile străinilor care le-au omorât părinţii. Alţii vor ca adulţii să fie recuperaţi cu speranţa că, măcar unul dintre ei, le-ar putea aduce unele informaţii utile. Vezi, copiii nu ne pot spune cum funcţionează navele choraiilor.

— Nu! ripostă Picard furios. Nu pot crede că Zagráth ar sacrifica vieţi ca să afle aşa ceva.

— Nu-l judeca prea aspru, spuse Deelor, muşcându-şi buza de jos, înghiţind parcă ultimele cuvinte. Bătând darabana cu degetele în masă, primul gest de nervozitate de până atunci, el îl studie pe Picard, apoi pe Riker. Bătaia degetelor se opri şi Deelor reluă. Romulanii încearcă să afle acest lucru sau, în orice caz, în curând, asta or să vrea. Cel puţin una din navele lor de luptă, **The Defender,** a fost distrusă într-o înfruntare cu choraiii. Au mai fost şi alte confruntări, sau cel puţin aşa se zvoneşte, dar nu se cunosc consecinţele. Le captase din nou atenţia. Misiunea mea iniţială era aceea de a descoperi cum a fost doborâtă nava **The Defender.**

Riker făcu imediat legătura:

— Şi ai aflat, lăsându-i să distrugă nava **Ferrel**.

— Dacă era nevoie.

— Eşti un ticălos lipsit de simţăminte! remarcă Picard.

— Priveşte mai departe de lungul nasului, Picard, țipă Deelor. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă romulanii ar descoperi modul de funcţionare al navelor choraiilor? Ar putea trece prin Zona Neutră, până în inima Federaţiei şi ar distruge toate lumile. Eu am trecut printr-un asemenea măcel. Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat pe staţiile de hotar, dacă romulanii ar fi avut o tehnică de luptă mai avansată?

— **Enterprise** a fost trimisă acolo pentru a menţine un echilibru de forţe, spuse Picard, rezemându-se de speteaza fotoliului. Şi a fost un echilibru foarte instabil.

— Da, ştiu. Am fost şi eu acolo – aşa am aflat despre soarta navei **The Defender.** Din fericire, am reuşit să trec dincolo de Zona Neutră, înainte să fie prea târziu.

Încă o dată, Picard se văzu în situaţia de a accepta caracterul acestui om. Era clar că era un om curajos. Căpitanul asculta cu respect din ce în ce mai mare povestea înflăcărată a lui Deelor.

— **În interesul securităţii Federaţiei.** Este o afirmaţie pe care nu o faci cu uşurinţă. Înseamnă sacrificarea câtorva zeci de captivi sau a membrilor unui echipaj pentru a salva milioane de vieţi. Căpitanul Manin a uitat această parte a ecuaţiei când a încercat să arunce în aer nava **Ferrel**. Voia o moarte uşoară pentru echipajul lui şi să se răzbune pe choraii. A trebuit să-l opresc.

Încet, încet, adevărul începea să capete contur în mintea lui Picard.

— De asta au tras în tine!

— Aşa cum ai subliniat cu diferite ocazii, oamenii au sentimente puternice faţă de masacrul de pe Hamlin – poate chiar prea puternice. Ura violentă cere riposte militare rapide, dar interesele Federaţiei sunt mai bine servite de progresul mai lent al diplomaţiei. De când a început schimbul de oameni captivi la choraii, navele folosesc drept mijloc de legătură şi sperăm că schimburile făcute cu ei pentru copii vor duce la o legătură similară între choraii şi Federaţie şi la un eventual schimb de secrete în materie de tehnologie.

— Acţiunile mele, categoric, n-au îmbunătăţit aceste relaţii, spuse Picard cu un zâmbet trist.

— Deosebirea de păreri în politica Federaţiei ne-a pus într-o situaţie deosebită. Unele oficialităţi vor să fie aduşi înapoi captivii, în timp ce alţii vor să se păstreze relaţii cordiale. Deelor continuă să filozofeze. **Si Bemol** este doar o navă şi nu dintre cele mai importante. Voi începe din nou cu o alta.

— Am fi evitat multe neplăceri dacă mi-ai fi spus toate astea de la început.

— N-ar trebui să vă spun nici acum, spuse Deelor. Era o altă faţă pe care o arăta celor doi ofiţeri, o faţă mai înfiorătoare decât celelalte. Şi dacă tot ceea ce v-am spus trece dincolo de această încăpere, veţi fi nişte oameni morţi. Voi avea grijă de asta personal.

Când Deelor se întoarse în cabina lui, fu surprins să o găsească pe Ruthe ghemuită confortabil pe o canapea joasă şi ascultând un concert de coarde de Vivaldi. Ridică privirea atunci când intră el, apoi se reîntoarse la muzica ei. Tăcerea era ceva obişnuit la ea. Aşa cum aflase în timpul cât lucraseră împreună, Ruthe putea să rămână distantă şi tăcută până când avea nevoie de el sau până când el i se adresa. Deelor sperase ca lupta să schimbe această relaţie distantă dintre ei, dar, poate că ceva din trecut o făcuse să se îndepărteze mai mult.

Sau poate că trădarea ei egalizase scorul.

Aşezându-se pe un scaun, Deelor lăsă sunetele viorilor şi ale violelor să-i alunge starea de încordare provocată de discuţia cu cei doi ofiţeri. Dacă Ruthe nu era nemulţumită, nu era nici el.

Picard rămăsese în camera de observare după ce ceilalţi doi plecaseră. Imaginea care se vedea pe fereastră nu-l plictisea niciodată pentru că forma stelelor aflate în depărtare era mereu alta, mereu schimbătoare. Acele puncte de lumină îi dădeau curaj, îl inspirau cu frumuseţea lor, dar acum, păreau palide şi neinteresante.

Auzi cum se deschid uşile camerei şi, pentru o clipă, crezu că s-a întors Riker, dar paşii care se apropiau erau prea uşori

pentru a fi paşii primului său ofiţer. Apoi, Picard prinse imaginea lui Beverly Crusher reflectată în geamul ferestrei. Ea se oprise la câţiva paşi în spatele lui, urmărindu-i privirea. Rămaseră unul lângă altul, tăcuţi, câteva clipe înainte ca ea să vorbească.

— Dacă te uiţi prea mult la stele, începi să te simţi ca un zeu. Sau să îţi închipui că te-ai purta ca un zeu. Să fii atotştiutor, omniprezent, infailibil.

Picard nu-i răspunse.

— Căpitanii şi doctorii sunt predispuşi la acest sindrom. Vrem să rezolvăm toate problemele şi să vindecăm toate bolile, apoi ne învinuim dacă dăm greş în încercări imposibile. Sau îi învinuim pe ceilalţi.

În sfârşit, Picard se uită la ea.

— Îmi ţii o prelegere, doctore Crusher?

— Cam aşa ceva. Privirea ei rămăsese încă aţintită la imaginea din afară. Mă pricep mai mult să ţin prelegeri decât să-mi cer scuze.

— N-am nevoie nici de una, nici de alta.

— Le meriţi pe amândouă. Crusher trase aer în piept şi îi înfruntă privirea. Scuze pentru ceea ce ţi-am spus la infirmerie, şi o dojana pentru că m-ai ascultat când eram prea prost dispusă ca să mai ştiu ce spun.

Atitudinea înţepată a căpitanului se schimbă.

— Nici eu nu eram mai bine dispus, spuse Picard cu o grimasă. Şi tot ce mi-ai spus tu, eu îmi spusesem deja de o sută de ori.

— Ceea ce dovedeşte că amândoi avem nevoie de o vacanţă.

Picard zâmbi, şi stinghereala dintre ei se topi, lăsând loc unei stări mai familiare. Crusher făcu un pas înapoi şi Picard se întoarse din nou să privească stelele. Se întreba cum putuse să confunde strălucirea lor cu pustiul.

— Cum se simte locotenent Yar?

— Îmi distruge infirmeria, oftă Crusher. O să-i dau drumul curând, asta în caz că n-o s-o strâng mai întâi de gât.

— Şi Jason?

— Sub influenţa sedativelor, spuse Crusher scurt. I-am

stabilit identitatea din vechile fişe medicale de pe Hamlin. Configuraţia ADN-ului său se potriveşte cu cel al lui Jason Reardon. Avea trei ani atunci când a fost răpit. Nu era mai mare decât copilul pe care l-am salvat.

— Sunt rude?

— Nu, spuse ea. Am făcut, totuşi, analizele genetice pentru a-i afla strămoşii. Tatăl lui era unul dintre cei aflaţi în grupul celor răpiţi, dar, se pare, mama lui s-a născut în captivitate, ca rezultat al unirii dintre doi copii crescuţi în captivitate.

— O a treia generaţie de captivi! spuse căpitanul, încruntându-se.

— Da. Şi, probabil că nu e singurul. Având în vedere starea bună a sănătăţii, populaţia, umană poate creşte destul de repede şi se poate înmulţi pe toate navele choraiilor. Cum îi vom putea recupera pe toţi?

— Crezi că asta este soluţia corectă, o întrebă căpitanul, amintindu-și cele relevate de Andrew Deelor referitor la captivii salvaţi.

Crusher ridică mâna să-l oprească.

— Nu sunt încă pregătită să răspund la problema asta. Oh, Jean-Luc, dacă l-ai fi putut vedea pe Jason atunci când a fost teleportat… acei ochi înspăimântaţi… Se cutremură. Trebuie să mă întorc la infirmerie. Curând, sedativul îşi va înceta efectul.

Ieşiră amândoi din odaie, dar se despărţiră imediat ce-i trecură pragul. Picard era deja la jumătatea coridorului când Crusher se întoarse şi îl strigă.

— Apropo, căpitane! Profesorul Butterfield a cerut salată de caudifera la prânz.

Cu toate că lui Data i se repartizase o cabină, la fel ca şi celorlalţi membri ai echipajului, el putea fi găsit de cele mai multe ori în cabina lui Geordi sau în biblioteca navei. Amândouă locurile îi potoleau singura foame pe care o resimţea – curiozitatea. Androidul nu avea necesităţile unui trup uman, dar era pasionat să cunoască şi să adune cunoştinţe, aşa cum oamenii se bucurau când descopereau o nouă delicatesă culinară.

De vreme ce Geordi continua să aibă comanda navei, Data hotărî să-şi petreacă ora care îi mai rămăsese urmărind cea mai recentă linie de cercetare. Consultase textele care explicau necesitatea fiziologică de somn a formelor organice de viaţă, dar anumite aspecte psihologice îl mai uimeau încă. În momentul în care intră în bibliotecă, atenţia lui Data fu atrasă de o activitate neobişnuită în unul din colţurile încăperii.

— Oh, bună, Data! şopti Wesley, în momentul în care androidul se apropie de terminal. Încerca să strângă cărţile împrăştiate pe masă, dar Data observase deja unul dintre volume.

— Foarte interesant! spuse Data, privind titlul de pe cotor. Lui i se părea formatul destul de greoi şi dificil de cercetat, dar asocierea lui cu oamenii îi dădu un oarecare farmec. „Principii de bază în inginerie". Foloseşte cumva pentru scopuri de arhivă? Ai parcurs deja materialul ăsta?

— Fac un serviciu unui prieten, spuse Wesley, luând şi ultimul volum. Şi, Data, ţi-aş fi recunoscător să păstrezi toate acestea pentru tine.

Data se încruntă. Noțiunea îi era necunoscută.

— Vrei să am şi eu o copie?

— Mu… Vreau să spun… Wesley trase adânc aer în piept. Ei bine, să nu mai spui nimănui ce fac. Vezi tu, este un…

— Un secret? întrebă Data.

— Da, spuse Wesley.

Androidul zâmbi şi recită plin de entuziasm: Secret – o operaţiune clandestină, o acţiune „sub rosa", o…

Wesley îl întrerupse:

— Îmi pare rău, domnule, dar întârzii la oră. Şi, cu un zâmbet conciliant, îşi adună toate materialele şi se grăbi să iasă.

Data rămase pierdut în gânduri, meditând asupra misticii secretelor.

Acum, când avea şi el un secret, nu ştia foarte bine ce să facă cu el.

De câte ori se întâlnea Riker cu Fermiera Patrisha, femeia îl întâmpina cu tot mai multă amabilitate. De data asta, când

ofiţerul îi făcu o vizită în apartamentul ei, femeia îi oferi primului ofiţer un ceai şi ofiţerul acceptă. Îşi sorbiră în tăcere ceaiul amărui făcut din ierburi, înainte să înceapă să discute afaceri.

Riker spera că Patrisha va primi cu aceeaşi cordialitate ultimele veşti. Punând deoparte cana goală, el începu:

— Am veşti bune. Suntem din nou în drum spre New Oregon.

— Vom ajunge la timp pentru decantare?

— Nu. Mă tem că nu. Riker era cinstit în această privinţă, apoi spuse: Inginerii noştri fac o revizie de rutină a motoarelor, care ne va încetini înaintarea. Din fericire, Logan n-avea cum să intre în legătură cu Fermierii. Inginerul-şef n-ar fi fost încântat să ştie că departamentul lui este vorbit de rău.

— Cât de mare va fi întârzierea?

Zâmbind, el încercă să îndulcească răspunsul.

— Numai cu două săptămâni. Nu fusese nevoie de această manevră. Patrisha îi acceptase veştile fără comentarii. Riker se întreba dacă liniştea ei se datora hotărârii Dolorei de a locui permanent în ferma din holospaţiu. Acest gând îi dădu o idee.

— În legătură cu decantarea… Cel mai simplu mod de a muta maşina stasis în holospaţiu este teleportarea.

— Ai mei nu vor fi niciodată de acord cu asta, spuse imediat Patrisha. Sprâncenele i se încruntară când auzi această propunere eretică. Teleportarea. Este categoric împotriva credinţei Fermierilor.

— Mi-a fost teamă că aşa îmi vei răspunde.

Întreaga comunitate, împreună cu toate bunurile lor, sosise la bord cu ajutorul navetelor, proces care ar fi trebuit să dureze numai o oră, dar durase cinci. Navetele zburaseră de nenumărate ori între baza stelară şi punte ducând colonişti gălăgioşi, care se plângeau întruna că şi-au pierdut bagajele sau că s-au pierdut de rudele lor. Primul ofiţer dorea să evite repetarea acestui episod.

— Alternativa ar fi să demontăm maşina şi celulele stasis să fie purtate cu mâna.

— Ceea ce înseamnă că, în final, va fi un dezastru pentru

animale, concluzionă Patrisha. Era evident că îşi amintea la fel de bine ca şi Riker dezorganizarea din timpul sosirii la bord.

— Nu am calitatea să hotărăsc, răspunse Riker reţinut, neştiind cât de mult ar putea încerca să o convingă.

— Nici eu nu am calitatea asta. Patrisha îşi puse ceaşca pe masă. Aceste lucruri se hotărăsc prin consens, de întreaga comunitate.

Şi amândoi ştiau ce va hotărî comunitatea. Dar măcar ei încercaseră, se gândi Riker în timp ce se pregătea să-şi ia rămas-bun. Poate că Fermierii puteau fi convinşi să permită membrilor navei să asiste la procesul de mutare. Se întreba de câţi din oamenii lui ar fi fost nevoie pentru a contracara ineficienţa coloniştilor.

— Desigur, dacă nu întrebi, ei nu pot refuza, spuse Patrisha ridicându-se şi ea de pe scaun.

— Poftim?

Ea se feri să-i întâlnească privirea, dar îşi exprimase clar punctul de vedere în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Dacă întregul echipament va fi acolo mâine-dimineaţă, va fi prea târziu să mai obiecteze cineva. S-ar putea ca nimeni să nu se întrebe cum a ajuns acolo.

— Mulţumesc pentru ceai, Fermieră Patrisha, spuse Riker zâmbind. Mulţumesc şi pentru sfat.

— Te rog să nu mai vorbeşti despre asta, spuse Patrisha cu fermitate. Să nu mai spui nimănui.

— Nu mai suport să mai stau niciun minut în pat, ţipă Tasha Yar, intrând ca o furtună în biroul doctorului. Aş fi putut să fiu pe pune, să fac ceva folositor. Suntem în mijlocul unei misiuni foarte secrete şi faptul că mă ţii aici mă împiedică să-mi îndeplinesc îndatoririle legate de securitate. Îşi puse amândoi pumnii pe biroul lui Crusher. De altfel, mă simt foarte bine.

— Mă bucur să aud asta, Tasha, oftă Beverly Crusher. Se lăsa pe spate pentru a pune ceva mai multă distanță între ea şi locotenent. Dar te-am reţinut aici până când am primit asta înapoi, spuse ea ridicând în mâna o dischetă. Raportul laboratorului referitor la analize era pe birou când doctorul se

întorsese în infirmerie. Ea ceruse aceste analize dintr-o precauţiune obişnuită, dar rezultatele reprezentaseră o surpriză neplăcută.

— Ce-ţi aminteşti despre atmosfera de pe neva choraiilor?

— Am avut sentimentul că mă înec, spuse Yar cutremurându-se. Cele mai rele au fost primele momente. După asta, n-a fost chiar aşa de greu să respir. Lichidul era chiar plăcut. Avea un miros… chiar şi un gust de scorţişoară.

Acesta fusese amănuntul care îi dăduse de gândit doctorului Crusher.

— Am dat un eşantion din acest lichid parfumat la analiza. În lichid a fost amestecat un drog, un narcotic.

— Asta înseamnă că trebuie să mai rămân în infirmerie? Yar avea o singură grijă.

— Da, răspunse Crusher cu fermitate. Îndârjirea stă foarte bine unui şef al securităţii, dar nu şi unui pacient. Doctorul ieşi din birou şi porni pe coridorul urmată de locotenent. Nu pot să-ţi dau drumul înainte de a fi sigură că sistemul tău a înlăturat toate urmele drogului. Chiar şi atunci, nu vom şti dacă nu va avea efecte ulterioare.

— Dar mă simt foarte bine! exclamă Yar.

— Tasha, tu spui asta şi după un joc de *Parrishes Squares* cu Worf. Am văzut cum trupul tău se face negru, apoi albastru, dar tu nu vrei să recunoşti că te doare.

— Dar comparaţia nu e cinstită!

— Destul! Crusher se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre Tasha. Încă un cuvânt şi chem propria ta echipă de pază ca să te ducă înapoi în salonul tău!

Un ţipăt de spaimă ce se auzi din încăperea din faţă puse capăt discuţiei dintre ele. Amândouă se repeziră în direcţia de unde se auzise ţipătul şi intrară în goană în camera de izolare. Doctor Crusher văzu scena dintr-o privire.

— Tasha, ai grijă de Troi! spuse ea şi se îndreptă direct spre odaie.

Jason se trezise. Ţipetele lui şi plânsul înăbuşit se amestecau cu suspinele lui Troi. Doctorul dădu la o parte învelişul protector al camerei de izolare, pentru a ajunge la el. El era

ghemuit într-un colţ al camerei legănându-se agitat înainte şi înapoi. Cu toate că ochii îi erau deschişi, ei erau goi şi păreau că nu observă apropierea lui Crusher.

— Jason! Ea întinse mâna şi îl atinse.

Bărbatul ţipă simţind atingerea ei. Trupul i se ghemui luând poziţia unui foetus, cu capul ascuns între genunchi. Braţele şi picioarele îi tremurau necontrolat.

— Nu! ţipă Troi. Nu te apropia de el! În ciuda faptului că Tasha încerca să o liniştească, consilierul tremura. Chipul ei era contorsionat, oglindind imaginea stării de durere a lui Jason.

— Prezenţa ta nu face decât să îl sperie şi mai mult.

— Ce pot să fac să-l liniştesc?

— Nu ştiu, suspină Troi. Nimic. Lasă-l!

Jason se ghemuise şi mai taie şi plânsul lui se transformase într-o tânguire.

— La naiba! Crusher scoase o seringă din trusa medicală. Jason tresări la atingerea pielii de metalul rece, dar altfel nu păru să perceapă atingerea. Câteva secunde mai târziu, după ce sedativul îşi făcuse efectul, el tăcu şi se culcă. Crusher îl întoarse pe o parte şi îi aşeză cu grijă membrele într-o poziţie mai comodă. Avea să rămână aşa cel puţin încă şase ore.

Doctorul reactivă panoul de control al camerei şi scutul coborî asupra formei adormite. Panoul de diagnosticare indica faptul că trupul lui Jason era sănătos, chiar dacă mintea nu, dar reacţiile emoţionale intense ar fi putut avea un efect depresiv. Luând o altă seringă, Crusher se întoarse spre consilier.

— Nu! protestă Troi, dar era prea târziu să oprească doza aflată în seringă să pătrundă în sistemul ei nervos. Acum mă simt chiar bine.

— Aşa spun toţi, murmură Beverly Crusher. Asta o să te liniştească până când o să ajungi în cabina ta.

— Dar nu-l pot părăsi pe Moses! Consilierul era la fel de hotărâtă să rămână în infirmerie, pe cât de hotărâtă fusese Yar să plece. Abia a început să mă recunoască!

— O să-ţi ţin eu de urât, se oferi locotenent Yar.

Crusher o privi fără să-i vină a crede.

— Parcă voiai să pleci din infirmerie!

Yar ridică din umeri.

— Nu-mi place s-o văd pe Troi plângând.

Troi râse şi în acelaşi timp îşi şterse ultimele lacrimi.

— Mulţumesc, dar ce ştii tu despre copii?

— Nu prea multe, recunoscu locotenentul. Dar mi-ar putea fi de folos. Făcu o pauză, apoi… Atâta vreme cât nu e vorba de prea multe funcţii biologice.

— Oh, fă ce vrei! spuse Crusher exasperată de amândouă. Troi îşi recăpăta repede echilibrul emoţional, dar reacţia doctorului în momentul trezirii lui Jason fusese de necrezut.

În liniştea şi singurătatea biroului ei, doctor Crusher nu reuşea să uite sentimentul tot mai puternic de disperare pe care îi avusese. Stătea la birou, chemând pe rând mai multe cazuri pe computer, dar fără să perceapă materialul afişat pe ecran. Gândul ei se întorcea mereu la captivii de pe Hamlin, căutând căi de a-l ajuta pe Jason să se readapteze, dar situaţia lui era cu mult diferită de tot ceea ce întâlnise ea. Avea nevoie de ajutor. Ridicând o mână la piept, doctor Crusher îşi atinse insigna.

— *Aşteptam să mă chemi,* răspunse Andrew Deelor. *Şi îmi cam imaginez ce anume doreşti.*

— Vrei s-o rogi tu?

— *Da, am s-o rog,* spuse el fără tragere de inimă. *Dar nu-ți pot garanta că o să te pot ajuta.* Închise contactul.

Iar eu nu pot garanta că Jason va trăi, recunoscu pentru prima dată Crusher.

Capitolul 13

Patrisha stătea mai la o parte de ceilalţi Fermieri. Bărbaţii şi femeile din comunitate făcuseră un semicerc în faţa hambarului, vorbind în şoaptă între ei, bătând din picioare pentru a se încălzi, căci aerul dimineţii era rece. Ea rămăsese în spate, urmărindu-i în timp ce ei priveau hambarul. Lumina palidă a zorilor învăluia clădirea de lemn. Scena era pregătită pentru ceea ce trebuia să urmeze.

Grupul tăcu în momentul în care Dnnys şi Wesley îşi făcură loc printre oameni, îndreptându-se spre hambar, conştienţi de faptul că fiecare mişcare le era urmărită. Schimbând între ei priviri încordate, băieţii descuiară uşile mari şi le deschiseră. Fermierii îşi întinseră gâturile, încercând să vadă echipamentul criogenic ce se afla înăuntru. În afară de câteva murmure de dispreţ, nu se auziră alte comentarii.

Patrisha se simţi aproape ruşinată de acceptarea fără întrebări a echipamentului stasis în holospaţiu. Niciunul, nici măcar Thomas nu era preocupat de lipsa urmelor pe podeaua acoperită cu fân. Dar pe atunci, bunii Fermieri nu ştiau prea multe despre teleportare, pentru a se preocupa de acest lucru. Patrisha era recunoscătoare domnului Riker pentru că făcuse această minune în timpul nopţii şi că, acum de dimineaţă, nu era de faţă. Precis că un străin ar fi râs de oamenii care puteau fi păcăliţi cu atâta uşurinţă. Şi, cu toate acestea, chiar Patrisha îi propusese ofiţerului acest lucru.

Dnnys făcu primul pas în procesul de decantare, detaşând o singură celulă din structura alveolară. Wesley apăru din spatele maşinii, descurcând o conductă subţire şi flexibilă. Dădu capătul acesteia, prevăzut cu manşon, băiatului Fermier.

Mişcându-se cu o siguranţă câştigată în urma unei practici îndelungate, Dnnys ataşă conducta la capătul de drenare. Acţionă un comutator şi o pompă începu să acţioneze cu o serie de gâlgâituri şi sughiţuri.

— Dnnys nu s-a purtat niciodată atât de blând cu maşina asta, spuse Thomas, mergând alături de Patrisha.

— Acum e mai mare decât atunci când am plecat din Grzyde. Oare când a devenit trupul lui de copil atât de musculos? De altfel, ar trebui să te bucuri că cineva poate să facă munca asta. Patrisha luase apărarea fiului ei atunci când acesta hotărâse să preia întreţinerea vechiului echipament în timpul lungii călătorii spre New Oregon, de vreme ce comunitatea nu îşi putea permite să ia un tehnician calificat. Acum observă cât de familiar îi era fiului ei echipamentul şi îşi dorea ca acţiunile lui să nu fie atât de vizibile şi pentru ceilalţi Fermieri.

Împreună cu Thomas, îl urmări pe Wesley în timp ce repeta aceleaşi mişcări cu alte celule, privindu-l adesea pe Dnnys pentru a primi instrucţiuni. Era clar că băiatul Fermier era principalul operator al acestui echipament, şi nu sublocotenentul navei.

De ei se mai apropie cineva.

— Se vede că e fiul tău. Patrisha îşi dădu seama că acest comentariu făcut de Dolora nu era un compliment.

Un semnal îi anunţă că prima celulă era golită de fluidul hrănitor şi cei de faţă, bărbaţi şi femei, începură să şuşotească în timp ce aşteptau să afle care este starea conţinutului. Dnnys ridică capacul şi căută înăuntru. De acolo scoase un iepure nou-născut, apoi un altul.

— Sunt vii, anunţă el cu mândrie, atunci când micuţa vietate începu să se zbată.

— N-am mai văzut o naştere mai blestemată! declară Old Steven, apoi scuipă pe jos pentru a da mai multă greutate vorbelor.

Patrisha văzu cum se strâng buzele Dolorei, semn sigur că mătuşa ei auzise înjurătura. Old Steven era singurul Fermier care îndrăznea să înjure în prezenţa Dolorei. Cei doi nu-şi mai ţineau companie unul altuia, dar el fusese tatăl copiilor ei şi

această legătură sentimentală părea să ofere o anumită imunitate purtării lui.

— Hei, priviţi! strigă Wesley foarte încântat. Deschisese o celulă în care se aflau căţeluşi. Ochii lor erau închişi, dar când luă unui dintre ei, un căţeluş cu pete albe şi negre, căţelul începu să-i miroasă palma în căutarea laptelui.

Myra îi smulse căţeluşul din mână.

— La treabă, înainte ca băiatul să-i omoare pe toţi, strigă ea, dând animalul Charlei.

Patrisha se apropie să-l ia pe următorul. Electrizaţi de limba tăioasă a femeii, Fermierii luau animalele imediat ce lucrătorii de la stasis le scoteau. După căţei, au urmat purcei, ouă de găină şi de raţă, din care urmau să iasă pui. Toate aceste animale nou-născute urmau să fie hrănite de Fermieri. După zece luni de inactivitate, coloniştii îşi reluau îndatoririle.

Munca avea să continue până la sfârşitul vieţii.

— Poimâine începem să decantăm caii, spuse Wesley. Mama lui îl privea cu atenţie în timp ce vorbea, dar nu spuse nimic.

— Mamă, nu eşti atentă!

— Aşa crezi? spuse doctor Crusher oftând. Nu, cred că nu sunt atentă. Lăsă deoparte trusa medicala.

— Nici nu te-ai dus să vezi ferma Oregon, spuse el mutând un pachet destul de mare dintr-o mână în alta. Vrei să mergi cu mine?

— Îmi pare rău, Wesley. Ştiu că ai muncit din greu la proiectul holospaţiului şi aş vrea să văd ce-ai făcut, dar…

— Dar şi tu ai muncit din greu, spuse Wesley fără să se supere. Pari cam obosită. Cu câteva luni în urmă n-ar fi observat.

— N-am prea dormit în ultima vreme. De fapt, Wesley nu putea să-şi amintească ultima zi în care mama lui venise în cabina lor. Dar de îndată ce lucrurile se vor mai potoli, am să vin să văd ferma.

— Captivii nu se simt prea bine, nu-i aşa?

Ea nu răspunse la întrebarea lui.

— Dacă nu te grăbeşti, ai să întârzii la ora de fizică.

— De astronomie, o corectă el, în timp ce ieşea din birou. Se opri în uşă şi spuse: Mamă, dacă un prieten ţi-ar cere o favoare, dar care i-ar aduce necazuri cu familia lui…

— Ce-ai spus, Wesley?

— Nimic, răspunse el. La revedere, mamă.

Doctor Crusher îi făcu absentă semn fiului ei, apoi luă din nou trusa medicală. De câte ori o ridica i se părea mai grea. Se uită pe agendă ce mai avea de făcut. Era o listă a celor aflaţi în saloane. Cele mai multe din paturi fuseseră eliberate în dimineaţa aceea.

Abia aştepta să poată externa şi următorul pacient.

— Întoarce-te pe punte! ordonă ea. Ultimele analize arată că te simţi foarte bine.

— Asta ţi-am spus eu tot timpul, zise locotenent Yar sărind din pat. N-am simţit niciun efect al drogului.

— Doar că ai leşinat, îi aminti Crusher. Din fericire, Yar fusese expusă narcoticului numai câteva minute. Dacă şi Jason şi-ar fi revenit la fel de repede! Dar el petrecuse ultimii cincisprezece ani la bordul acelei nave… În mintea doctorului apăru umbra unei soluţii.

— Drogul ţi-a afectat amintirile referitoare la navă?

— Oh, nu. Nu voi uita prea curând prin ce-am trecut. Crusher fu încântată de răspunsul locotenentului, dar Yar era prea încântată de faptul că poate părăsi infirmeria pentru a mai fi preocupată de această întrebare.

— În legătură cu Troi…

— Ştiu că e obosită. Am şi găsit pe cineva care să o ajute şi să se ocupe de băiat, spuse Crusher. Prea multe amănunte îi tulburau gândurile, dar plecarea lui Yar avea să reducă considerabil această neplăcere.

— Tasha, ai grijă de tine. Nu vreau să te mai văd în infirmerie mult timp de-aici încolo.

— Nicio grijă, spuse Yar, îndreptându-se grăbită spre uşă. N-am să mă mai întorc aici.

Doctor Crusher rămase pe loc, dezvoltându-şi ideea abia schiţată într-un concept mai amplu. Următorul pas era să se

consulte cu Data. El răspunse apelului intercomului şi ascultă cu răbdare cele spuse de doctor.

— *Da, din punct de vedere tehnic, proiectul e posibil,* spuse Data după o clipă de gândire. *Am acces la cea mai mare parte a informaţiilor.* Apoi îi explică de ce anume mai avea nevoie.

— Tasha ar putea să te ajute, spuse Crusher gânditoare. Dar Ruthe te poate ajuta cu mult mai mult. Dacă ar fi de acord.

— *Vrei să începi acum?*

— Nu încă, Data, spuse Crusher. Am să te anunţ eu când. Încă mai aştepta să primească un răspuns de la Deelor în legătură cu prima ei propunere. Dacă Radie o refuza pe aceea, n-ar fi acceptat-o niciodată pe cea de-a doua.

Lisa Iovino o găsi pe consilier Troi după glasul copilului pe care aceasta îl îngrijea. Femeia şi copilul se aflau în cubiculului destinat dieteticii. Sora care lucra acolo fugise cu siguranţă într-un loc ceva mai liniştit. Troi era prea absorbită de ceea ce făcea pentru a remarca intrarea lui Iovino. Doctorul avu ocazia să o urmărească timp de câteva minute.

Consilierul stătea lângă masa sintetizatorului de hrană, cu copilul care plângea în braţe. În faţa lor erau o grămadă de farfurii cu tot felul de mâncăruri care abia dacă fuseseră atinse. Porţiile care lipseau erau împrăştiate pe faţa şi pe pieptul lui Troi.

— Haide, gustă din asta, spuse ea ţinând în mână o lingură plină cu piure de cartofi. Copilul deschise gura să ţipe. Dar, în aceeaşi clipă, ea îi băgă lingura în gură.

După o clipă de linişte, copilul scuipă mâncarea, adăugând încă un ingredient pe uniforma pătată, apoi începu să plângă din nou. Troi părea că e şi ea gata să înceapă să plângă.

— Am venit să te ajut, anunţă Lisa în timp ce se apropia. Doctor Crusher a spus că ai nevoie de odihnă. Dar, după ce o văzuse pe consilier, părerea Lisei era că Troi ar fi trebuit să se odihnească foarte mult. Ore întregi ţipetele stridente ale băiatului se auziră în întreaga secţie medicală.

— Dar nu este obişnuit cu străinii, spuse cu greu Trei. Copiii o emoţionau întotdeauna şi îi fusese îngrozitor de greu să se

închidă în faţa suferinţei acestui copil. Mă tem că se va speria dacă am să plec.

— În orice caz, nu poate ţipa mai tare, oricine ar fi cu el. Iovino se întinse şi luă din braţele lui Trei copilul care plângea.

Schimbarea îl făcu pe Moses să tacă pentru o clipă. Tăcu atâta timp cât să-şi poată observa noua doică, apoi începu să scâncească parcă pentru a o pune la încercare. Se agăţase cu putere de pânza verde în care era înfăşurat.

— Nu prea ţi-e foame, nu-i aşa? îl întrebă Iovino pe băiat.

— Dimpotrivă, îi e foarte foame.

Băiatul îşi întoarse privirea spre Troi când aceasta vorbi. Cu toate ca scâncea în continuare, Moses asculta cu atenţie discuţia dintre cele două femei, dar Troi se întreba dacă el le înţelege cuvintele. Sunetul vocii umane propagat într-o atmosferă lichidă suna, probabil, cu totul altfel decât îl auzea acum.

— Nu e obişnuit cu mâncarea noastră, continuă Troi, dorindu-şi ca choraiii să fi inclus şi mâncărurile obişnuite. Sesiza enervarea copilului când simţea gustul neobişnuit pentru el al mâncărurilor pe care i le oferea.

— Am încercat să-i dau supă, budincă, îngheţată, fructe pasate şi legume.

— Până la urmă o să mănânce, spuse Iovino. Copiii nu mor de foame dacă au ceva comestibil la îndemână.

Părul şaten al lui Iovino şi pielea asemeni unei piersici îi dădeau o înfăţişare de nevinovăţie şi drăgălăşenie, dar Troi nu-şi dădu seama dacă răspunsul femeii era un alt aspect al personalităţii ei.

— Este un copil deosebit, spuse consilierul, neştiind cât poate să spună fără a încălca restricţiile de securitate. A fost crescut într-un mod mai neobişnuit.

— Da, ştiu, spuse Iovino. Citise un raport medical care fusese editat în legătură cu supravieţuitorii. Istoricul cazului copilului nu era foarte detaliat şi, categoric, nu atât de exact ca rapoartele doctorului Crusher, ceea ce însemna că unele întrebări aveau să rămână fără răspuns.

— Lasă-l cu mine.

În ciuda oboselii fizice şi psihice, Troi nu vroia să lase copilul

în grija altcuiva, dar îşi dădu seama că Moses încetase să mai plângă. Nu-şi dădea seama de ce, dar nou-venita îi trezea curiozitatea.

— Te pricepi la copii!

— Da, aşa cred, oftă Iovino. Moses o privi pe Iovino fără să clipească şi sughiţă. Tânăra internistă îl bătu uşurel pe spate pentru a-i uşura spasmele.

— Provin dintr-o familie numeroasă, chiar foarte numeroasă. Clătină din cap când îşi aminti de lumea ei de acasă. Continentele de pe LonGiland fuseseră populate numai în câteva sute de ani de coloniştii prolifici.

— Căsătoria timpurie este o tradiţie, aşa că eu am avut grijă de fraţii şi surorile mai mici, ca să nu mai vorbesc de nepoţi şi de nepoate.

— Dar tu ai intrat în Flota Stelară în loc să continui această tradiţie, spuse Troi gânditoare. Ştiu cât de grea poate să fie o astfel de hotărâre. Şi eu m-am rupt de tradiţiile poporului meu.

— Eu n-am scăpat cu totul, râse Iovino. Moses adormise în braţele ei. În infirmerie toată lumea mă bate la cap în legătură cu faptul că eu mă pricep la copii. Dacă nu am grijă, în curând o să ajung la pediatrie.

Discuţia începuse în afara secţiei infirmeriei, dar doctor Crusher văzu privirile pe care le schimbau între ei cei din corpul medical şi îşi dădu seama că nu-şi mai controlează nervii. Fie că ambasadorul fusese neobişnuit de enervant, fie că nesomnul o făcuse să-şi piardă controlul. Crusher prefera să arunce vina pe el. Îl conduse pe Deelor în biroul ei, unde puteau vorbi în linişte.

— Nu-l pot ţine tot timpul sub efectul sedativelor până când ajungem la Baza Stelară Zece, continuă Crusher. Îl ţin de prea multă vreme în starea asta.

— Încearcă doze mai mici, îi sugeră Deelor.

— La naiba! N-am nevoie de sfatul tău medical! Dar tocmai asta îi ceruse. Trase adânc aer în piept şi continuă cu mai mult calm. Am încercat cu doze mai mici, dar tocmai starea parţială de somnolenţă măreşte starea de confuzie a lui Jason. Îl simt că

îmi scapă.

— Se mai întâmplă.

— Nu şi cu pacienţii mei.

Deelor ridică din umeri:

— Nu pot să te ajut.

— Dar Ruthe poate!

— Am întrebat-o, dar a refuzat.

Crusher renunţă la orice încercare de a-şi ţine în frâu mânia.

— Atunci mai roag-o o dată!

— Nu! răspunse Deelor cu aceeaşi furie. Cred că-ţi dai seama ce implică această rugăminte!

— Eu încerc să salvez viaţa lui Jason!

Ţipetele lor acoperiră zgomotul paşilor ce se apropiau. Căpitanul Picard intră şi se opri aşteptând o explicaţie pentru comportarea lor. Mai aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Am primit raportul medical referitor la atmosfera choraiilor. Care este natura acestui drog?

— Analiza chimică indică prezenţa unui narcotic uşor, răspunse doctor Crusher. Putea să contribuie la leşinul locotenentului Yar după ce s-a întors de pe nava **Si Bemol,** dar asupra ei nu pare să aibă un efect prelungit, aşa că i-am dat drumul din infirmerie. Supărarea lui Troi era datorată lui Deelor. Totuşi, încerc să determin dacă Jason sau copilul au vreun simptom de reacţie. Analizele mele privind o posibilă dependenţă chimică au fost neconcludente.

— Şi crezi că Ruthe ar putea avea mai multe informaţii? Deci Picard auzise suficient din discuţia lor pentru a ghici motivul ei de enervare.

Crusher dădu absentă din cap.

— Numai că nu vrea să accepte să-i pun întrebări.

— Ambasadorule, numai dumneata ai influenţă asupra ei, încercă să-l convingă Picard.

— Eu? întrebă batjocoritor Deelor. O cunosc de multă vreme, dar ăsta nu e un motiv să vă închipuiţi că am vreo influenţă asupra ei. Ruthe face numai aşa cum vrea ea. După tonul cu care vorbea, Crusher bănui că era o caracteristică a ei pe care el o admira.

Căpitanul insistă.

— Îmi dau seama că Ruthe s-a opus transferului, dar nu cred că poate să-l lase pe Jason să sufere ca urmare a acţiunii noastre.

— Ruthe nu vrea să aibă nimic de-a face cu captivii.

— De ce? întrebă Picard.

— Nu pot să-ţi răspund, spuse Deelor.

— Nu-i nimic, spuse Picard mânios. Am s-o întreb chiar eu. Se îndreptă spre uşă, dar Deelor îi tăie calea. Nu-mi dai voie nici să încerc, ambasadorule?

— Nu, spuse Deelor în cele din urmă şi se dădu la o parte.

El şi Crusher râmaseră într-o tăcere stânjenitoare, aşteptând întoarcerea căpitanului.

Cererea lui Picard de a intra îi fu acordată, dar Ruthe nu era în odaia din faţă, astfel încât căpitanul se văzu obligat s-o caute. Mergea printr-un apartament în care nu era niciun obiect personal. Căpitanul ştia că Deelor şi Ruthe îşi pierduseră toate lucrurile atunci când **USS Ferrel** fusese distrusă dar nici nu folosiseră vreunul din magazinele de pe navă pentru a le înlocui. Totuşi. Deelor îşi făcuse rost de un costum de haine nou, dar traducătoarea era tot înfăşurată în pelerina ei cenuşie, uzată.

Picard o găsi pe Ruthe în ultimul dormitor.

— Doctor Crusher vrea să-ţi pună câteva întrebări referitoare la starea lui Jason.

— Acum nu se mai poate face nimic pentru el. Ea stătea pe singurul pat din odaie, cu genunchii strânşi la piept. V-am spus să nu-l aduceţi la bord.

Poziţia ei nu era deloc seducătoare, dar Picard ar fi preferat să poarte discuţia în zona luminată a cabinei. Odaia în care se aflau crea o stare neplăcută de intimitate.

— Şi moartea lui Jason ar demonstra punctul tău de vedere. Crezi că merită să moară un om pentru mândria ta?

— Obligaţia mea este de a traduce, nimic mai mult. Nu mă preocupă captivii de pe Hamlin.

— Nu poţi să refuzi pur şi simplu o responsabilitate numai

pentru că reprezintă un inconvenient sau pentru că este neplăcută, continuă Picard, dar îşi dădu scama că nu o poate convinge. Ruthe era la fel de indiferentă.

— Spuneai că choraiii pun mare preţ pe oameni, dar lui Jason i-au făcut rău.

Această acuzaţie atrase imediat atenţia lui Ruthe.

— De ce spui asta?

— Doctor Crusher a descoperit urmele unei substanţe chimice necunoscute, ale unui drog, în atmosfera choraiilor, şi care i-a făcut rău. S-ar putea să-i fi făcut rău şi copilului. În situaţia asta nu pot să regret hotărârea de a-i lua pe amândoi la bord şi voi recomanda cu toată tăria Flotei Stelare să facă toate eforturile pentru a recupera cât mai mulţi captivi.

Ruthe îşi îndreptă trupul, se ridică în pat şi-l privi de sus pe căpitan. Pentru o clipă, Picard îşi închipui că ea avea să-l atace. Dar femeia coborî pe podea.

— Arată-mi drogul. Îşi strânse faldurile pelerinei în jurul trupului şi îl urmă pe căpitan.

Când intrară în infirmerie, Beverly Crusher îşi regăsise stăpânirea de sine, dar Picard observă în ochii ei o undă de uşurare. Remarcă şi uimirea lui Deelor… şi o uşoară neplăcere datorată succesului căpitanului.

Ruthe repetă cererea de a vedea drogul şi Crusher îi înmână un mic pahar în care erau câţiva milimetri de lichid gălbui.

— Am remarcat mirosul atunci când locotenent Yar s-a întors de pe nava choraiilor.

Ruthe mirosi conţinutul paharului.

— Scorţişoară! şopti ea.

Rămase pe loc, îngheţată parcă, strângând în mână paharul până când doctor Crusher o strigă pe nume:

— Ruthe!

— Uitase… Ochii ei păreau că urmăresc o viziune interioară. Apoi, atingerea lui Deelor pe braţ o readuse în cameră. Puse din nou capacul deasupra paharului, închizând înăuntrul lui aroma.

— Ai mai întâlnit acest drog? întrebă căpitanul.

— Cu ani în urmă, răspunse Ruthe, când eram copil.

Picard nu înţelese.

— Dar cum a fost posibil?
Ea ascunse paharul între faldurile pelerinei.
— Eu m-am născut pe o navă a choraiilor.

Capitolul 14

De obicei nu spune nimănui, vorbi Deelor în momentul în care el şi căpitanul intrară în biroul acestuia. Cu o privire aruncată spre uşă, doctor Crusher le dăduse de înţeles că vrea să vorbească cu Ruthe între patru ochi.

— Nu era secretul meu ca să pot vorbi despre el, continuă Deelor.

— Da, înţeleg, spuse Picard, dând din cap. Se pare că în misiunea asta surprizele nu se mai termină, continuă el.

Căpitanul se aşeză la birou, se rezemă de spătarul fotoliului şi se întoarse spre Deelor, care admira peştele-leu.

— Când a fost salvată?

— La primul schimb, acum cincisprezece ani.

Acum, când originea ei era cunoscută, Deelor hotărî că nu mai era cazul să ascundă amănuntele.

— A fost unul din cei cinci captivi primiţi în schimb de ferengi.

Aşezându-se într-un fotoliu, schimbă imaginea acvariului cu cea a ferestrei din spatele lui Picard.

— Şi toţi trei adulţii au murit, îşi aminti Picard. Nu e de mirare că Ruthe a refuzat să ne ajute să-l aducem la bord pe Jason. Şi celălalt copil?

— Trăieşte. Era mai mică decât Ruthe şi s-a obişnuit mai repede să trăiască printre oameni.

Asta însemna că tranziţia fusese mai dificilă pentru Ruthe, dar asta nu-l interesa pe Picard.

— În orice caz, îi admir curajul, spuse căpitanul. Această misiune este o amintire dureroasă a propriei captivităţi.

— S-a oferit să facă această muncă. Cu ajutorul ei, Federaţia

a recuperat cinci copii de pe Hamlin în ultimii trei ani.

Cu toate acestea, Deelor bănuia că mai mulţi captivi le scăpaseră înainte ca el să afle de aversiunea ei de a duce tratative pentru adulţi.

— Presupun că posibilitatea de a ajuta la salvarea altor supravieţuitori de pe Hamlin o face să uite această durere, spuse Picard.

— Da, aşa ar trebui. Cel puţin aşa crezuse şi Deelor la început. Cu toate acestea, din momentul în care schimbul era făcut, Ruthe nu întreba niciodată de copii. Acest gând îi aduse un altul.

— Cum ai convins-o să vină la infirmerie?

— Psihologie inversă. Picard explică strategia pe care o folosise. Deci, singura posibilitate de a se împotrivi hotărârii mele era să vină la infirmerie şi să dovedească acest fapt, şi anume, că ei n-au fost trataţi prost de choraii.

— Da, fireşte. Foarte inteligent, căpitane.

Deelor îşi petrecuse toată viaţa manipulând oameni chiar în acel mod şi, foarte adesea, viaţa lui, ca şi misiunile depinseseră de acest talent. Ar fi trebuit să-şi dea seama! De ce nu se gândise la soluţia asta?

Îndată ce-şi puse întrebarea, găsi răspunsul, dar imediat şi-l îndepărtă din minte. Deelor călătorea întotdeauna singur.

N-avea nevoie de complicaţii.

Doctor Crusher nu mai vorbise cu Ruthe între patru ochi. Când se aflau împreună cu ceilalţi, exceptând personalitatea puternică a lui Deelor, comportarea rezervată a femeilor era chiar mai accentuată. Lipsa de expresie ar fi trecut neobservată la un vulcanian, dar, la un om, o asemenea comportare ar fi fost foarte neplăcută. Pentru prima dată, Crusher vedea în Ruthe ceva mai mult decât un pasager. Şi ea era un pacient.

— Drogul nu face niciun rău, spuse Ruthe în timp ce-i înapoia lui Crusher recipientul care conţinea lichidul cu miros de scorţişoară.

— Probabil, choraiii încercau să-i ajute pentru transfer. Fără influenţa lui, Jason ar fi fost mult mai puţin docil la apropierea

locotenentului Yar.

Explicaţia traducătoarei asupra scopului drogului nu o linişti pe doctoriţă.

— Poate că aşa este, dar, de când a fost teleportat, agitaţia lui a crescut.

— Întotdeauna reacţionează violent la început, chiar şi cei tineri.

Ruthe ridică capul. Ţipetele copilului puteau fi auzite prin pereţii infirmeriei.

— Ăsta e celălalt?

— Da, oftă Crusher. Atingerea magică a lui Iovino nu înlocuia mâncarea şi copilul tot nu voia să mănânce.

— Scorţişoara o să-i calmeze.

— Are nevoie de mâncare, nu de droguri. Doctorul făcu un efort să-şi ascundă furia. Nu-şi putea permite să o supere tocmai acum pe traducătoare. În schimb, Crusher folosi subiectul pentru a începe o discuţie despre trecutul lui Ruthe.

— Ce-ai mâncat prima oară după ce ai părăsit nava choraiilor?

Ruthe ridică uşor din umeri.

— Nu-mi amintesc.

Crusher se aştepta la o rezistenţă continuă. Chiar dacă nu ar fi existat în fişa medicală descrierea ei psihică, doctorul şi-ar fi dat seama că distanţa pe care o impunea Ruthe era de fapt un scut care să o apere de un trecut dureros. Cu toate acestea, singura speranţă de viaţă a lui Jason era ca Ruthe să-şi amintească exact ceea ce voia să uite.

— Am un plan de tratament pentru Jason, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Ţi-am răspuns la întrebările despre scorţişoară, spuse Ruthe. Asta e tot ce sunt dispusă să fac. Se întoarse cu spatele la doctor.

— Vreau să creez interiorul navei choraiilor pe unul dintre holospaţii, spuse Crusher calm. Dacă Jason se va putea întoarce într-un mediu familiar, ar fi posibil să iasă din această stare emoţională.

Crusher încercă să descopere cel mai mic semn că Ruthe ar

reacţiona, dar chipul femeii era foarte greu de descifrat. Încercând să nu pară că o obligă, Crusher îşi continuă explicaţiile.

— Copilul ăsta e tare gălăgios, spuse Ruthe. Nu te oboseşte atâta plâns?

— Ba da. N-o forţa, îşi spuse sieşi Crusher. Las-o să accepte să vă ajute din proprie iniţiativă.

— Încercaţi cu struguri. Ruthe se întoarse cu faţa spre doctor. Sau cu orice altceva rotund şi cu miezul moale. Mâncarea choraiilor era întotdeauna sub formă de buline. După ce dădu acest sfat, ea plecă din infirmerie.

Doctor Crusher apăsă pe insigna intercom.

— Data, sunt gata să încep proiectul din holospaţiu. Ruthe n-a refuzat, şi asta e suficient ca să începem să lucrăm.

La început, construirea încăperii părea simplă – trebuia să fie o încăpere fără nimic pe pereţi şi pe podea. Holospaţiul era una dintre tehnologiile cele mai sofisticate aflate la bordul navei **Enterprise**.

Holospaţiul pe care îl aleseseră era mai mic decât cel folosit pentru Fermieri şi iluzia era creată numai în centrul încăperii. Era o singură sferă, ale cărei linii curbe se aplatizau în punctul de contact cu puntea.

În interiorul sferei, Tasha Yar stătea suspendată, călcând apa cu mişcări leneşe, cu părul blond asemeni unui nimb în jurul capului. Îşi mişca câte o mână şi simularea dispărea, făcând-o să cadă spre punte cu zgomot.

— Data, ţipă ea! Ridicându-se de pe salteaua care îi amortizase şocul, ea îşi dădu la o pane o şuviţă de păr ce îi cădea în ochi.

Androidul îşi ridică privirea de pe panoul aflat la intrarea în încăpere şi sprâncenele i se încruntară arătând uimirea. Simţise iritarea din vocea lui Yar, dar avu nevoie de o clipă pentru a înţelege motivul acesteia şi pentru a înţelege că trebuia să-şi ceară scuze.

— Iartă-mă. Câmpul gravitaţional e legat de parametrii celuilalt program. S-ar putea să fie nevoie de o intrare, dar eu

m-am concentrat asupra interiorului navei choraiilor. Cu toate astea o să am timp să…

— Nu-ţi mai face probleme în privinţa asta, spuse Yar scuturându-şi neatentă uniforma, dar se opri când îşi dădu seama că materialul era uscat. Când Data întrerupsese programul, tot lichidul fusese eliminat odată cu învelişul exterior.

— Programul e mai bun, spuse ea.

— Ai putea fi mai clară? întrebă el.

— Temperatura pare să fie cea potrivită, ca şi densitatea lichidului. Aşa cred. Se concentră pentru a-şi reaminti senzaţiile din scurta ei vizită pe nava choraiilor. Amintirile, despre care ea îşi închipuia că vor fi de neuitat, se estompau tot mai mult cu fiecare expunere în proiecţia din holospaţiu.

— Dar ceva nu e la fel, continuă ea.

Data deschise gura să vorbească, dar Yar ridică mâna să-i oprească.

— Ştiu, te rog să fii mai clară, spuse el.

Androidul îi făcu semn cu capul pentru a confirma şi ea mai încercă o dată.

— Flotabilitatea nu pare să fie aceeaşi.

— În ce sens? întrebă Data.

Doctor Crusher păstrase câteva eşantioane ale atmosferei din interiorul navei choraiilor, câţiva milimetri luaţi de pe uniforma lui Yar, dar era greu să determini proprietăţile substanţei dintr-o cantitate atât de mică. Pe măsură ce masa lichidului creştea, calităţile acestuia se schimbau. Caracterul lui variabil era fascinant din punct de vedere teoretic, dar enervant atunci când încercai să-l copiezi.

— Nu pot să-ți spun, dar aşa simt. Yar se grăbi să-i mai dea şi alte informaţii înainte ca el să-i mai pună şi alte întrebări: Şi pereţii sunt încă prea duri.

— Ah! Chiar şi acest logaritm este foarte interesant, spuse Data făcând schimbarea în parametrii programului. Choraiii par să aibă o capacitate uimitoare de a controla tensiunea suprafeţei.

— Putem încerca adăugând şi culoarea, întrebă Yar. Poate că

aşa va părea mai real.

Data făcu un semn din cap şi introduse o altă serie de numere în program. În mare, structurile navei choraiilor erau realizate, dar şi amănuntele jucau un rol la fel de important pentru a crea sentimentul de realitate. Din nefericire, imprecizia oamenilor făcea ca procesul să întârzie. Dacă Data ar fi fost teleportat pe **Si Bemol** în locui locotenentului, până acum proiectul ar fi fost terminat. Iniţie din nou programul.

— Hei! Yar fusese aruncată în aer fără veste în momentul în care câmpul de gravitaţie redusă fu reactivat. În jurul ei apăru o sfera de un portocaliu translucid.

Când Wesley Crusher intră în holospaţiul Fermierilor, păşunile luminate de soare erau încă umede de roua dimineţii şi un curcubeu se înălţa pe cer. Imaginea idilică era completată de mieii albi care zburdau pe covorul de iarbă grasă, şi de un mânz care alerga în jurul unei turme de viţei. Păşind printre florile sălbatice, Wesley se întreba când urmau să apară ciupercile şi dacă cineva avea să le observe.

— Frumoasă vreme avem! spuse Old Steven atunci când Wesley trecu pe lângă livada lui. Omul stătea pe un buştean căzut, curăţind cu grijă un măr.

— Aşa este, răspunse băiatul. Nu reuşea să-şi dea seama dacă afirmaţia bătrânului era un compliment sau o simplă remarcă. În orice caz, ar fi fost urât să se laude, aşa că trecu mai departe.

Wesley vizita frecvent ferma şi, în ciuda uniformei, reuşea foarte bine să treacă neobservat în comunitatea Fermierilor. Împrumutase mersul lui Dnnys şi îşi păstra pentru el părerile, asemeni unui băiat Fermier bine crescut. Până la urmă şi cei mai ostili dintre Fermieri s-au obişnuit cu el. Cei mai mulţi se mulţumeau să nu-l bage în seamă. Ceilalţi, ca Old Steven şi Mry îşi arătau prietenia în felul în care îi întâmpinau.

— Dnnys este sus, în pod, spuse Mry atunci când Wesley intră în hambar. Ea trebuia să se ocupe de iepuri şi acum era foarte ocupată să le pregătească laptele pentru masa următoare.

Wesley ridică unul dintre iepuri, îl trase uşor de urechi, încântat de moliciunea blăniţei care îi acoperea.

— De la oi luaţi lână, de la vaci, lapte, dar ce faceţi cu iepurii?

— Îi mâncăm, spuse Mry.

El privi în jos spre blăniţele moi.

— Îi mâncaţi?

— Sigur că da. De ce te miri? întrebă ea, întinzând mâna să ia animalul pe care îl ţinea el.

— Nu ştiu. El îi dădu iepurele, dar nu fără un sentiment de remuşcare. Mi-am imaginat, cred, că voi sunteţi vegetarieni.

— Sunt drăgălaşi la vârsta asta, recunoscu Fermiera în timp ce iepurele lingea biberonul. Dar sunt şi buni la gust. Iar blana ţine atât de cald.

— Atenţie! strigă o voce de deasupra, dar Wesley nu avu timp să se ferească de încărcătura care căzu dintr-o furcă. Dnnys apăru la marginea podului şi se strâmbă când îşi văzu prietenul tuşind din cauza prafului din fânul căzut.

— Vino aici sus, unde eşti în siguranţă.

Wesley se caţără repede pe scara. Acum putea să vadă încordarea pe care micul Fermier încerca să o ascundă în spatele unui zâmbet.

— Cum a fost? şopti Dnnys întorcând fânul cu furca pentru ca glasurile lor să nu fie auzite.

— Am verificat de dimineaţă răspunsurile testelor. Ai trecut, dar la limită.

Dnnys se încruntă o clipă, apoi oftă resemnat.

— Dacă aş fi avut mai mult timp să studiez, cred că ar fi fost mai bine.

— Ştiu asta, apuse Wesley. Ai prins foarte repede conceptele matematice şi ai căpătat multă experienţă în timpul călătoriei. Acum nu mai ai nevoie decât de mai multă practică. Apucă în furcă o grămadă de fân şi îl aruncă peste marginea podului. Aşa că, treci la treabă. Nu pot să-ţi ţin locul mai mult de o oră.

Dnnys se duse în fundul hambarului şi scoase o carte de sub o scândură a podelei. Cartea se deschise singură la mijloc. Aruncând o privire în jur, băiatul începu să citească.

Iovino rupse ultima boabă de strugure de pe un ciorchine,

acum gol. Mai mulţi ciorchini goi erau împrăştiaţi pe masă.

— Strugure? întrebă ea, pronunţând cuvântul clar.

Moses dădu cu putere din cap şi se întinse spre boabă. Smulgându-i fructul din mână, el îl duse uşor la buze şi-l supse, apoi îl înghiţi. Întinse mâna după o altă boabă.

— Ai mâncat destui struguri, spuse Iovino.

Băiatul nu mâncase nimic altceva în ziua aceea, dar era timpul să înceapă şi cu puţină mâncare solidă. El chiar recunoscu cuvântul după rezonanţă. Mai rămânea o problemă destul de serioasă. Refuza să înghită lichide. Probabil că mâncarea cu care fusese hrănit pe navă avea destule lichide, dar la bordul navei **Enterprise** el se deshidratase.

Iovino avea un plan.

Exagerându-şi toate mişcările pentru a capta atenţia băiatului, ea se întinse să ia de pe masă un pahar cu apă. În pahar era un pai strălucitor colorat. Iovino duse încet paharul la gură şi supse zgomotos din pai până când obrajii i se umflară de apa pe care o ţinea în gură.

Apropiindu-şi faţa de a lui Moses, Iovino îl stropi. Apa se împrăştie de pe frunte pe obraji şi apoi pe bărbie. El râse încântat de acest joc.

— Ţi-a plăcut? întrebă ea. Vrei să mai fac o dată? El nu reacționă la cuvinte, dar când ea ridică din nou paharul, el scoase un strigăt de bucurie.

Repetă jocul de mai multe ori, apoi îi oferi băiatului un pahar cu un pai în el. Nu fu nevoie să-i arate cum să facă. Băiatul îşi umplu gura cu apă aşa cum făcuse şi ea. Tehnica lui era mai bună decât a ei. Un jet de lichid se împrăştie pe faţa lui Iovino.

— Foarte bine! râse doctoriţa. Acum e rândul meu. Jocul continuă aşa până când fură amândoi uzi leoarcă. Ea umplu din nou paharul şi îi oferi lui Moses paiul, dar, de data asta, ea îşi duse mâinile la gura lui înainte ca băiatul să poată scuipa apa. Cu degetele mari îi presă gura, iar cu arătătoarele îi presă obrajii încercand să-l facă să înghită.

El nu râse, dar înainte să înceapă să plângă, Iovino îl lăsă să-şi continue jocul de-a stropitul. Ea înghiţi o gură de apă, cu

degetele apăsate pe faţă.

— N-a fost nostim?

Moses fu de acord, pentru că îşi umplu obrajii cu apă, dar nu mai scuipă conţinutul, şi aşteptă ca şi doctoriţa să-şi joace rolul în acest nou joc.

Doctor Crusher citea cu glas tare căpitanului pasaje din raportul lui Iovino, dar, din respect pentru internistă, se ferea să-i arate şi raportul vizual. Imaginea băiatului care o stropea pe Lisa era atât de amuzantă, dar nu trebuia văzută şi de alţii.

— Se pare că a avut succes, spuse Picard. Zâmbi atunci când doctorul îi descrise bătaia cu apă, dar fu îngrijorat de cum arata Beverly Crusher. Oboseala îi scotea în evidenţă pometii obrajilor şi îi accentua paloarea.

— Este unul dintre cei mai buni doctori ai mei, spuse Crusher cu mândrie, fără să-şi dea seama că Picard o studia. Sub îngrijirea ei, băiatul face progrese foarte mari. Până vom ajunge pe Baza Stelară Zece s-ar putea să înveţe să şi meargă. Desigur, îl ajută şi faptul că este mic. Copiii au o capacitate uimitoare de a se adapta noilor condiţii de viaţă.

Cu cincisprezece ani în urmă, traducătoarea trecuse prin acelaşi proces de readaptare. Picard încercă să calculeze diferenţa de timp, dar era greu să determini vârsta ei actuală.

— Câţi ani avea Ruthe când a fost salvată?

— Rezultatele primei analize medicale indică vârsta de zece ani, dar estimarea poate greşi cu câţiva ani. Nu există nicio informaţie asupra efectelor mediului choraiilor asupra dezvoltării psihice la o vârstă fragedă.

— Zece ani, spune Picard gânditor, imaginează-ţi cum este să înveţi abia la vârsta asta să respiri aer, să mergi şi să vorbeşti, să bei apă.

— Ba chiar mai rău. Imaginează-ţi acest efort la cincizeci de ani, spuse Crusher. Speranţele ei în privinţa readaptării lui Jason erau mult mai modeste. Important era să-l păstreze în viaţă. La început, proiectul din holospaţiu păruse promiţător, dar amintirile lui Yar erau limitate şi Data începuse să aibă îndoieli dacă va putea crea o simulare convingătoare.

— Beverly, tu şchiopătezi! spuse Picard în timp ce ea traversa încăperea pentru a se aşeza la birou.

— N-am observat. Acum când îi atrăsese el atenţia, Crusher simţi un tremur în piciorul drept. Cu două săptămâni în urmă simţise dureri intermitente în picior.

— Am crezut că rana s-a vindecat. Rana fusese adâncă şi hemoragia ar fi putut să-i fie fatală. Picard n-a vrut să-şi recunoască nici sie însuşi cât de aproape de moarte fusese Beverly Crusher pe planeta Minos.

— S-a vindecat, numai că am stat prea mult în picioare.

— Nu tu ai fost cea care mi-ai atras atenţia asupra sentimentului de invincibilitate?

Crusher zâmbi cu tristețe.

— Eu mă simt mai curând ca un gândac strivit.

— Atunci dormi şi tu, aşa cum facem toţi, spuse el, abţinându-se să-i atragă atenţia că arăta foarte obosită.

Doctor Crusher era prea preocupată pentru a asculta acest sfat. Se întoarse spre el şi, pentru o clipă, lăsă deoparte aerul profesional, de parcă ar fi fost o parte a unei armuri care devenise prea grea pentru a o mai putea suporta.

— Jean-Luc, dacă nu reuşim să creăm în holospaţiu mediul de pe nava choraiilor, nu ştiu ce-aş mai putea face pentru Jason.

Vocea ei trăda o oarecare teamă, pe care Picard nu o mai auzise nici măcar atunci când propria lui viaţă fusese ameninţată în peşterile de pe Minos. Nici atunci şi nici acum, el nu avu un răspuns.

Simulatorul o eliberă pe Yar. Învăţase deja să anticipeze căderea şi ateriză pe ambele picioare fără să-şi piardă echilibrul. O dureau picioarele din cauza impactului repetat şi puntea se stricase din cauza cizmelor ei, dar ea era prea mândră să-i spună lui Data să mai facă o pauză, mai ales acum când începuseră să progreseze.

Androidul se uită la ea aşteptând vreun comentariu.

— Nu-mi mai dau seama, ţipă Yar, ridicând mâinile în sus cu disperare. Mai cald, mai rece, mai multă presiune, mai puţină…

Am încercat atâtea variante, încât acum nu-mi mai dau seama.

La un moment dat, memoria ei reţinuse o imagine clară a navei choraiilor, dar acum nu mai putea avea încredere în această imagine. De câte ori încerca să şi-o readucă în memorie, imaginea dispărea ca Fata Morgana.

— Poate ar trebui să lucrăm la indexul de vâscozitate, sugeră Data. Ai spus că era aproape bună.

— Când am spus asta? se înfurie Yar. Data, n-are niciun sens să mai continuăm, spuse ea şi se întoarse cu spatele, roşie de furie şi de neputinţă.

Data avea înmagazinată o cantitate infinită de răbdare şi ar fi putut continua atât cât ar fi fost necesar, dar de data asta îşi dădu şi el seama de zădărnicia efortului lor.

— Doctor Crusher va fi dezamăgită.

Emoţiile omeneşti îl uluiau adesea, dar remarcase încrederea pe care o avea doctor Crusher în acest proiect. Simţise şi graba ei.

Chemă din nou proiecţia imaginii şi o studie cu ochi critic. În afară de programarea interiorului, exteriorul navei choraiilor se potrivea înregistrărilor vizuale.

— Poate că asta va fi suficient pentru tratament.

— Poate, oftă Yar. Încercase încă o dată să-şi readucă în memorie o amintire care să nu fi fost înscrisă în programul lor, dar scurta ei experienţă pe o navă a choraiilor era prea fragilă pentru a rezista în timp.

Data se resemnă cu gândul că proiectul lor ajunsese la final. Se pregătea să cupleze ultimul model creat, când privirea speriată a lui Yar îl făcu să realizeze prezenţa unei a treia persoane.

Niciunul dintre ei n-o auzise pe Ruthe apropiindu-se. Traducătoarea apăruse parcă de nicăieri la intrarea din holospaţiu. Stătea acolo tăcută, nemişcată, parcă fermecată de sfera portocalie, translucidă din interior. Apoi, ca şi cum ar fi fost atrasă fără voia ei, trecu pragul şi se apropie, un pas şi încă unul, străbătu încăperea până ajunse foarte aproape de imagine.

Ruthe întinse o mână pentru a atinge suprafaţa sferei. Când

degetele ei simţiră o rezistenţă, îşi trase mâna de parcă acel contact ar fi ars-o. Se întoarse cu faţa spre Yar.

— Cum pot să intru?

Capitolul 15

Ruthe plutea liber în oceanul călduţ aflat chiar în centrul navei choraiilor. Sfera interioară era mare, de câteva ori înălţimea ei, mărginită de fiecare parte de câte un perete plat care marca locul unde se lipea de celelalte sfere din jur. Cu mişcări leneşe, înotă spre suprafaţă şi lovi cu picioarele învelişul moale, deformând materialul flexibil. Peretele o împinse spre interior. Degetele ei căutară o membrană de intrare în cealaltă sferă. Trecu în sfera alăturată şi auzi zgomotul înfundat al membranei care se închidea. Împingând cu talpa piciorului în suprafaţa cea mai apropiată, îşi luă din nou avânt. Trecu în acest mod prin mai multe sfere.

Începuse această cursă printre sfere numai din plăcere. Se îndreptă către locul de unde se auzea murmurul unei melodii care se răspândea prin lichidul din jurul ei şi care îi dădea fiori. Făcu tumbe şi sărituri până când un sunet mai puternic şi mai dur o făcu să-şi întrerupă dansul. Începu să o cuprindă frica. Jocul devenise vânătoare şi ea era prada.

În timp ce Ruthe înota mai departe, sferele începură să devină mai mici. Trecea prin ele din ce în ce mai repede, dar vânătoarea continua. Când văzu lumina stelelor strălucind prin peretele curbat, îşi dădu seama că era prinsă în sfera exterioară de pe nava choraiilor. Zgomotul membranelor de închidere devenea cu atât mai puternic cu cât urmăritorul se apropia mai mult. Un curent trecu pe lângă ea, aducând un miros necunoscut, un miros care emana sentimentul de pericol. Spaima îi întunecă mintea. Ruthe trecu prin ultimul perete, ţipând în momentul în care se lovi de vidul de gheaţă al spaţiului. Şi lichidul îi fu scos din plămâni…

Deelor se plimba prin cabina întunecată însoţit de ţipetele lui Ruthe, care dormea într-un colţ. Se lipi de trupul ei şi îi strigă numele de mai multe ori, până când ţipetele ei se transformară într-un scâncet şi apoi încetă să se mai zbată în strânsoarea braţelor lui. Încet, pe măsură ce el îi mângâia părul şi îi şoptea cuvinte liniştitoare, încordarea ei pieri. Spre dimineaţă, când ea căzu într-un somn adânc, Deelor se ridică de lângă ea.

— Nu priviţi în jos, spuse Yar, în timp ce îi conducea pe ceilalţi în holospaţiu.

Automat, Beverly Crusher privi spre picioare. Stătea deasupra unei găuri negre, la ani lumină depărtare de stelele care străluceau dedesubt. Luptând împotriva ameţelii care o cuprinsese, doctorul ridică ochii şi se concentra asupra sferei portocalii suspendate în faţa ei. Data sugerase să aşeze sfera choraiilor într-un decor cosmic şi Crusher fusese de acord. Adăuga încă un element real experimentului. Rezultatul era uimitor.

— Te-am avertizat, spuse Troi, cu un zâmbet plin de înţelegere.

— Nu uitaţi, nu vă abţineţi să respiraţi. Yar nu încerca să-şi ascundă plăcerea pentru ocazia de a da aceleaşi sfaturi pe care i le dăduse Crusher. Pur şi simplu inhalaţi lichidul. Nu se întâmplă nimic.

— Mulţumesc, Tasha, spuse Crusher rece. Îşi amintise că e numai o simulare într-un holospaţiu şi nu o navă a choraiilor, dar aceasta nu-i fu de mare ajutor în momentul în care intră în mediul choraiilor. Plutind uşor în lichidul din interior, trupul ei refuza să accepte ordinul dat de creier de a respira.

Cu mişcări ale mâinilor, doctorul înotă până aproape de Jason. Yar îl transportase direct din infirmerie până în mijlocul proiecţiei. El plutea în mijlocul sferei, dar mai puţin încordat decât înainte. Crusher luă scanerul şi începu controlul medical. O singură trecere a scanerului deasupra trupului lui Jason îi arătă că sistemul lui metabolic îndepărtase orice urmă a ultimelor sedative administrate; activitatea creierului indica faptul că el era conştient de prezenţa ei. Era o îmbunătăţire

categorică a stării lui.

Crusher înotă înapoi spre ieşire, dar chiar înainte de a ieşi din sferă se forţă să respire puţină atmosferă, să-şi umple plămânii cu acel lichid neobişnuit. Respectul lui Crusher pentru Yar crescu considerabil. Şeful securităţii avusese mare curaj.

— Merge, spuse Crusher după ce ieşi. Îşi strânsese părul şi acum scutura ultimele picături de lichid. Firicele de lichid se scurseră de pe uniforma ei, căzând pe suprafaţa invizibilă a punţii.

— Îşi revine.

— Aşa este, fu de acord Troi mai puţin entuziasmată. Emoţiile pe care le simţise din momentul în care se trezise Jason erau departe de a o linişti.

Patrisha ţinea încă în mâini cartea în momentul în care intră Dnnys.

— E a mea, spuse el cu fermitate.

— Îmi pare rău, Dnnys, n-am vrut să mă amestec în treburile tale. Lăsă cartea pe toaletă, alături de lucrările pe care le scosese din sertare. Îţi împachetam lucrurile pentru când vom ajunge pe New Oregon. Ai fost atât de ocupat în ultima vreme… Degetele ei trecură uşor peste titlul cărţii. Acum îmi dau seama de ce.

El îşi pironi privirea în podea.

— Nu-mi pare rău. Oricare ar fi pedeapsa, n-am să spun că-mi pare rău.

— Nici nu-mi închipuiam că ai să spui asta, oftă Patrisha. Dacă până acum Thomas nu ţi-a insuflat nimic, nu mai e nicio speranţă.

Fiul își ridică imediat privirea plină de mânie.

— Tu nu crezi în legile lor prosteşti! De ce aş crede eu?

Patrisha îşi simţi gâtul uscat de teamă.

— Este atât de evident? întrebă ea.

— Poate că pentru ceilalţi, nu, dar eu îmi dau seama.

— Şi cartea asta… Ce câştigi dacă o citeşti?

— O diplomă de mecanic, spuse Dnnys. Şi posibilitatea de a pleca cu prima navă de transport care are nevoie de un

mecanic.

Jason putea fi văzut din afara sferei, dar numai ca o formă palidă, fantomatică, ce plutea în interior. Avea ochii închişi şi nu reacţiona la prezenţa celor trei oameni care îl urmăreau şi vorbeau în şoaptă despre el. Cu toate că picioarele şi mâinile nu-i erau legate, mişcările erau destul de puţine şi slabe.

— Dacă Data ar repeta sfera şi ar crea un ciorchine? sugeră Beverly Crusher. Sprâncenele îi erau atât de încruntate, încât dădeau chipului ei o expresie de temut. Structura ar fi chiar mai apropiată de original.

— N-ar fi de niciun folos, spuse Troi. Construirea sferelor nu este o soluţie. El caută ceva ce noi nu-i putem oferi. Încă o dată, consilierul încercă să simtă ceea ce simţea Jason. Căută cuvintele cu care să descrie ceea ce simţea el, sentimentul de părăsire, dar glasul îi fu înecat de lacrimi.

— Îi ascultă pe choraii, spuse Ruthe încet, care stătea mai la o parte de cele două femei. Chiar dacă ştie că ei au plecat.

— Vrei să-i cânţi? întrebă Crusher. Poate că muzica ta va ajunge până la el.

Traducătoarea rămase o clipă nemişcată înainte de a răspunde.

— Când eram mică şi înotam împreună cu mama mea în apele navei noastre, ea mi-a spus povestea planetei Hamlin. Cum un copil care a auzit muzica choraiilor a râs şi a bătut vesel din palme la sunetul muzicii lor, cu toate că în jurul ei totul se transforma în praf şi foc. Şi choraiii au salvat fetiţa şi pe ceilalţi copii, pentru ca ei să poată asculta muzica lor tot restul vieţii.

— Cumplit! strigă Troi.

— Oare? se întrebă încetişor Ruthe.

— Ruthe, o rugă Crusher cu vocea sugrumată, te rog, ajută-ne să-l salvăm pe Jason.

Femeia clătină din cap.

— N-aţi înţeles nimic. Sunetul slab al flautului meu nu se poate compara cu muzica acelor cântăreţi. De altfel, aşa cum mă simt acum, n-aş putea interpreta decât cântece triste.

— S-o ia naiba! spuse doctorul furioasă.

Troi o apucă de mână pe Crusher.

— Beverly, şi ea suferă. Când a venit prima oară la bord, Ruthe s-a golit de orice sentiment. Acum este obligată să-şi amintească trecutul prin intermediul lui Jason şi al copilului. Simt multe sentimente renăscând în ea. Trebuie să avem mare grijă în ceea ce o punem să facă.

— Pentru mine nu are niciun sens, spuse Riker, în timp ce se îndrepta alături de Data spre punte. Cum poţi avea o religie dacă nici nu poţi să vorbeşti despre ea?

— Unele civilizaţii interzic discuţiile despre sex şi, cu toate astea, reuşesc să se reproducă. Data nu avusese intenţia să facă o glumă, dar ofiţerul începu să râdă la auzul vorbelor lui.

Data clătină din cap.

— Nu reacţionezi întotdeauna la fel la glumele mele.

— Asta din cauză că nu sunt niciodată nostime, puse Riker şi râse şi mai tare

— Subiectul merită un studiu mai aprofundat, recunoscu Data.

— Nu cred că-ţi poţi dezvolta simţul umorului studiind, spuse Riker. Observă o persoană cunoscută şi se gândi că o uitase pe femeia ce mergea înaintea lor. Umorul este ceva natural.

— Ca somnul? Data mări pasul pentru a nu rămâne în urma ofiţerului. Şi ăsta e un concept foarte dificil. Până acum nu am reuşit să înţeleg nevoia stării de inconştienţă.

Riker nu-i mai asculta.

— Deanna!

Troi nu se întoarse decât după ce o strigă a doua oară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Riker atunci când îi văzu chipul.

— Sunt obosită, spuse consilierul. Îşi ridică mâna şi-şi atinse obrazul uşor umed. Oh, am plâns.

— Deanna…

— N-am nimic, Will. Am stat prea mult timp împreună cu captivul de pe Hamlin. Se simte atât de singur, e atât de disperat.

Cu toate că era conştient de privirile pe care le aruncau membrii echipajului care treceau pe lângă ei, cu toate că Data arăta o curiozitate nedisimulată, Riker tot nu voia s-o părăsească pe Troi.

— Te conduc până la cabina ta.

— Mulţumesc, Will, spuse Troi, apoi adăugă grăbită, dar aş prefera să fiu singură. Astea nu sunt sentimentele mele, dar până când ies de sub influenţa lor… Sunt vulnerabilă.

Grăbind pasul, Troi intră împreună cu alţi doi pasageri într-un turbolift.

— Deanna!

Uşile se închiseră între ei.

— Mai am o serie de întrebări în legătură cu modul în care sunt produse lacrimile, spuse Data. Poate că ar fi un bun…

— Nu acum, Data, se răsti Riker şi porni cu pas grăbit.

— Şi poate că nici altă dată, îşi spuse Data, şi mai adăugă o nelămurire pe lista ciudăţeniilor comportamentului uman.

Doctor Iovino îşi ştergea apa de pe uniformă.

— Cred că e destul, spuse ea, îndepărtând paharul din faţa lui Moses. Nu reuşise să-l convingă că e şi mai nostim să nu te mai joci de-a băutul apei.

— Nu! ţipă băiatul.

— Ştiam că aşa o să spui. Vorbea întruna cu el, iar băiatul părea să înţeleagă tot mai mult şi tot mai repede, de parcă ar fi cunoscut această limbă, dar n-ar fi putut s-o vorbească. Pentru moment, avea în vocabular un singur cuvânt.

— În caz că te interesează, comportamentul tău progresează exact aşa cum era de prevăzut.

— Nu!

— Exact ce spuneam eu. De asta se numeau „cumplita pereche”, nu-i aşa? Apoi ea răspundea propriilor întrebări pentru ca amândoi să strige odată inevitabilul „Nu!”. Moses era foarte încântat de sunetul vocilor lor.

O umbră se profilă pe podea şi Iovino ridică privirea pentru a vedea cine a intrat. Recunoscu în cea care intrase pe una dintre supravieţuitoarele de pe **USS Ferrel** şi bănui că Ruthe

era amestecată în apariţia neaşteptată a copilului în infirmerie. Ea însăşi arăta ca o copilă timidă. Lisa ignoră prezenţa lui Ruthe şi continuă să vorbească cu copilul.

— Uite ce am aici! Iovino ţinea în mână o bucată de ciocolată. Moses mai gustase şi înainte mâncare solidă şi ciocolata îi plăcea cel mai mult. Vrei o bucăţică?

— Nu! declară el bucuros.

Iovino ascunse bucăţica la spate şi aşteptă să-i vadă reacţia. Când el începu să scâncească, ea îi vorbi foarte clar.

— Parcă ai spus că nu vrei.

În ciuda supărării, copilul asculta foarte atent ce i se spunea.

— Vrei o bucăţică? Iovino făcu iar gestul de a ascunde ciocolata. Da?

Buzele copilului tremurau…

— Daaa, spuse el, lungind cuvântul exagerat, apoi îi smulse bucata din mână cu faţa numai zâmbet.

— Pare fericit, spuse Ruthe cu o urmă de mirare în glas.

— E într-o dispoziţie bună. Moses e bine dispus de câte ori totul e aşa cum vrea el.

Internista se încruntă când spuse acest luciri. Fusese atât de ocupată în ultima vreme, încât nu se mai gândise la viitorul lui. Brusc, începu să se întrebe ce urma să se întâmple cu acest copil ciudat.

— Mă întreb dacă toţi sunt ca el.

— Care toţi? întrebă Iovino. Ea era acum cea uimită.

— Ceilalţi copii. Am încercat să nu mă gândesc la ei, dar poate că şi ei sunt fericiţi.

Femeia plecă la fel de brusc precum venise, lăsând-o pe Iovino să reflecteze la această informaţie. Gânditoare, doctoriţa se uită la Moses cum mănâncă ultimele bucăţele de ciocolată. Muşca câte puţin şi reuşea să nu se murdărească pe faţă, fapt remarcabil pentru un copil atât de mic. Dar băiatului nu-i plăcea să se murdărească. Să se ude era cu totul altceva.

— Gândeşte-te, Moses. Alţi copii asemeni ţie…

— Daaa, spuse el foarte convins.

Jason ieşi din viaţă repede şi pe tăcute.

Pluti liniştit un minut întreg înainte ca echipa de medici să ajungă în holospaţiu şi să facă să dispară iluzia ce imita nava choraiilor. Un grup de oameni, cu Beverly Crusher în centru, erau aplecaţi deasupra omului întins pe suprafaţa tare a compartimentului fără nicio ornamentaţie. Vocile medicilor se auzeau între pereţii încăperii în timp ce echipamentul de reanimare era pus în funcţiune.

Ruthe îi privea pe doctori cum iau mereu lupta de la capăt pentru a readuce la viaţă trupul palid, dar ştia că eforturile lor disperate erau zadarnice Jason evadase.

Doctor Crusher se prăbuşise pe punte, cu capul între mâini, dar Picard ştia că era prea încordată ca să fi adormit. Făcu un pas şi intră în birou.

— Beverly!

Ea se ghemui şi mai mult. Dar nu-i răspunse.

— Ai mai pierdut şi alţi pacienţi, spuse el în şoaptă.

— Răniţi, da, răspunse ea în cele din urmă. Cu răni foarte grave, pe care nici eu nu le puteam vindeca, sau cu boli care nu pot fi lecuite. Acele morţi erau de neînlăturat. Dar Jason era sănătos şi eu nu l-am putut ţine în viaţă.

— Eu am hotărât că trebuie adus la bord.

— Nu te învinuiesc pe tine. Nu mă învinuiesc nici pe mine. În acel moment, părea cel mai bun lucru pe care trebuia să-l facem. Dar Ruthe ştia mai bine. Trebuia să-l lăsăm acolo.

— În captivitate?

Aversiunea lui faţă de cele întâmplate copiilor de pe Hamlin nu se ştergea aşa de uşor.

— Pentru el, asta a însemnat cativitatea, spuse ea arătând cu mâna spre pereţii navei, Jean-Luc. Jason s-a sinucis. Nu pe faţă, făcând rău trupului, ci, pur şi simplu, a hotărât să moară.

Picard îi ascultă tremurul din glas, cu îngrijorare crescândă şi fu izbit de paloarea ei.

— Eşti mult prea obosită pentru discuţia asta.

— Nu pot să dorm, spuse ea brusc, ridicându-se de la birou. Am treabă.

— N-ai să-l readuci pe Jason la viaţă alergând în jurul infirmeriei,

— Mai am şi alţi pacienţi de care trebuie să mă ocup.
— N-ai încredere în personalul tău, doctor Crusher?
— Sigur că am…
— Atunci care e problema?
— Am impresia că sunt prea obosită să pot dormi.
Picard cunoştea senzaţia. La un moment dat, oboseala dădea aripi minţii fără să ţină seama de nevoia de odihnă a trupului.
— Un sedativ ar rezolva problema.
— Nu practica medicina dacă nu ai autorizaţie! îl statui ea, îndreptându-se spre uşa biroului. Eu nu dau ordine pe punte.
Picard o lăsă să treacă pe lângă el, ieşi pe coridor, apoi o urmă în plimbarea ei. Nu merseră prea mult. Un alt doctor o opri.
— Ce s-a întâmplat, doctor Iovino? Întrebă Crusher neliniştită.
— Am o întrebare în legătură cu Moses.
Picard aşteptă până când tânăra doctoriţă se apropie de Crusher, apoi strigă:
— Beverly!
Ea întoarse capul spre el. Cu o mişcare iute, Iovino scoase o seringă şi introduse acul în braţul medicului-şef. Crusher încercă să se ferească, dar conţinutul seringii pătrunsese în sistemul ei nervos.
— Ce naiba faci, Iovino?
— Îmi îndeplineşte ordinele, spuse Picard îndreptându-se spre ele. Încercase să evite această tactică prin surprindere, dar, având în vedere încăpăţânarea lui Crusher, nu avusese de ales. Din fericire. Iovino acceptase foarte repede să folosească această soluţie.
— La naiba! Nimeni nu dă ordine personalului medical în afară de mine! se repezi Crusher la Picard, dar acesta nu se arătă impresionat de furia ei. Ea se întoarse spre Iovino. Mi-ai injectat Retranin?
— Zece centimetri cubi.
— Ar trebui să-ţi fac raport!
— Nu ţipa la mine, spuse internista fără nicio urmă de reţinere. M-am săturat să se ţipe la mine.

Crusher se clătină. Sedativul începea să-şi facă efectul. Cu un oftat de resemnare, spuse:

— Cinci centimetri cubi ar fi fest mult mai bine.

Iovino ridică din umeri.

— Ştiu, dar a trebuit, să ţi-l injectez prin uniformă.

— Bine, spuse Crusher. Capul îi devenise brusc foarte greu.

— Haide! Picard o prinse de umăr. Te conduc la cabina ta.

Tura de noapte de pe punte era formată din puţini oameni.

Data se afla la cârma, în timp ce locotenent Worf se afla la pupa. Klingonianul nu avea nevoie de alte ajutoare. Mai verifică o dată pupitrul de comunicaţii, era a treia verificare, şi raportă rezultatele cu o expresie impasibilă.

— Niciun răspuns.

— La naiba! Riker se aplecă în faţă, stând pe scaunul lui din mijlocul punţii.

— Data?

— Am făcut contactul, domnule, spuse Data întorcându-se spre el. Lipsa transmisiunilor radio indică faptul că ceva este greşit. Primul ofiţer trecu în revistă toate posibilităţile care ar fi putut duce la tăcerea celor de pe New Oregon.

— Proasta funcţionare a echipamentului, o interferenţă a unei furtuni ionice…

— M-am gândit deja la această posibilitate, interveni Data. Senzorii au verificat, nivelul ionic este normal.

Riker continuă:

— Au încurcat frecvenţele…

— Am verificat toate frecvenţele de comunicare, declară Worf, în timp ce mâinile lui grele atingeau uşor suprafaţa consolei. Nicio transmisiune din acel sector pe nicio frecvenţă.

Riker oftă.

— Deci, singura explicaţie ar fi proasta funcţionare a echipamentului de pe planetă sau… şi lăsă fraza neterminată.

— Alte presupuneri ar fi pure speculaţii, sublinie Data.

— Ştiu, Data, dar trebuie să presupunem tot ce poate fi mai rău până când aflăm despre ce e vorba. În cât timp s-a estimat că vom ajunge acolo?

— Cincisprezece ore, douăzeci şi trei de minute… Data făcu o pauză, apoi continuă grăbit: şi cinci secunde.

Riker era prea preocupat, gândindu-se cum să-l oprească pe Data. Multe se puteau întâmpla în cincisprezece ore.

— Măreşte viteza la şapte warp.

— Viteza şapte warp, confirmă Data şi nava răspunse cu o trepidaţie imperceptibilă.

Cu toate acestea, era sigur că Picard avea s-o simtă. De aceea, Riker atinse insigna înainte ca Picard să-i ceară vreo explicaţie.

— Căpitane, avem nevoie de tine pe punte.

Capitolul 16

Doctorul Crusher fusese ultimul membru al echipajului care fusese convocat. Îşi freca ochii somnoroşi şi încerca să înţeleagă ceva din tot ce se întâmpla pe punte. Întregul echipaj se adunase acolo. Worf şi Yar erau la pupitrele tactice, prea atenţi la ceea ce aveau de făcut pentru a observa intrarea doctorului. Lucrau foarte concentraţi, ca în cazul unei situaţii de urgenţă. Crusher se îndreptă spre mijlocul punţii, unde căpitanul discuta cu Riker şi cu Andrew Deelor. Geordi şi Data erau la pupitrele lor.

Picard se uită la ea în timp ce se apropia şi întrerupse discuţia cu ceilalţi doi. Aşteptase până în ultima clipă înainte să o cheme, lăsând-o să se odihnească cât mai mult posibil, dar acum era momentul să afle şi ea ce se întâmplă. Era singurul ofiţer medic capabil să îndeplinească munca ce îi aştepta.

Crusher studie imaginea de pe ecranul principal – o planetă bej în care se amestecau fâşii verzi.

— New Oregon? Am ajuns înainte de vreme.

— Da, spuse Picard. A fost o problemă.

— Problemă? Ce fel de problemă?

— Credem că a fost atacată colonia.

Vocea plată a lui Picard ar fi trebuit să o facă pe Crusher să-şi dea seama ce avea să urmeze, dar mintea ei refuza să accepte implicaţiile.

— De ce am fost chemată pe punte? Eu ar trebui să fiu pe planetă, împreună cu echipa medicală.

Riker deschise gura să-i răspundă, dar căpitanul îl reduse la tăcere cu un simplu gest al mâinii. Picard prefera să-i spună chiar el vestea.

— E prea târziu pentru asistenţă medicală, doctor Crusher.

— Niciun supravieţuitor?

Uluită, ea se prăbuşi într-un fotoliu. O cuprinse o slăbiciune a minţii şi a trupului. Infirmeria era deja pregătită pentru examinarea medicală a coloniei de muncitori ai Federaţiei, peste douăzeci de ingineri, mecanici şi tehnicieni, care se ocupaseră de crearea solului fertil de pe planetă.

— Sunt morţi cu toţii?

Picard îi oferi o speranţă falsă.

— Nu e niciun semn de viaţă pe suprafaţa planetei. Până şi vegetaţia moare. Până când Geordi La Forge a plasat nava pe orbita planetei, senzorii au anunţat că starea de urgenţă a trecut. Frecvenţele radio continuă să rămână tăcute.

— Cum? De ce? întrebă Crusher, apoi găsi un răspuns în prezenţa lui Andrew Deelor. Choraiii?

— Posibil, spuse Picard. Data a detectat o urmă slabă de particule organice în preajma sistemului solar. Nu vom şti sigur până când nu vom verifica suprafaţa planetei.

Data se întoarse cu spatele la pupitrul lui.

— Am stabilit coordonatele de teleportare pentru staţia de creare a pământului, cât şi pentru staţia Fermierilor. Ceea ce a mai rămas din ei. Am căutat un loc deschis unde să poată ateriza, spuse el şi arătă un punct roşu pe ecranul senzorului său. Condiţiile de climă sunt vitrege. Câmpul de control al atmosferei n-a dat rezultate.

— Două echipe, ordonă Picard brusc. Câte una în fiecare punct. Una din cele mai grele lecţii era aceea de a accepta ca echipele de cercetare să se substituie propriei lui prezenţe, să o folosească asemeni ochilor, urechilor şi mâinilor lui. Riker ar fi putut invoca siguranţa căpitanului pentru a-l ţine pe punte, dar Picard ajunsese să-şi dea seama că era mai bine să fie la distanţă.

Riker formă repede primul grup.

— Data, Yar, verificaţi locul unde s-au stabilit Fermierii.

Ofiţerii îşi părăsiră posturile, lăsându-i pe Worf şi pe La Forge singuri la capetele punţii. Primul ofiţer arătă spre Deelor şi spre Crusher.

— Voi veţi verifica staţia de control. Cele mai mari stricăciuni acolo trebuie să se fi produs.

Crusher se ridică din fotoliu, adunându-şi ultima rezervă de energie.

— Eu trebuie să salvez vieţi, spuse ea, în general. Dar în ultima vreme n-am făcut decât să înregistrez morţi.

Echipa lui Riker se materializă pe o câmpie plană fără nicio formă de relief. O ploaie rece se abătu asupra lor şi nori purpurii ascundeau soarele, astfel că după-amiaza părea o noapte întunecoasă. Sub picioarele lor, un covor gros de plante putrezea în pământul mustind de apă. Primul ofiţer privi în jur în căutarea vreunei case.

— Acolo! spuse Deelor, arătând spre un punct aflat la câţiva zeci de metri depărtare.

Riker îşi cobori privirea. Staţiile de formare a pământului erau construite mai mult pentru a fi utile, decât pentru a fi frumoase, dar clădirile de pe New Oregon nu aveau niciuna din cele două calităţi. Tuburile înfipte în pământ şi acoperişurile sub formă de cupole ale centrului operațional fuseseră smulse şi distruse.

Conducând echipa spre locul dezastrului, Riker înainta prin apa care acoperea pământul. În ciuda atenţiei cu care păşea, alunecă pe nişte resturi ascunse în noroi. Se aplecă şi ridică de jos o bucată de metal răsucită. Era greu să-ţi dai seama la ce folosise, dar ploaia continuă spălase negreala care îl acoperise şi scoase la iveală zone carbonizate pe suprafaţa metalului. Riker dădu fragmentul lui Deelor, care-l inspectă cu mare interes.

— Stratul exterior este complet carbonizat, remarcă el. Cu unghia, zgârie puţin suprafaţa metalului.

— Eu mă duc să caut eventualele cadavre, spuse Crusher şi plecă încet înainte. Ochii ei căutau printre materialele de construcție arse. Când tricorderul ei semnaliză, ea privi la grămada aflată în drumul ei.

— Am găsit ceva, comandante!

— E un cadavru? întrebă Riker, ca răspuns la chemarea ei.

Chipul lui păli şi înghiţi convulsiv.

Doctorul îi confirmă printr-o mişcare a capului şi îşi ridică tricorderul.

— Nivelul ridicat de calciu indică prezenţa oaselor. Plimbă instrumentul pe deasupra perimetrului staţiei. Înregistrez mai multe cadavre în partea aceea, abia îngropate în cenuşă şi moloz. Şi ele, de asemenea, arse.

— Probabil că incendiul a fost foarte puternic dacă a provocat asemenea pagube, spuse Riker.

— Nu a fost foc. Deelor dădu la o parte o placă de metal care zăcea alături de un cadavru. Semnele unui impact de presiune sunt foarte clare. A fost ca o lovitură de ciocan a unui câmp de forţă, care a zdrobit toată zona. Urmată de o baie acidă.

— Cum poţi fi atât de sigur? întrebă Riker.

— Am văzut înregistrări ale unor distrugeri similare pe o altă planetă. Acelaşi lucru s-a întâmplat pe Hamlin.

Data deschisese un alt canal de comunicare pentru Riker, comparând descrierea făcută de Deelor, comparând ruinele înnegrite ale staţiei de formare a pământului şi aşezările Fermierilor. Butuci de lemn erau împrăştiaţi peste tot. Ploaia, care nu mai contenea, transformase câmpurile într-o mare mlăştinoasă.

— Choraiii au trecut şi pe aici, îi raportă Data lui Picard. A rămas foarte puţin din structurile de lemn. Şi mai puţine sunt urmele celor care au locuit aici.

— M-am înrolat în Flota Stelară pentru a pune capăt unor astfel de lucruri, spuse Yar, urmărind distrugerile provocate. De data asta, am ajuns prea târziu.

Din nou, sala de conferinţe era plină. Căpitanul Picard se gândi la această şedinţă şi la cea de acum două săptămâni şi remarcă diferenţa. Wesley Crusher, care, în mod obişnuit, ţinea neapărat să stea departe de mama lui, de data asta se îndreptase direct spre scaunul de lângă ea, căutând, parcă, alinare. Consilierul Troi, zguduită şi ea de ultimele veşti referitoare la distrugerea coloniei, se aşezase alături de Riker.

Acest fapt nu însemna prea mult pentru cei aflaţi în încăpere, dar căpitanul îi înţelegea semnificaţia.

O singură persoană lipsea. Picard se întoarse spre ambasador:

— Unde este Ruthe?

— N-am avut timp să-i spun de atac, zise Deelor şi adăugă repede:

— Oricum, nu ne-ar fi putut oferi nicio informaţie care să ne fie de folos.

Picard îi răspunse tăios.

— Nu-i poţi ascunde acest fapt. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să afle.

— Atunci, să fie cât mai târziu, murmură ambasadorul. Să începem discuţiile, vreţi?

În primele minute au discutat despre observaţiile făcute de echipele de cercetare Data rezumă distrugerile descoperire de fiecare dintre echipe, cu precizia obişnuită. Picard se întreba cât suflet, dacă exista aşa ceva, se ascundea în spatele acestei dări de seamă obiective. Nu se îndoia de faptul că androidul era capabil de sentimente, dar căpitanul considera că Data, asemeni unui copil, nu putea face legătura între dezastrul provocat pe planetă şi propria lui viaţă. Poate că acest fapt nici nu se va întâmpla până când Data nu va trăi propria lui tragedie. Doctor Crusher îşi prezentă la fel de profesional rezultatele autopsiei, dar cu o mână se ţinea de braţul fiului ei.

Ca o concluzie la cele afirmate de Crusher despre arsurile acide, Deelor dădu amănunte despre atacul choraiilor, amănunte bazate pe cunoştinţele referitoare la Masacru! de pe Hamlin.

— Trebuie să fi fost o navă mare, mult mai mare decât **Si Bemol**. Numai cea mai veche dintre navele choraiilor putea supravieţui la intrarea într-o atmosferă planetară. Nu suntem siguri asupra dinamicii folosite, dar este evident că sferele se comprimă sub acţiunea presiunii atmosferice până când componenţii anorganici ai învelişului formează o suprafaţă metalică, rigidă.

— Ceea ce înseamnă că o navă mai nouă, cu sfere mai mici,

s-ar comprima până acolo încât şi-ar strivi propriul echipaj, concluzionă Data. Sau n-ar avea suficienţi componenţi metalici pentru a completa învelişul.

— Dar de ce acest atac? întrebă Riker cu amărăciune. Hamlin era o colonie minieră, dar New Oregon este… era o colonie strict agricolă. Ce metale sperau să găsească choraiii?

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, spuse Deelor, încruntându-şi sprâncenele negre. Dacă nu mai aveau provizii, probabil că au atacat pur şi simplu din disperare. Sau ultima lor trecere prin acest sistem solar a avut loc înainte de începerea procesului de formare a pământului. Schimbările produse la suprafaţa planetei le-au atras, probabil, atenţia.

— Şi dorinţa violentă de a omorî? întrebă Picard. Ce scuză pot avea pentru asta?

Deelor răspunse sec:

— Nu vreau să le iau apărarea, căpitane… Dar Federaţia va continua să dezvolte relaţii diplomatice cu choraiii.

Un cor de proteste se auzi în momentul în care echipajul îşi dădu seama de implicaţiile pe care le avea raidul asupra planetei New Oregon.

— Imposibil, declară locotenent Yar, exprimând părerea tuturor. Mai întâi, Hamlin şi acum, New Oregon. Am văzut ce-au făcut caselor Fermierilor. Choraiii sunt nişte criminali!

Picard continuă cu voce joasă.

— Care e preţul diplomaţiei, ambasador Deelor? Şi cum rămâne cu secretul de funcţionare al navelor?

— Asta nu poate fi hotărât aici, spuse Deelor cu fermitate. Este treaba amiralilor din Flota Stelară să găsească consideraţii etice pentru apărare. Până când se va schimba politica actuală eu voi urma ordinele primite. Ceea ce înseamnă că de acum încolo, incidentul New Oregon va fi tratat ca orice altă întâlnire cu choraiii. Orice informaţie este strict secretă.

— Nu poţi ţine secret acest fapt, strigă Riker. Conducerea departamentului de formare a pământului trebuie să ştie că echipa lor a fost omorâtă. Acolo erau şi Fermieri. Nu putem ascunde aceste morţi pasagerilor noştri. Nu pentru multă vreme.

Declar se încruntă.

— Da, mult prea mulţi oameni aflaţi la bordul navei cunosc rezultatele aduse de echipele de cercetare, Nu avem altă alternativă decât să spuneri Fermierilor despre atac, dar, pentru moment, identitatea atacatorilor trebuie să rămână necunoscută.

Lui Picard nu-i plăcu soluţia simplă pe care o sugerase Deelor: pur şi simplu anunţarea morţii Fermierilor. În calitate de căpitan, această îndatorire îi revenea lui şi el o ura mai mult decât orice altă îndatorire neplăcută ce revenea rangului său.

Privi peste masă, spre Beverly Crusher, urmărindu-i profilul, gândindu-se la chipul ei, aşa cum îi apăruse cu ani în urmă, atunci când aflase despre moartea soţului ei. Picard îi adusese personal această veste. Sosirea lui neanunţată, fără Jack alături de el, fusese suficientă pentru ca Beverly să-şi dea seama despre ce era vorba. Şocul îi înceţoşase ochii chiar înainte ca Picard să înceapă să vorbească. Probabil că ea nici nu înregistrase cuvintele, dar el şi le amintea mult prea bine…

Picard alungă aceste gânduri morbide, dar acum nu se mai putea concentra. Concluzia lui Deelor nu era ceva ce putea fi acceptat.

Troi fu prima care se apropie de căpitan la încheierea şedinţei.

— Căpitane, aş vrea să te însoţesc în vizita pe care o vei face Fermierilor.

Picard aprobă printr-o uşoară înclinare a capului. Deci, consilierul îi simţise frământarea. Troi avea o capacitate extraordinară de cunoaştere a stării emoţionale a echipajului său, dar avea un sentiment neplăcut atunci când consilierul îşi folosea acest talent în privinţa lui. Probabil că ea simţise şi această reacţie.

— Căpitane Picard?

— Da, domnule Crusher, spuse Picard întorcându-se spre tânărul sublocotenent. O altă persoană care-i amintea de moartea lui Jack.

— Ce este?

— M-am gândit că ar fi mai bine să ştii că unul dintre cei

care se stabiliseră pe New Oregon era fiica Fermierei Patrisha.

— Mulţumesc, sublocotenent, spuse căpitanul.

Băiatul avea dreptate. Informaţia era foarte importantă. Dar asta făcea situaţia şi mai grea pentru Picard.

Cel puţin el ştia întotdeauna unde s-o găsească pe Ruthe, se gândi Deelor în momentul în care trecu pragul cabinei lor. Ea nu mai ieşise din cameră de la moartea lui Jason.

Ridicând privirea de pe podeaua unde se cuibărise să doarmă, Ruthe spuse.

— Ai fost plecat mult timp.

— Iartă-mă, îi răspunse Deelor, întrebându-se dacă vorbele ei erau un reproş sau mai curând o simplă remarcă. De obicei, îi urmărea mişcările cu indiferenţă.

— M-am teleportat pe New Oregon. Apoi, îi povesti motivul.

— Când s-a întâmplat? întrebă ea după ce el termină scurta descriere a raidului.

— Cam acum o săptămână. Cel puţin aşa crede doctor Crusher în urma studiului făcut pe cadavre. Estimarea făcută de Data e mult mai precisă. El pretinde că atacul a avut loc cu cel puţin patru zile în urmă, fără a indica însă o perioadă mai lungă de timp.

Ruthe se întinse încet; picioarele goale îi ieşeau de sub faldurile pelerinei.

— Asta înseamnă că ar mai putea fi în zonă. Încercăm să luăm legătura cu ei?

— Nu de la bordul navei **Enterprise**. Căpitanul Picard n-ar vedea cu ochi buni o asemenea propunere. Poate că vom găsi o altă navă când vom ajunge pe Baza Stelară Zece.

— Până atunci choraiii vor pleca, spuse Ruthe dispreţuitoare. Probabil că urmează o cale circulară, dar cu mare viteză.

Ea nu mai puse şi alte întrebări. Discuţiile dintre Ruthe şi Deelor nu durau niciodată prea mult. Ea îşi pierdea foarte repede interesul Trecu aproape o oră în care niciunul dintre ei nu vorbi, apoi Ruthe îşi spuse ultima concluzie referitoare la New Oregon.

— Probabil că nava fusese foarte mare.

Când îi auzi cuvintele, Deelor se temu că Ruthe îi împărtăşea propriile bănuieli.

— Este singură, îi spuse Troi căpitanului în timp ce stăteau pe hol, în faţa uşii Fermierei Patrisha.

Picard ezita, cu mâna întinsă la jumătatea drumului spre soneria de la uşă.

— Poate ar fi bine să mai fie cu ea unul din colonişti în momentul în care îi aduc vestea.

Consilierul îi spuse ceea ce ştia despre femeia dinăuntru. Cele câteva întâlniri ale lor fuseseră scurte, dar Troi era convinsă că înţelesese personalitatea puternică a celeilalte.

— Nu. Cred că de data asta va prefera să fie singură. Nu se simte întotdeauna bine alături de membrii comunității ei. De altfel, dorinţa Patrishei de a se izola de ceilalţi Fermieri era din ce în ce mai puternică.

— Foarte bine, consilier. Sunt convins că ştii cum e mai bine.

În asemenea situaţii Picard se baza foarte mult pe judecata lui Troi. Picard chiar se bucura că nu va trebui să mai amâne. Dacă mai aştepta, ar fi început, să se întrebe dacă expresia lui era destul de sumbră, sau dacă exagerase şi arăta prea sever. Trăgând adânc aer în piept, el activă soneria de la uşă.

Când intrară, Picard şi Troi descoperiră o cabină lipsită de orice obiect personal. Containerele cu bagaje erau stivuite cu grijă în mijlocul cabinei.

— De ce nu ni s-a îngăduit să aterizăm? întrebă Patrisha. Ce s-a întâmplat?

— Colonia de pe New Oregon a fost distrusă.

Lovitura nu putea fi atenuată de nicio introducere, dar Picard o scuti pe Patrisha de amănuntele dureroase ale atacului choraiilor. Îi spuse că fiica ei era moartă, dar nu-i spuse că ultimele clipe de viaţă ale acesteia fuseseră pline de suferinţă. Nu-i spuse că trupul fiicei ei era de nerecunoscut.

— Echipele noastre ne-au confirmat faptul că nu există supravieţuitori, îi explică Troi cu blândeţe.

— Ne pare foarte rău, adăugă Picard când nu le mai rămăsese nimic de spus. Din acest moment, lucrurile se

desfăşurau ca întotdeauna în astfel de situaţii. Cuvintele lui fuseseră ascultate cu neîncredere, apoi acceptate cu o durere tot mai mare. Unii începeau să plângă imediat, dar Patrisha nu era genul ăsta. Durerea avea să vină mai târziu, după ce ofiţerii urmau să plece. Trei avea dreptate; femeia asta n-ar fi fost bucuroasă de companii cuiva.

După o tăcere apăsătoare. Patrisha vorbi, în cele din urmă.

— Căpitane, ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi întârziat?

De-a lungul anilor, Picard învăţase să evite asemenea speculații, dar înţelese îngrijorarea care o făcuse să pună o asemenea întrebare şi îi răspunse plin de respect.

— Întreaga voastră comunitate ar îi fost distrusă. O sută de colonişti neînarmaţi, chiar şi două sute, n-ar fi putut să schimbe situaţia în niciun fel.

Deşartă mângâiere! Dar era tot ce-i putea oferi.

— N-am văzut-o pe Krn de aproape doi ani, spuse Patrisha. Chipul ei era lipsit de orice expresie. Au trecut doi ani de când ea şi iubitul ei s-au oferit să plece în această călătorie de cercetare. Mă certam atât de des cu Krn, încât am fost uşurată atunci când a plecat.

Picard schimbă o privire vu Troi. Se părea că nu avea nicio posibilitate să plece şi, pentru moment, nu puteau face nimic altceva decât să asculte. Picard nu voia să audă mai mult. Dar trebuia să îndure. Durerea lui era nimic pe lângă durerea Patrishei.

— Cu toate astea, Dvd încerca întotdeauna să ne împace. El nu era un Fermier tipic. El era un argintar, era un artist…

Argint! Acest cuvânt îl frapă pe Picard, umbrind tot ceea ce urmă. Înţelese lanţul de reacţii, din momentul în care Troi simţi alarma din mintea lui şi apoi făcu şi ea legătura. Metal pur, în cantităţi mici, dar suficient de pur pentru a folosi nevoilor choraiilor. Căpitanul devenise atât de preocupat de descoperirea motivului atacului choraiilor, încât pierdu semnificaţia relatărilor care urmară.

— Era un om blând şi o iubea atât de mult pe fiica lor, încât ea îi spunea unchi.

— Aveau un copil? întrebă Picard cu iritare.

— Da, nepoata mea, Emily. Curând după sosirea noastră trebuia să împlinească patru ani.

Duritatea cu care pusese Picard întrebarea o derută pe Patrisha.

— De ce este atât de important?

Picard nu-i putea răspunde. Nu încă. Poate că nu-i va putea răspunde niciodată.

Ruthe se plimba de colo până colo prin faţa ferestrelor de pe puntea de observaţie, în timp ce restul echipajului era adunat pe punte. Din obişnuinţă, ambasadorul Deelor şi căpitanul Picard se îndreptară amândoi spre scaunul din capul mesei de conferinţe, dar diplomatul îi făcu loc căpitanului cu un zâmbet ironic și se aşeză pe un alt scaun, lângă doctor Crusher. Riker şi Data reveniseră dintr-o nouă misiune pe suprafaţa distrusă a planetei New Oregon. Ei se aşezară ultimii. Ruthe îşi întrerupse plimbarea, dar rămase în picioare.

— Nu avem nicio dovadă că fetiţa mai este încă în viaţă, spuse Picard, deschizând discuţia cu cea mai mare grijă.

Riker era mai optimist decât căpitanul.

— Nu i-am găsit cadavrul.

— Asta nu înseamnă că nu a fost omorâtă, îi avertiză Beverly Crusher încruntându-se. Avea numai patru ani. Trupul ei putea fi distrus complet de acid, sau distrus atât de grav încât să nu putem identifica rămășiţele organice ca fiind umane.

— N-ar fi omorât un copil. Ruthe îşi afirmă credinţa cu multă convingere.

— Aş vrea să te pot crede, spuse Picard, dar choraiii au măcelărit întreaga comunitate care trăia pe New Oregon, aşa cum i-au măcelărit, pe minerii de pe Hamlin. S-a dovedit că sunt nişte criminali. De ce ar ivea scrupule în privinţa unui copil?

— Nu înţelegi! spuse traducătoarea. Choraiii consideră că adulţii sunt nesupuşi şi periculoşi, asemeni animalelor sălbatice. Şi dacă animalele posedă ceva de valoare, atunci este necesar să fie îndepărtate. Uciderea lor e cea mai uşoară cale. Dar copiii oamenilor nu sunt omorâţi fiindcă ei pot fi îmblânziţi.

Picard se strâmbă când auzi această explicație.

— O atitudine represivă, dar care va fi în avantajul nostru de data asta. Trebuie să presupunem că fetiţa a fost luată la bordul navei. Schimbă o privire cu Andrew Deelor. Ce dictează politica actuală într-o asemenea situaţie?

— Am acţionat în cadrul politicii actuale, admise Deelor, ridicând din umeri. Imaginaţia amiralilor Flotei Stelare n-a mers până la posibilitatea unei răpiri, astfel încât rămâne să hotărâm noi.

— Eu propun să-i urmărim imediat, spuse Riker. Acum, cât timp Data mai poate detecta particulele organice lăsate în urmă de ei.

Data era ceva mai precaut.

— Dar din momentul în care îi vom găsi, cum vom acţiona? Nava care a atacat New Oregon este cu mult mai mare decât **Si Bemol**. Cum îi obligăm să ne dea înapoi copilul?

— Nu-i obligăm, spuse Ruthe, apropiindu-se de masă. Îi convingem. Se întoarse spre Picard. În vocea ei se simţea o hotărâre de neclintit, iar mâinile i se înfipseră adânc în tapiţeria spetezei scaunului. Când îi vom găsi pe choraii, eu îi pot convinge să ne dea înapoi fetiţa.

Data continuă să joace rolul avocatului dur.

— Dacă nu reuşeşti, **Enterprise** s-ar vedea nevoită să accepte o luptă pe care s-ar putea să n-o câştige. Şi toate astea numai de dragul unui copil care ar putea să zacă mort printre ruinele de pe New Oregon!

— Şi dacă e vie, Data? întrebă Crusher. M-ar urmări toată viaţa gândul că Emily era vie şi putea fi salvată. Trebuie să fim siguri.

— Choraiii au răpit-o, strigă Ruthe cu vehemenţă. Şi este la ei de o săptămână deja, dusă într-o lume străină, care nu este a ei. Trebuie să le urmărim nava şi să luăm fetiţa înapoi!

— De acord, spuse Riker, lovind suprafaţa mesei cu pumnul. De altfel, avem o şansă să putem câştiga orice bătălie cu ei. Data şi Worf au îmbunătăţit deja tehnicile de apărare împotriva choraiilor.

Picard bănuia că distrugerea planetei New Oregon de către

choraii îl făcuse pe Riker să dorească urmărirea atacatorilor. Motivul era acesta şi exuberanţa firească a unui ofiţer tânăr. Amândouă motivaţiile erau meritorii dacă erau privite în perspectivă.

— Care este părerea ta, ambasadorule? întrebă Picard, curios să afle pentru ce ambasadorul nu-şi formulase încă părerea.

Deelor se uita la Ruthe, absorbit de intensitatea cu care pledase, dar, când i se adresă căpitanul, Deelor se smulse din reverie.

— Am încredere absolută în capacitatea lui Ruthe de a negocia cu choraiii. Întâlnirea poate fi paşnică.

Picard ridică mâna pentru a opri replica lui Data.

— Cu toate acestea, posibilitatea violenţei rămâne.

Lăsă mâna în jos cu un gest decis. Urmărise discuţiile cu multă atenţie, ascultând toate părerile care ar fi putut influenţa hotărârea pe care o luase cu ceasuri în urmă, în cabina Patrishei. Hotărârea lui rămăsese neschimbată.

— Ofiţer unu, dă instrucţiuni echipajului de bord să se pregătească de luptă. Secţiunea de comandă va urmări nava choraiilor.

— Am înţeles, răspunse Riker plin de entuziasm, gata să înceapă acţiunea din momentul în care căpitanul urma să declare întrevederea încheiată.

Picard remarcă bucuria lui Ruthe când auzi hotărârea finală. Zâmbetul ei era stângaci şi dură numai câteva clipe, dar ochii ei sclipiră înviorați.

Capitolul 17

Pregătiţi-vă pentru operaţiunea de separare!

Ordinul lui Picard se auzi în toate colţurile navei.

— *Începeți!*

La acest simplu cuvânt, dispozitivele masive care prindeau secţiunea de comandă de restul navei fură decuplate. Cele două secţiuni se îndepărtară încet una de cealaltă în timp ce braţele metalice de prindere intrau în lăcaşurile lor. Ajutată de cele două motoare, secţiunea corpului navei se îndepărtă de farfurie într-un arc larg, apoi ieşi de pe orbita planetei New Oregon.

Riker urmări pe ecranul principal zborul accelerat al secţiunii ce se îndepărta. Oftând, se aşeză din nou în fotoliul căpitanului.

— Aş fi vrut să mă duc şi eu cu ei, şopti Troi, care se afla în fotoliul lui Riker.

Primul Ofiţer îşi ascundea mâhnirea.

— Trebuia să rămână cineva pe navă şi împreună cu Fermierii. Choraiii s-ar putea întoarce şi farfuria ar putea fi în pericol.

— Dar eşti mai îngrijorat de soarta căpitanului şi a celorlalţi. Ai vrea să împărţi pericolul cu ei.

— Da, recunoscu Riker, Dar dacă Ruthe îşi face datoria cum trebuie, nu va fi niciun pericol.

Căpitanul Picard supraveghea puntea de luptă de pe platforma de comandă. Fotoliul de aici părea mai curând asemeni unui tron solid în care căpitanul stătea cu spatele drept. O cută adâncă pe frunte trăda efortul inconştient de a se adapta acestei situaţii.

Puntea de luptă nu mai avea linia elegantă a centrului de comandă. Din motive utilitare, aici era nevoie de o încăpere de dimensiuni reduse, în care distanța dintre pupitre era mult mai mică. Rampa de la pupa era înlocuită cu un simplu podium mai înalt. Instrumentele erau aşezate pe peretele din spate, iar ceilalţi pereţi erau netezi, fără nimic pe ei.

Ofiţerii se aşezaseră la posturile lor obişnuite, dar nu fuseseră prevăzute locuri şi pentru pasageri. De data asta, Andrew Deelor nu mai avea un scaun alături de cel al căpitanului, aşa că făcu un pas în lături şi se aşeză pe o balustrada. Ruthe se aşeză pe jos, la picioarele lui, cu picioarele încrucişate. Beverly Crusher își alesese un scaun liber de la un pupitru auxiliar.

— Senzorii indică faptul că suntem chiar pe urmele choraiilor, anunţă Data, aflat la cârmă. Am stabilit coordonatele de navigaţie.

— Porneşte cu cea mai potrivită viteză superluminică, locotenent La Forge, ordonă căpitanul.

— Am înţeles, răspunse pilotul şi îndreptă nava **Enterprise** pe urmele navei străine Dar, în mai puţin de o oră se văzu nevoit să reducă viteza la viteza de propulsare.

— Senzorii au pierdut urma, raportă Yar de la pupitrul tactic.

Picard înregistra cele spuse de femeie printr-o uşoară mişcare a capului.

— Mulţumesc, locotenent, adăugă el pentru a înlătura senzaţia neplăcută, pe care i-o dădea puntea de luptă.

— Domnule Data?

Numai androidul nu părea afectat de interiorul apăsător. Răspunse cu entuziasmul lui obişnuit.

— Navele choraiilor împrăştie întotdeauna o urmă continuă de particule organice în descompunere, foarte asemănătoare celulelor moarte din pielea oamenilor. Cu toate acestea, în timp, concentraţia de reziduuri se dispersează, inerţia particulelor aflate în derivă le împrăştie în direcţii diferite…

— Deci am ajuns prea târziu ca să dăm de urma navei care a plecat de pe New Oregon, spuse Picard, trăgând imediat

concluzia din cele spuse de Data.

— Nu ne putem înapoia acum! ţipă Yar, Trebuie să existe o cale de a da de urma choraiilor.

— O să-i găsim, spuse Picard, anunţându-şi acordul cu o hotărâre şi un calm care o descumpăniră pe Yar. Domnule La Forge, nu depistezi nimic referitor la înaintarea navei lor?

— Ba da, răspunse Geordi. Ochii lui acoperiţi de vizor urmăreau drumul marcat pe pupitrul de navigaţie, o linie al cărei capăt începea deja să dispară. Dar mişcările sunt foarte complexe. Nu cred că voi putea ajunge prea departe fără ajutorul unui senzor.

Ruthe se ridică grăbită şi se apropie de pupitru. Se aplecă peste umărul pilotului şi studie o clipă imaginea de pe pupitru, apoi clătină din cap.

— Dacă aş putea măcar auzi unde au fost!

— Ah, spuse Data cu un gest de automulţumire. Asta se poate aranja foarte uşor. Am stabilit echivalentele muzicale pentru coordonatele traseului lor. Atinse uşor suprafaţa pupitrului pentru a cere o înregistrare de pe computerele de limbă. Din nefericire, ritmul este arbitrar şi lipseşte variaţia melodiilor choraiilor.

— Dacă există o melodie, o voi găsi. Cu ochii închişi, aproape fără să respire, Ruthe ascultă de două ori sunetul călătoriei navei din New Oregon până în locul în care se afla acum.

— Este cântecul de călătorie, declară ea în cele din urmă şi deschise ochii.

— L-ai mai auzit? întrebă Deelor.

— Este o melodie populară pe care o cântă mare parte din navele din roiul local, spuse Ruthe. Nu mai e nevoie să mergem pe urmele ei. Pot să cânt restul melodiei şi să vă arăt unde se va opri.

Traducătoarea scoase bucăţile flautului ei din buzunarele pelerinei. Prinzând muştiucul între buze, ea scoase un sunet uşor, apoi repetă notele cântate de computer. Dar melodia brută, interpretată mecanic, devenise acum o linie melodică fluidă. Ruthe continuă să cânte, trecu de măsura la care se

oprise computerul, ducând melodia până la final. În momentul în care ultima notă se stinse, ea cobori flautul.

— Se îndreaptă într-acolo.

— Acum inversaţi procesul de traducere, spuse Data, apoi verifică datele oferite de computer. Coordonatele destinaţiei finale au fost calculate.

— Puneţi cap pe direcţia coordonatelor, ordonă Picard. Viteza opt warp.

Cu un zâmbet mulţumit, Ruthe se lăsă din nou pe podeaua punţii. Ţinea flautul în poală, dar degetele ei continuau să se plimbe de-a lungul instrumentului, ca şi când ar fi cântat numai pentru ea. Cu excepţia mâinilor, restul trupului rămase nemişcat.

Wesley Crusher se lăsă să cadă în praful din hambar, dar amortiză şocul căzăturii cu braţul întins aşa cum îl învăţase Tasha. Apoi, automat, ridică celălalt braţ pentru a-şi apăra pieptul de loviturile care aveau să urmeze. Dnnys era un luptător prost, uşor de învins şi Wesley l-ar fi putut scoate din luptă cu uşurinţă, dar sublocotenentul se concentra asupra mijloacelor de autoapărare.

— Spune-mi! ţipă Dnnys. Era prea orbit de furie pentru a-şi mai da seama că pumnii lui nu nimereau ţinta. De ce a întrebat căpitanul de Emily?

Wesley pară o nouă lovitură.

— Încetează să mai loveşti şi am să-ţi explic.

Dnnys îşi încetini atacul.

— Îmi pare rău, spuse el încă furios. Dai este nepoata mea. Tu ştii ce înseamnă asta pentru mine, şi pentru orice Fermier unchi.

— De data asta consider că ar trebui să ştii, spuse Wesley ridicându-se. Îşi scutură praful şi firele de paie de pe tunică, încercând să se menţină cât mai mult posibil în limitele jurământului făcut de a păstra secretul.

— Există posibilitatea ca Emily să mai fie încă în viaţă. S-ar putea să fi fost răpită de pe planetă.

— Vrei să spui că e pe nava celor care au distrus planeta?

întrebă Dnnys, şi faţa îi deveni foarte palidă.

— Da, spuse Wesley, apropiindu-se periculos de mult de trădarea secretului. Ei au grijă de ea, dar va fi greu s-o aducem înapoi.

Pipăi cu grijă o zgârietură de pe obraz şi se întrebă dacă avea să se vindece înainte de înapoierea mamei lui. Gândul la mama lui aflata pe puntea de luptă era mai dureros decât rana. Wesley nu prea dădea importanţă pericolelor atunci când erau împreună pe navă, dar aşteptarea asta îl umplea de îngrijorare. Aşa simţea şi mama lui atunci când Jack Crusher era plecat la bordul navei **Stargazer**?

Dnnys îşi scutură prietenul de umăr.

— Când o să aflăm?

— Nu pot să-ţi spun fiindcă nu ştiu, spuse Wesley îndepărtând mâna prietenului său şi sărind în picioare.

— Haide! Trebuie să termin ce ai tu de făcut până la căderea serii.

Ar fi vrut să se gândească la altceva decât la ultima călătorie a tatălui său.

Enterprise acoperise o distanţă în spaţiu de mai mulți ani-lumină. Pentru moment, totul era în ordine, se gândi Andrew Deelor. Dacă choraiii zburau conform obiceiului lor, situaţia se putea schimba oricând, pe neaşteptate.

— Aici este locul, anunţă Geordi. Am verificat de două ori coordonatele de zbor.

— Senzorii nu detectează niciun fel de urmă a particulelor organice, raportă Data. Ori coordonatele noastre sunt greşite, ori choraiii nu au sosit încă.

— Suntem în locul potrivit, iar choraiii trebuie să sosească, spuse Ruthe fără să se ridice. Cântecul este lung.

— Nu atât de lung, exclamă locotenent Yar. Prind un semnal radio slab. Am recepţionat transmisia la maximum, spuse ea şi lăsă să se audă sunetul interceptat.

Echipajul se opri vrăjit de sunetele care se auzeau. Corul gutural era mult mai profund decât cel al cântăreţilor de pe **Si Bemol.** Avea rezonanţa orgii unei catedrale şi mai multe voci

care se ridicau şi coborau într-o armonie complexă. Deelor aşteptă reacţia lui Ruthe, dar ea nu făcu nicio mişcare ce-ar fi putut să fie remarcată. Fie că era indiferentă la caracterul sunetului, fie că ştia la ce să se aştepte.

— Nici o singură notă, spuse Picard uimit, în timp ce asculta melodia ce unduia. E mai curând un acord.

— Mai exact, un acord în Re major, observă Deelor. Se ridică şi se apropie de scaunul căpitanului. Suntem în pericol!

Afirmaţia făcută cu atâta calm distrase atenţia lui Picard de la cântecul choraiilor.

— Explică!

— Intensitatea sunetului este un indiciu despre vârsta navei. În afară de asta, ascultă numărul de voci, îi explică Deelor. Se disting numai cinci tonalităţi, dar eu bănuiesc că anumite porţiuni sunt dublate sau chiar triplate. S-ar putea estima că sunt unsprezece cântăreţi, ceea ce înseamnă că nava este foarte veche şi, prin urmare, foarte puternică. Prea puternică pentru **Enterprise**.

Răspunsul cântat al lui Ruthe îl luă prin surprindere. Ea se ridicase pe platforma de la pupa şi cânta de parcă ar fi fost pe o scenă. Notele rapide pe care le scotea flautul ei erau cu câteva registre mai sus decât corul în Re major al choraiilor şi se inserau asemeni unui contrapunct în linia lor melodică.

— Căpitane, să transmit răspunsul ei? întrebă Yar, coborând volumul transmisiei choraiilor.

Picard ezită:

— Ceva nu este în ordine, ambasadorule?

— Poftim? Abia atunci Deelor îşi dădu seama că se încruntase în timp ce asculta. Nu, totul e-n ordine.

Căpitanul îi făcu semn lui Yar. Ruthe cânta mai departe şi tempoul era din ce în ce mai rapid.

— Au auzit-o! Inima lui Deelor începu să bată mai repede, de parcă ar fi încercat să ţină pasul cu ritmul muzicii.

— Iată-i! anunţă Geordi de la pupitrul lui. Vizorul lui sensibil observase prima sclipire a navei ce se apropia de ecranul punţii de luptă, dar până când ceilalţi apucară să se uite spre ecran, imaginea navei choraiilor deveni de trei ori mai mare.

Deelor îşi ţinu respiraţia la vederea ei. Chiar şi fără niciun punct de referinţă în spaţiu, îşi dădea seama cât de masivă trebuie să fie nava. În timp ce nava **Si Bemol** era compusă cam din douăzeci de sfere, **Re Major** era un conglomerat de peste o sută de sfere. Un şir prelung de sfere care formau masa centrală, cu sfere mai mici intercalate în spaţiile dintre sferele principale şi, ici şi acolo, la capetele exterioare. Deelor nu mai întâlnise niciodată o navă de o asemenea complexitate.

— Reduceţi imaginea, ordonă Picard în momentul în care **Re Major** umpluse tot ecranul şi apoi se revărsa dincolo de marginile lui. Sprâncenele i se încruntară.

— Ei sunt cei care au distrus planeta New Oregon!

Grupul de sfere se apropia rostogolindu-se în spaţiu. Când o nouă faţă a lui apăru pe ecran, Deelor observă câteva sfere purpurii aflate la exterior.

— Căpitane…

— Da, i-am văzut, spuse Picard. Data, pregăteşte de lansare sonda de neutralizare pentru cazul în care ne-am trezi în mijlocul altei reţele energetice.

— Eforturile de neutralizare vor fi ineficiente, spuse Data. Redusese din nou imaginea navei de pe ecran, căci nava choraiilor ameninţa din nou să depăşească limitele acestuia. Reţeaua îşi ia energia de la nava mamă, iar **Re Major** poate să elibereze o energie cu mult mai mare decât cea pe care o poate împrăştia sonda.

— Ceea ce înseamnă că reţeaua lor ne va lovi şi mai repede.

— Am avea timp să deschidem focul cu fazerele asupra sferelor, spuse Worf.

— Aşa este, fu de acord Data, dar din calculele mele rezultă un risc de şaptezeci şi opt virgulă cinci la sută ca un astfel de scenariu să se încheie cu distrugerea reciprocă.

— Am discutat destul despre luptă, spuse Deelor neliniştit. Întâlnirea asta va fi paşnică.

— Până acum, intenţiile paşnice au fost numai de partea noastră, spuse Picard cu amărăciune. Choraiii jefuiesc şi distrug, iar noi le plătim pentru ceea ce cuceresc pe această cale.

Nava **Re Major** se opri brusc. Sferele portocalii, strălucitoare, tremurau din cauza curentului produs în lichidul din interior.

— Ambasadorule…

Deelor îl făcu pe căpitan să tacă printr-un semn cu mâna.

— Ascultă!

Cântecul călătoriei se încheiase, dat Ruthe continua să cânte împreună cu choraiii, trecând mereu dintr-o tonalitate în alta în cadrul aceleiaşi melodii.

— Acesta este cântecul de salut.

Mişcându-se în scaun, Picard se aplecă spre Deelor şi-i vorbi în şoaptă.

— Schimbul pare prietenos.

— Da, aşa este. Deci şi căpitanul putea percepe bucuria întâlnirii. Din momentul în care Ruthe îi va face să înţeleagă bunele noastre intenţii, putem… şi Deelor se opri.

— Ce s-a întâmplat?

— Ruthe a început o a treia melodie, explică Deelor. Ea nu se uitase nicio clipă spre el pentru a-l întreba ce să facă, probabil acesta era ritualul preliminar. În ce direcţie se îndrepta? Deelor încercă să înţeleagă dialogul pe care-l avea cu choraiii, să descifreze înţelesul sunetului înalt al flautului împletit cu sunetul vocilor, asemănător orgii, dar gama pe care o foloseau îi era necunoscută şi nu reuşi.

Doctor Crusher veni în spatele lui.

— Copilul este la ei?

— Da, aşa cred, răspunse Deelor mai puţin convins decât voia să pară. Pierduse linia melodică şi acum nu mai putea prinde decât înţelesul unor pasaje disparate.

— Şi cum o vom lua înapoi? răsună vocea lui Picard în toată încăperea. Cântecul se opri brusc, înlocuit de un murmur invariabil care venea dinspre **Re Major.**

Scoţând brusc un fragment al flautului ei, Ruthe îi răspunse căpitanului:

— Am făcut deja aranjamentele pentru înapoierea copilei. Traducătoarea îşi desfăcu repede instrumentul în bucăţi şi băgă piesele în buzunarele pelerinei. Emily a fost găsită atunci când

au jefuit planeta New Oregon pentru a-i lua argintul. Nu este un dar, deci sunt dispuşi să o înapoieze pentru un preţ corespunzător.

Palmele lui Deelor se umeziră. Şi le frecă de uniformă pentru a le usca.

— Şi care este preţul?

— Trei livre de aur, câteva uncii de zinc şi platină. Ruthe coborî de pe platforma din spate. Eu mă voi teleporta pe nava lor în timp ce metalul va fi adunat.

Deelor era prea tulburat pentru a mai putea replica. Avusese întotdeauna încredere în Ruthe, va avea şi acum. Cu toate acestea, o cunoştea suficient de bine pentru a-şi da seama că în vorbele ei se ascundea o minciună. Dar din ce motiv minţea?

Picard se ridică de pe scaun pentru a o mângâia pe Ruthe.

— Nu-mi place tranzacţia asta. Au acceptat-o prea repede.

— Preferi să lupţi cu choraiii? întrebă Ruthe, ridicându-şi o sprânceană. Eu nu sunt convinsă că ai câştiga.

Trecu un minut înainte ca Picard să vorbească din nou.

— Locotenent Yar, doctor Crusher, vă rog s-o însoţiţi pe Ruthe în camera de teleportare.

Picard se prăbuşi epuizat în scaunul lui şi traducătoarea trecu pe lângă el.

Deelor privi în urma ei până când uşile turboliftului se închiseră.

— *Eu* am încredere în judecata lui Ruthe. Apoi se întrebă dacă nu sărise prea repede în apărarea ei. Ea ştie ce face.

Picard se rezemă de spătar, cu picioarele bine fixate pe podium, cu mâinile strângând puternic braţele fotoliului. Îşi îndreptă privirea spre ecran.

— Poate că tu ai încredere în Ruthe, dar eu nu mai am încredere în choraii.

Tasha Yar avea un sentiment de nesiguranţă la gândul că trebuia să deschidă o breşă cât de mică în scutul navei pentru acele câteva clipe critice în care Ruthe urma să fie teleportată pe nava choraiilor. Starea, de încordare nu dispăru nici după ce deflectoarele reveniră la locul lor. Nu se putea relaxa atâta vreme cât masa masivă se afla atât de aproape de **Enterprise**.

— Nu pot să sufăr faza asta, recunoscu Yar aplecându-se peste consolă. Ultima dată am aşteptat trei ore până am primit semnalul de la Ruthe.

Crusher oftă adânc.

— Dacă înotul ritual de-a lungul navei **Si Bemol** i-a luat câteva ore, cât va dura să înoate de-a lungul navei **Re Major?**

— Zile, săptămâni… Un sunet înalt o făcu pe şeful securităţii să se întoarcă la pupitrul ei.

— Semnalul de teleportare anunţă Yar, de data asta făcând procedeul invers celui cu ajutorul căruia o trimisese pe Ruthe pe nava choraiilor numai cu câteva minute în urmă.

— E prea devreme! Probabil că s-a întâmplat ceva!

Crusher se repeţi spre podium în momentul în care lumina albă inunda din nou încăperea. Când raza orbitoare se stinse, doctorul descoperi pe platformă o fetiţă. În jurul gâtului purta lanţul cu insigna de comunicare a lui Ruthe.

— Ia o de acolo! ţipă Yar, grăbindu-se să trimită o altă undă cam pe aceleaşi coordonate. Fiecare secundă pe care o pierdea mărea riscul pentru navă.

Crusher smulse copilul de pe platformă, strângând trupul micuţ la pieptul ei, bucurându-se că reuşise să salveze chiar şi o singură viaţă din pârjolul carc distrusese planeta New Oregon. Chipul care apăru printre pletele castanii pline de apă semăna izbitor cu Dnnys.

— Emily!

— M-am distrat foarte bine acolo, răspunse fetiţa veselă atunci când doctorul îşi mai slăbi îmbrăţişarea. Emily reuşise să facă trecerea la respiraţia în aer fără niciun ajutor.

— Pot să mă mai întorc acolo să mă joc?

— Nu, draga mea. Ai să te duci acasă, spuse Crusher, încercând să zâmbească. Oare toţi copiii de pe Hamlin fuseseră atât de puţin mişcaţi de moartea părinţilor lor?

— O să vină şi doamna aceea frumoasă?

Ruthe. Doctorul privi spre Yar, ale cărei mâini se aflau încă pe pupitrul de control, dar nu se mai mişcau.

— Tasha, ea unde este?

— Nu o mai pot depista, spuse şeful securităţii. Chipul îi era

împietrit, ochii abătuţi. Scuturile sunt din nou ridicate.

— Întreaga navă pare să fie o formă de viaţă, răsună glasul lui Worf în încăperea micuţă. Datele senzorilor trunchiate. Nu pot să-i depistez poziţia exactă în interior. Verifică o altă secţiune a consolei tactice. În continuare, niciun răspuns pe frecvenţele de salut.

— Ce s-a putut întâmpla?

Picard se îndoise de la început de intenţiile choraiilor, dar nu putea să lase suspiciunile să-i întunece judecata. O interpretare greşită a motivaţiilor străinilor ar fi împins ambele nave într-o luptă care putea fi evitată.

— Credeţi că choraiii ar fi trimis copilul fără să primească mai întâi plata?

— Este posibil, cred… Poate, ca o etalare a extremei lor aroganţe.

Un alt gând spori îngrijorarea lui Picard.

— Sau poate a smuls copilul fără ştirea choraiilor?

— Nu, spuse Deelor cu fermitate. Ea n-ar fi făcut o asemenea prostie.

— Noi suntem orbi la tot ceea ce se întâmplă acolo, doar, în cazul în care n-au luat un ostatic…

— Căpitane, îi întrerupse Data, **Re Major** se îndepărtează!

— Cu toată viteza după ei! ordonă Picard. Şi imediat dădu un al doilea ordin. Toate armele de luptă pregătite!

Enterprise ţâşni în urmărirea sferelor choraiilor. Distanţa dintre cele două nave începea să se micșoreze, dar foarte puţin.

— Ambasadorule, nu putem forţa întoarcerea lui Ruthe, spuse Picard. N-o putem face fără a o pune într-un pericol foarte mare.

Deelor îi făcu un semn din cap. Chipul îi era palid, dar calm.

— Captează-le atenţia şi acordă-mi numai puţin timp, căpitane.

— Am înţeles.

Picard trase aer în piept şi ordonă:

— Worf, cuplează unda tractoare imediat ce nava choraiilor va fi în dreptul nostru.

Mâinile lui Worf se răsfirară deasupra pupitrului asemeni aripilor unei păsări de pradă, apoi coborâră. Contact. Puntea tremură şi şase unde tractoare se lipiră de tot atâtea sfere ale navei **Re Major.** Luminile albe de pe punte se stinseră. Luminile roşii ca sângele ale semnalului de alarmă se treziră la viaţă. Pe ecran, nava choraiilor se opri brusc.

— *Oameni daţi-ne drumul!* Voci grave, neclare, răsunară, asemeni unui cor antic mânios.

— Mai aveţi la bord pe unul din oamenii de pe nava noastră, ţipă Deelor, dar vocea lui de tenor era slabă în comparaţie cu a lor. Daţi-ne-o înapoi!

— *Te referi la cea pierdută? Am fost obligaţi să renunţăm la ea cu mulţi ani în urmă, dar acum s-a întors.*

— S-o ia naiba! bombăni Deelor cu răsuflarea tăiată. Picard îi făcu semn lui Worf să întrerupă comunicarea. Tăcerea învălui puntea.

— Ambasadorule, ce înţeleg ei prin „cea pierdută”?

— Eu am bănuit mai dinainte. Sunt numai câteva nave destul de mari care să poată ateriza pe o planetă, dar am fost sigur că Ruthe îmi va spune… Rămase îngândurat.

— Ce să-ţi spună? întrebă Picard.

— **Re Major,** este căminul lui Ruthe. Acolo s-a născut, acolo a fost crescută. Deelor îşi trecu degetele prin păr zburlindu-l în creştet. Cred că a ştiut din prima clipă în care le-a auzit cântecul, dar nu mi-a spus.

— De ce?

— Fiindcă n-aş fi lăsat-o să se teleporteze. Deelor tăcu un semn spre Worf, apoi ridică vocea pentru a negocia schimbul cu choraiii.

— Vă vom da orice metal doriți, dar înapoiaţi-ne-o pe Ruth!

— *Nu, Sălbăticule! Ăsta este căminul ei. Ea a fost de acord să rămână aici, dacă o vom da pe cea mică în locul ei.*

Ridicându-se de pe scaunul lui, Picard îşi alătură vocea de bas pentru a veni în ajutorul ambasadorului.

— Nu vom accepta sacrificiul ei!

— *Dor nu este niciun sacrificiu, căpitane.* Cuvintele lui Ruthe ajungeau la ei distorsionate de lichidul care îi umplea plămânii.

Sunt aici din propria mea voinţă.

— Nu! Nu te cred! ţipă Deelor. Tu ai făcut învoiala pentru fetiţă şi preţul ai fost tu.

— *Un preţ mic.* Şi râsul ei se rostogoli prin ape.

— Un preţ de neacceptat, spuse şi Picard mânios.

Choraiii au provocat moartea atâtor oameni fără să se gândească, fără să aibă remuşcări. Cum să te părăsim, să te lăsam să trăieşti printre ei?

— *Dar eu pot opri aceste crime. Le voi cânta cântecele voastre. Cântecele lui Mozart și ale lui Beethoven şi toate celelalte cântece. Când vă vor recunoaşte valoarea, vor învăţa să ceară ceea ce le trebuie.*

— Acţiunea asta e prea severă, prea definitivă. Sunt alte căi să…

— *Tot nu înţelegi! Mi-am dorit dintotdeauna să mă întorc aici, în adevăratul meu cămin. I-am trădat pe mulţi dintre ai mei în cântarea acestei nave. Numai copiii pot fi salvaţi fiindcă ei sunt mici şi pot uita. Eu am fost prea mare ca să uit şi prea mică să mor de dorul amintirilor.*

— Spune adevărul? îl întrebă Picard pe bărbatul care stătea ca o stană de piatră alături de el. Crezi că asta îşi doreşte cu adevărat?

— Da, şopti Deelor răguşii. Lua-o-ar naiba, da!

Glasul lui Ruthe cântă din nou, mai insistent decât înainte:

— *Lăsaţi-ne să plecăm, Sălbaticilor*. *Avem multe cântece de cântat.*

— Locotenent Worf, spuse Picard cu voce joasă, lasă-i să plece.

Klingonianul se supuse imediat, eliberând nava **Re Major** din undele tractoare care o ţineau pe loc. Luminile strălucitoare şi murmurul obişnuit al aparatelor izbucniră cu toată intensitatea.

— Nu pleacă! observă La Forge privind spre nava străină. Îşi coborî mai mult mâinile asupra pupitrului de comandă.

Un murmur profund reverberă prin canalul de comunicare cu **Re Major.** Vocile pline de rezonanţă ale choraiilor se reuniră într-un cântec de jale, care umplu întreaga punte. O singura voce de soprană înviora această melodie sumbra.

Sunetul apăsător îi nedumeri pe căpitan.

— Ce se întâmplă?

Deelor nu răspunse. În locul lui, Data se întoarse de la pupitru şi spuse:

— Cred că e modul lor de a-şi lua rămas-bun.

Capitolul 18

Pământul planetei New Oregon mustea încă de apă, ca urmare a ploilor îndelungate, dar apa începuse deja să se scurgă de pe suprafeţele mai ridicate. Mirosul vegetaţiei putrede persista, acoperind încă mirosul mai dulce al noii vegetaţii. Ici şi colo, mici oaze de un verde deschis promiteau că acolo va fi din nou iarbă şi arbuşti. Vor creşte mai repede decât cei dinaintea lor, hrănindu-se din îngrăşământul creat de generaţia dinainte. Vânturile violente care se abătuseră asupra planetei erau acum adieri plăcute, iar peste toate, strălucea soarele de vară de pe un cer albastru senin.

În timp ce tehnicienii de pe navă munciseră să refacă controlul asupra stării atmosferice de pe planetă, Fermierii îşi puseseră la muncă uneltele de fier, dar nu pentru a însămânţa grâu. Câteva zeci de morminte apăruseră ca nişte cicatrici pe pământurile lor.

În dimineaţa celei de-a şaptea zile în această lume, Patrisha ducea plante la mormântul lui Krn. Când aveau să înflorească florile, îi va duce un buchet. Ritualul era vechi, de la începuturile comunităţii lor. Era un ritual familiar pentru femeia care îşi petrecuse copilăria ducându-se mereu la mormântul mamei ei. Poate că atunci când iarba va acoperi această moviliţă de pământ, durerea ei se va mai molcomi şi ea va veni aici numai din obişnuinţă.

Patrisha îşi ridică privirea atunci când auzi zgomotul unor paşi. Cizmele vărului ei erau pline de noroi, mâinile roşii şi jupuite din cauza muncii cu care nu era obişnuit. Cu toate acestea, Thomas căpătase o oarecare demnitate în ultima săptămână. Cu toate că era un om sâcâitor, era totuşi un

Fermier. Locul lui era aici.

— Îl căutam pe Dnnys, dar am aflat că s-a dus acolo, şi Thomas arătă cu degetul spre un punct aflat pe cer… S-a teleportat.

— Învinuieşte-mă pe mine, dacă trebuie să învinuieşti pe cineva. Eu i-am dat voie să plece.

Frunzele rămurelelor puse pe mormântul lui Krn se ofiliseră deja din cauza căldurii.

— Îşi ia rămas-bun de la prietenii lui.

— Băiatul a stat prea mult la bordul navei ăsteia, spuse Thomas, mai mult cu resemnare decât cu mânie. Ascultă-mă pe mine, nu se va mai supune credinţei noastre. Curând va dori să părăsească comunitatea.

— Eu n-am să-i cer să rămână, răspunse Patrisha liniştită. Chiar ea îşi pierduse credinţa cu mulţi ani în urmă, dar nu destul de devreme pentru a încerca să trăiască în altă parte. Locul ei era aici, pe New Oregon, împreună cu fiica lui Krn, pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte.

Ultima întâlnire dintre Wesley şi Dnnys a fost stânjenitoare din multe puncte de vedere.

Dnnys nu avusese experienţa unui transport molecular şi, cu toate că îşi bătuse întotdeauna joc de poveştile despre trupurile mutilate de aparate care au funcţionat prost, în ultima clipă fu cuprins de groază atunci când unda teleportoare îl prinse. Trupul lui se materializă pe platformă, palid, cu picioarele tremurânde, convins că atât Wesley, cât şi operatorul aflat la pupitrul de control or să-şi dea seama de frica ce-l cuprinsese.

În ceea ce-l privea, Wesley se simţea vinovat, fără să înţeleagă de ce, pentru norocul pe care-l avea de a trăi la bordul unei nave. Încercase să-i împărtăşească acest avantaj, dar când observă expresia posacă de pe chipul prietenului său, sublocotenentul se întrebă dacă Fermierul n-ar fi mai fericit dacă ar şti mai puţine despre viaţa pe care nu o va trăi niciodată.

După o tăcere stânjenitoare, Dnnys coborî de pe platformă. În braţe purta mai multe cărţi.

— Nu voi mai avea nevoie de ele, spuse el mâhnit şi puse cărţile de mecanică în braţele lui Wesley. Încercă să-şi ascundă lacrimile care-i umpleau ochii, apoi făcu un efort pentru a-şi explica purtarea.

— Toată viaţa am trăit fără un unchi. Nu o pot lăsa şi pe Emily fără unchi.

— Mi-am închipuit că ai să vrei să rămâi, spuse Wesley netulburat de faptul că Dnnys îi înapoiase darul. Se apropie de o masă aflată lângă pupitrul operatorului şi luă alte cărţi pe care le pregătise pentru Fermier.

— Aşa că ţi-am adus astea.

Dnnys acceptă noile cărţi.

— Ce fel de cărţi sunt? întrebă el, fără să se arate prea interesat. Parcă nu dorea să citească nici titlurile. Wesley îşi dădu seama că viaţa de Fermier îi va lăsa prea puţin timp să viseze.

— Cărţile tehnice ale staţiei de formare a pământului. Wesley fu încântat să-şi vadă prietenul privind cu uimire la cărţile pe care le ţinea în mână. Un alt echipaj se îndreaptă încoace pentru a reclădi centrul de control, dar n-am prea găsit ingineri care să se ocupe de formarea pământului, aşa că staţia va simţi lipsa personalului.

— Şi oricine va putea da o mână de ajutor… începu Dnnys cu un uşor zâmbet pe buze…

— … va fi bine primit, încheie Wesley zâmbind.

Nu le mai rămăsese timp să stea de vorbă.

— În curând vom ieşi de pe orbită, anunţă operatorul de la pupitrul de teleportare. Trebuie să pleci.

Dnnys păşi din nou pe platformă, strângând cu putere cărţile la piept. În timp ce unda de teleportare îl învăluia el se gândea la ultima întrebare foarte importantă.

— Cât durează perioada de formare a pământului?

— O viaţă, strigă Wesley. Şi prietenul lui dispăru.

Pe mare, vapoarele ieşeau din port numai odată cu fluxul, dar **Enterprise** era liberă să plece de pe New Oregon oricând dorea căpitanul. Picard alesese momentul plecării atunci când

luminile din interiorul navei nu erau mai puternice decât soarele care apunea.

— Activaţi! ordonă el, lăsându-se pe spătarul fotoliului. Având în vedere ora înaintată, alţi căpitani ar fi lăsat comanda în mâna primilor lor ofiţeri, dar nicio plecare nu era o operaţiune de rutină pentru Picard. El era întotdeauna prezent atunci când nava lui ieşea de pe orbita vreunei planete. Mai rămânea câteva clipe pe punte, savurând aventura care se ascundea în orice nou început.

Căpitanul ascultă fără niciun comentariu discuţia dintre consilierul Troi şi Will Riker. Cuvintele zburau dintr-o parte în alta a centrului de comandă.

— O conferinţă nu este un eveniment care să te recreeze, spunea Troi. Întâlnirea are un important scop profesional.

— Adevărat! De exemplu, scopul de a afla câţi psihologi intră într-o undă de teleportare, îi răspunse Riker.

Acest ultim comentariu o făcu pe Tasha să râdă.

— Deanna, m-am uitat ce ţi-ai luat pentru călătoria asta. Unele dintre hainele pe care le-ai ales…

— Tasha, taci! spuse Troi repede.

Picard îi zâmbi primului său ofiţer, dar avu grijă să rămână cu spatele la consilier. Din nefericire, probabil ea simţea că el se amuza.

— Te rog să mă ierţi, căpitane, spuse Troi cu o politeţe studiată. Mai am de făcut unele pregătiri pentru această călătorie.

Zâmbetul lui Riker dispăru atunci când consilierul se ridică să plece.

— Deanna, am glumit.

Ea se întoarse şi Picard se întrebă ce răspuns maliţios se ascundea sub zâmbetul ei nevinovat.

— Dacă-mi amintesc bine, tu ai experienţă câţi ofiţeri unu au loc într-o navetă, spuse Troi zâmbind şi ieşi din încăpere în momentul în care atenţia întregului echipaj era îndreptată spre Riker.

Picard nu rezistă să nu întrebe. Ridică o sprânceană în semn de nedumerire şi îl privi atent pe primul său ofiţer.

— A fost un experiment pentru procedura în cazul unei evacuări de urgenţă, spuse Riker, reuşind să-şi păstreze chipul imobil în timp ce povestea, dar urechile i se înroşiseră deja.

— Răspunsul era doisprezece.

Data dădu la o parte pupitrul din faţa lui pentru a se întoarce spre comandant.

— Dacă obiectivul acestui exerciţiu era acela de a determina numărul maxim de pasageri, atunci, chiar şi în cel mai mic model de navetă, încap mai mult de doisprezece oameni.

— Da, dar în momentul acela n-am putut găsi decât doisprezece ofiţeri I care să nu fie plecaţi pe Mardi Gras{3}. Aşa că a trebuit să completăm diferenţa cu localnici.

— Eraţi pe Mardi Gras? Picard se gândi la propria sa experienţă trăită pe acea planetă. Eşti sigur că Data e destul de mare ca să poată asculta şi restul poveştii?

— Domnule? Androidul părea nedumerit de comentariul făcut de căpitan. Râsul lui Geordi nu făcu decât să-l descumpănească şi mai mult.

Riker zâmbi uşor.

— Ei bine, căpitane, şi-a exprimat curiozitatea faţă de relaţiile personale dintre oameni. Cum altfel ar putea să înveţe?

— Atunci, pe legea mea, spune mai departe, ofiţer I, zise Picard. Şi ăsta e un ordin!

În calitate de medic-şef, Crusher răspundea de echipa medicală a infirmeriei. Era foarte mândră că adunase pe **Enterprise** medici de primă mărime. Aprobarea de a lucra pe această navă era considerată deja o favoare. Cu toate acestea, internista nervoasă care stătea în faţa biroului doctorului Crusher îşi ceruse transferul.

— Cum ai aflat de celălalt copil? întrebă Crusher. Vocea ei era dură lăsând să se întrevadă dezamăgirea. Plecarea Lisei Iovino avea să fie o pierdere pentru departamentul ei. Nu-i nimic, oricum nu mai contează.

— Pot să mă duc la ei? insistă Iovino, fără să fie prea sigură unde dorea să fie trimisă. Tot ce conta era faptul că acei copii erau acolo.

— Da, oftă Crusher. Recunoscu faptul că acei copii de pe Hamlin aveau nevoie mai mare de interniste asemeni lui Iovino.

Sunt convinsă că-ţi pot obţine transferul. Ambasadorul îi datora măcar atât. Autorităţile de pe Baza Stelară Zece îţi vor transmite care va fi destinaţia ta.

— Mulţumesc, doctor Crusher, spuse Iovino, înţelegând cu uimire cum viaţa ei îşi schimbase cursul. Nu m-am gândit niciodată să lucrez cu copiii, dar copiii aceştia…

— Lisa! Ţipătul care se auzi din salonul medical fu urmat curând de o pocnitură. Lisa!

— Ar fi trebuit să doarmă, spuse internista alergând spre uşă. Am reuşit să-l fac să meargă, dar acum a început să se caţere.

Încă zâmbind de obrăzniciile micuţului Moses, doctor Crusher părăsi infirmeria. Propriul ei copil, care era aproape un tânăr, o opri la intrarea în holospaţiu. Dincolo de uşi ea întrezări un apus de soare. Mai rămăsese suficientă lumină pentru o plimbare pe dealuri.

— Mă simţeam chiar mai bine atunci când animalele acelea erau aici, spuse Wesley, în timp ce el şi mama lui se apropiau de primele garduri. Ferma părea ciudat de liniştită, de parcă o vrăjitoare îşi aruncase blestemul asupra acelui pământ.

Beverly trase în piept aerul dulce. Amintiri ale vieţii ei împreună cu Jack, cariera în Flota Stelară, toate îi reveniră în minte.

— Îmi imaginez cum trebuie să fi fost. În fond, eu am fost născută într-o colonie de agricultori.

Fiul ei deschise o poartă de lemn şi trecură mai departe. El se opri să încuie poarta, deşi nu era niciun miel care să se mai piardă acum. Stând în mijlocul fermei părăsite, Wesley îi arătă coteţele porcilor, cuştile în care stătuseră iepurii. Picăturile de apă care se scurgeau dintr-o pompă de apă se auziră foarte clar atunci când el nu mai vorbi. Frecându-şi preocupat o bătătură care îi apăruse în palmă de la apa pe care o cărase pentru cai, Wesley încercă să înţeleagă această muncă.

— Tot nu înţeleg de ce au ales viaţa aceasta. Scopul tehnologiei este acela de a uşura munca oamenilor, de a le crea timp pentru alte îndeletniciri.

— Aşa cred şi eu, spuse Crusher. Dar eu îi înţeleg pe Fermieri şi repulsia lor faţă de maşinăriile complicate. Oamenii din lumea mea ar fi suferit mai puţin dacă nu ar fi fost atât de dependenţi de tehnologie. Ea nu era născută când a avut loc devastarea de pe Arvedda III, dar bunica ei îi povestise despre acei ani cumpliţi. Atunci când echipamentele necesare nu au mai funcţionat ei au fost pur şi simplu neajutoraţi. Cei care au supravieţuit au trebuit să înveţe să se descurce cu mâinile lor.

— La asta nu m-am gândit, spuse Wesley.

Se plimbară mai departe, în tăcere, până când paşii îi duseră înapoi în faţa porţii. Aruncând o ultimă privire dealurilor întunecate acum, Wesley închise programul.

Picard trecu pragul camerei de observaţie şi se opri imediat când văzu o umbră care stătea în faţa ferestrelor. Recunoscu silueta.

— E târziu şi nu te-ai culcat încă, doctor Crusher. Ai fost chemată din nou la primul născut al lui T'sala?

— Nu, mă gândeam numai, răspunse femeia, dar îi zâmbi lui Picard, când acesta se apropie de ea.

— Ai grijă! Starea mea de spirit ar putea fi contagioasă!

— Îmi asum riscul.

— Mă gândeam la Ruthe, spuse Crusher. În ultimii cincisprezece ani a trăit printre oameni, Jean-Luc. Dacă s-a schimbat prea mult pentru a mai suporta întoarcerea printre choraii?

Picard simţi cum muşchii gâtului şi ai umerilor i se încordează sub greutatea întrebării.

— În cazul ăsta nu va mai avea unde să se ducă. Tristeţea acestei realităţi îl cuprinse şi pe el pentru o clipă, dar imediat îşi scutură capul.

— Nu, nu este adevărat! Va trebui să înveţe să trăiască în amândouă lumile!

Doctorul îşi duse gândul mai departe decât intenţionase.

— Asta am făcut aici, pe **Enterprise**. Ne-am părăsit căminele şi am ales să fim hoinari, la fel ca şi choraiii.

— Numai că noi nu suntem însetaţi de sânge, spuse Picard.

Dar, în rest, sunt de acord că asemănarea e foarte mare. Şi comparaţia îl ajută să-şi înfrângă îndoielile pe care le avusese de a fi lăsat-o pe Ruthe pe nava choraiilor.

— Ai terminat cu starea de meditaţie, doctor Crusher?

— Da, am terminat.

— Foarte bine, spuse Picard. Atunci vei fi încântată să asculţi aventura trăită de unul din primii noştri ofiţeri. Până la sfârşitul zilei toată lumea de pe navă avea să o ştie şi căpitanul dorea să o spună personal, măcar o dată.

Andrew Deelor nu dormise, dar aşteptă să se lumineze înainte să arunce cuvertura de pe el şi să se ridice din pat. Nu-i era foame, dar preferă să plece în căutarea mâncării decât să mai rămână în cabină.

Ridicând pelerina veche care-i folosise drept pătură, se îndreptă spre uşa cabinei.

În timp ce mergea de-a lungul apartamentului, îşi dădu seama că Ruthe nu lăsase nicio urmă a trecerii ei. Singurul lucru care-i aparţinuse era pelerina şi flautul pe care le lăsase pe podeaua din camera de teleportare. El dăduse flautul copilei Fermier. Copiii luaţi de pe navele choraiilor deveneau muzicieni excepționali. Poate că perioada scurtă pe care o petrecuse printre ei avea să lase o amprentă şi asupra ei. Acum, tot ce mai rămăsese în urma lui Ruthe era pelerina veche pe care o ţinea în mâini. O uşoară aromă de scorțișoară mai rămăsese impregnată în fibrele materialului.

Deelor împături pelerina, o puse într-unul din sertare şi ieşi din cabină cu mâinile goale. Călătorea fără bagaje şi greutatea pelerinei era mai mult decât ar fi putut duce.

{1} Merde – la dracu (fr. în original).

{2} o livră – 453,6 grame *(n.tr.)*.

{3} Mardi Gras (fr. în original) – Lăsata Secului.